

кара Локуд и да, и не

Сега
осъзнавам,
че винаги
трябва да се
съмняваш
в мъж,
които има
повече
обувки
от
теб.

КАРА ЛОКУД И ДА, И НЕ

Превод: Емилия Колибарова

chitanka.info

Сега осъзнавам, че винаги трябва да се съмняваш в мъж, който има повече обувки от теб.

На тегло съм около средното, с тъмна коса и много бяла кожа. Ужасно е колко малко мога да почернея — смятам, че е обществено опасно да нося къси панталони, защото снежнобелите ми крака биха заслепили преминаващите мотоциклисти. Имам големи кафяви очи и гъсти мигли, нос, който не се поддава на описание, и съвсем обикновена уста, която не е нитоексапилно нацупена, нито тънка или дебела.

Не съм вниманичена на тема ред, не съм от онези откачалки, които старателно гладят дори пижамите си и прекарват събота вечер на колене в банята, за да лъскат пода с четка за зъби. Какво съм очаквала? Съпруг, който спуска капака на тоалетната чиния? Който не си оставя мръсните чорапи навсякъде из стаята? В интерес на истината бившият ми съпруг си оставяше мръсното бельо в произволни ъгли на къщата, но не е това причината, поради която нещата не потръгнаха. Честно. И за протокола: раздялата ни беше по взаимно съгласие. Той вече не искаше да живее с мен, аз пък не понасях неговата суетност. Не че съжалявам — просто така и не възприех пессимистичната идея, че за да е щастлив бракът, единият партньор непременно трябва да е прецакан.

Това са интимните откровения на сватбения агент Лорън Крендъл. Колкото и да е странно, въпреки краха в своя брак тя умело и търпеливо подрежда чуждото щастие. Дали ще внесе ред и в хаоса на собствения живот?

ПЪРВА ГЛАВА

Виждала съм как две младоженки се спъват и падат по пътя към олтара, една цопна в басейна, на друга булото ѝ се смъкна точно по време на брачната клетва. Случвало се е булката да побегне тъкмо преди да стигне до олтара, бащата да заспи по време на церемонията, на шаферката да ѝ потече кръв от носа. Тук не включвам няколкото сбивания, напивания на младоженците...

Аз съм сватбен агент и въпреки всичко, на което съм била свидетелка, от мен се очаква да убеждавам хората, че техният сватбен ден ще мине перфектно. И независимо от това, че вие може би няма да ми повярвате, обикновено всичко върви по план и се подрежда добре. В повечето случаи.

И да си кажа честно, това е причината, поради която го правя. Човек не може да не се развлнува при вида на двама щастливи, очевидно влюбени млади хора, застанали пред роднини и приятели, докато дават брачната си клетва в свят, където повечето хора вече са развеждани два пъти, преди да видят внуци. И само защото съм чувала сватбения марш около триста двайсет и четири пъти (четири пъти изсвирен на гайди), не означава, че не се вълнувам, като го слушам. Мисля, че в някакъв смисъл той символизира надежда и щастие, че даже и любов, ако ми позволите сантименталното клише.

(В края на краишата говорим за сватби, нали? Така че сантименталните клишета са си съвсем на мястото.)

Във всяка сватба, дори онези с многото гафове, има по един-два момента, когато неприятното сякаш се изпарява и остава само неподправено блаженство. Това въщност е причината, която ме кара да върша тази работа — мисълта, че имам пръст в създаването на тези секунда-две идеална хармония.

Но за да бъда честна, ще кажа, че секунда-две хармония никак не са достатъчни. Странно е как толкова хора, които не са перфекционисти, изискват безупречна церемония. Универсална истина

е, че роднините няма да се държат по най-добрия начин само защото сте похарчили десет хиляди долара за храна.

По време на церемонията дори най-малкото нещо (погрешна стъпка, твърде много вино, появата на неканен роднина) може да превърне всичко в унизителна бъркотия.

В една сватба могат да се объркат хиляди неща.

Затова съм ви необходима аз.

Зашото се притеснявам и ядосвам вместо вас. Разрешавам проблемите, правя чудеса (възпирам пияната шаферка, преди да е успяла да изкаже вечната си любов към младоженеца, разтърсвам препиращи се разведени родители). Аз съм тази, която оправя изкривения сватбен шлейф, подпирам наклонилия се трети етаж от тортата и поправям внезапно отчупилия се ток.

Да си сватбен агент е много повече от това да планираш шумна веселба с шампанско. Не искам да изглеждам самонадеяна, обаче ми се струва, че трябва да си уверен в себе си, за да станеш сватбен агент. Организиран, търпелив, да. Но сватбеният агент трябва да притежава и едно неназовано качество — способността да се изсмее в лицето на задаващия се проблем.

Не твърдя, че притежавам всичко това, но определено се стремя към тези качества.

Бившият ми съпруг винаги казваше, че съм склонна да драматизирам. А, да. Аз съм разведена. Не го ли споменах? Разделени сме от една година, а от шест месеца сме разведени официално. Не че това има толкова голямо значение за мен, но сега тъкмо осъзнах, че са минали точно сто осемдесет и два дни и шест часа откакто подписах документите за развод.

Като си говорим за неща, които се случват веднъж в живота, вече никой не мисли за развод по този начин. Аз всъщност не платих на фотограф триста и петдесет долара на час, за да ме снима пред съда. Ако го бях направила, щях да бъда обезсмъртена като хленчеща нещастница, защото бях малко несигурна в ония момент. Подозирам, че даже съм имала по брадичката си от карамеления сладолед „Хайген-Даз“, защото през последните седмици от развода погълъщах килограми от него.

Не че съжалявам, че се разведох с Брад. (Изобщо не съжалявам!)

Бях тъжна по-скоро поради факта че бракът не потръгна по начина, по който трябваше (или по който се надявах). Не помогна това, че моите родители са били женени трийсет и три години, нито че майка ми се възползваше от всяка възможност да ми напомни, че в нашето семейство, освен братовчед Й Луис и аз друг не се е развеждал. Разбира се, родителите ми са ужасни, така че не съм имала идеалния модел за подражание. Някак си успях да не възприема пессимистичната идея, че за да бъде щастлив един брак, единият партньор непременно трябва да бъде прецакан.

Можете ли да ме обвинявате за това, че продължих да се надявам на край като в приказките? Все пак щом съм станала сватбен агент, все никаква романтика трябва да има в мен. Или пък твърде много харесвам стреса и напрежението... Предпочитам да мисля за себе си като за романтичен оптимист.

Трябва да кажа, че може би се омъжих за Брад твърде прибръзано (това е единствената вина, за която признавам). Но трябва да разберете, аз подготвях сватба след сватба, а младоженките ставаха все по-млади. И в един момент си казах: „Ами аз?“ Бях на двайсет и шест, непрекъснато си мислех, че наближавам трийсетте, а майка ми беше започнала да намеква, че иска внуци. Брад изглеждаше съгласен (не без натиск от моя страна, разбира се). Може да не съм била права, но тогава за пръв път в живота си много силно пожелах да се омъжа.

И ако не се налагаше всъщност да живея, да говоря или да взаимодействам по никакъв начин с Брад, бракът ни щеше да е идеален.

Може би от самото начало трябваше да съм подозрителна към навика му да пръска пари. Но когато излизахме на срещи, аз си мислех, че той се облича с вкус и изглежда добре. Сега осъзнавам, че винаги трябва да се съмняваш в мъж, който има повече обувки от теб. Но тогава бях влюбена, или поне си мислех, че съм, а той беше поразително красив и стилен. Каквото му липсваше откъм интелект, определено беше наваксано със сладкодумие. Без съмнение беше голям чаровник.

Така се случи, че той не искаше да работи особено много или да плаща сметки, или да прави нещо друго, освен да взима кредитната ми карта и да пазарува. Много харесваше неща с марката „Кенет Кол“, особено ако бяха безбожно скъпи или абсолютно безполезни. Имаше

най-малко три кожени якета, и то, при положение че тук, в Тексас температурите никога не падат под пет градуса, а често стигат двайсет дори в средата на януари.

Не беше от голяма полза за връзката ни — според него — че съм такъв добре организиран човек. (И, разбира се, съм виновна, че разбирането ми за плащането на сметки включва изпращането на парите навреме.) Имаше разни дреболии, като например наема, с които се занимавах само аз. Абсолютно всеки месец. Брад на свой ред правеше очарователни неща, като да забрави да плати сметката за телефона (единствената отговорност, която не бях свалила от него) и след това да вдигне скандал, когато телефонната компания ни изключи телефона. Освен това той беше на вбесяващото мнение, че извлеченията от кредитната карта са нещо като подсещания за разплащане, а не истински сметки. „Минимална вноска“ според него беше само учтива, но незадължаваща молба за пари. Така че можете да разберете колко бях доволна, когато той се изнесе. По-точно облекчена. Поне вече не изяждаше всичката храна, която купувах, не усиливащ докрай климатика, за който аз плащах, и не спеше в къщата, която аз притежавах.

Затова не ми беше тъжно, че си тръгна, но бях много разочарована от начина, по който потръгна бракът ни. Повярвайте ми, заплатила съм многократно за всяка грешка, която съм допуснала. Не ми стигат разбитите мечти и петнайсетте хиляди долара, които похарчих за сватбата, ами и непрекъснато се случва някой клиент или познат да възклике: „Та ти си толкова млада!“ Сякаш грешната преценка и несполучливият брак са запазени само за трийсетгодишните. Не е като да съм се старала цял живот да попадна в Клуба на разведените преди трийсет.

Може да ви се стори, че съм дребнава, но аз предпочитам да мисля, че съм над тези неща. Само защото Брад си присвои три години от живота ми, не значи, че не мога да загърбя всичко това. Не мога да кажа, че ми е било лесно да се въздържам да казвам на всички нервни младоженки и стресирани младоженци да бягат, докато все още имат някакво достойнство. Но засега се справям. Моята шефка Дженифър Дъглас все още ми няма пълно доверие. Макар че беше много по-скептична, когато ме нае да работя за нея преди три години. Тя смята всички на възраст под четирийсет години за идиоти.

Така, сигурна съм, че сте любопитни. Моят офис, ако държите да го наричате така, се намира в малка стая на една стара сграда. Нашият бизнес е в Остин, Тексас. Може би не чак толкова изискано и претенциозно място като Ню Йорк например, но тук жените се отнасят към сватбения си ден много сериозно.

Нашият офис се намира на стара улица, която много бързо беше населена с адвокатски кантори и магазини. На около осемстотин метра сме от Тексаския университет, а центърът на града е на три километра. В някой ясен ден може да се види кулата на университета, често покрита с оранжево: неговия цвет. Веднъж правих сватбата на двойка много лоялни възпитаници на университета и булката и шаферките бяха облечена в оранжево. Мисля, че този цвет никога не е бил на мода, освен може би през седемдесетте.

Кабинетът на Джи е на горния етаж и се намира извън обсега на слуха ми, защото е доста далече от мястото, където аз стоя. Джи предпочита да крещи, когато ѝ потрябвам за нещо. Естествено имаме телефони, но тя не ги използва. Моята лична теория е, че бутоните я плашат.

И така, обратно в моята бърлога. Стоя зад малко бюро, сбутано в ъгъла. Имам компютър (доста древен всъщност), който не става за нищо друго, освен да ме нервира. Имам огромна книга, в която си записвам уговорките с клиентите (абсолютно наложително, ако си имате работа с толкова много клиенти), и каталожна система с цветово кодиране, в която систематично разпределям клиентите по избор на цвет, сезон и, разбира се, име.

Споменах, че съм малко вманиачена на тема ред, нали? Знам какво си мислите, че съм от онези откачалки, които старательно гладят дори пижамите си и прекарват събота вечер на колене в банята, за да лъскат пода с четка за зъби. (За протокола, това съм го правила само веднъж и няма да повярвате колко мръсотия се беше насьбрала. Просто трябваше да го направя.) Сигурно си мислите, че не е възможно да се живее с мен и че не е чудно, че на двайсет и девет години вече съм разведена. Какво съм очаквала? Съпруг, който спуска капака на тоалетната чиния? Който не си оставя мръсните чорапи навсякъде из стаята? (В интерес на истината Брад си оставяше мръсното бельо в произволни ъгли на къщата, но не е това причината, поради която нещата не потръгнаха. Честно.)

И за протокола, раздялата ни беше по взаимно съгласие. Той не искаше да продължава да живее с мен, а аз не исках да продължавам да търпя неговата суетност.

За какво говорех? А, да. Чистотата. Не съм толкова зле, наистина. Организирана съм, да. Тоалетната ми в момента е боядисана в цвят, съобразен със сезона. На леглото ми са натрупани възглавнички. Имам ръчна прахосмукачка, но всъщност нямам домашно животно и този уред не ми е необходим. Признавам си, че много се дразня, когато някой постави тоалетната хартия наопаки, а в магазина бих обърнала всяка закачалка, която е поставена различно от останалите. Но това са неща, които не мога да предотвратя и се опитвам да не привличам вниманието на непознатите върху тях. Не съм от хората, които биха те наругали, ако си изхвърлиш цигарата през прозореца. Ни най-малко не смятам, че подредените хора са нещо повече от разхвърляните. И въобще нямам нищо против продавачката в зеленчуковия магазин, която вади смачканите купони от мазното си, скъсано и претъпкано портмоне.

Предпочитам да мисля за моята мания по чистотата като за лека невроза, която може да бъде доста полезна за заетите хора. Все пак те ме наемат да внеса малко ред в живота им. Освен това с професия като моята е много важно да си организиран. Ако объркам мястото дори на една-единствена фактура, Джи е в състояние да ме накара да платя цялата празнична вечеря за петстотин души. Това сигурно е половината от годишната ми заплата, защото Джи е малко стисната. Аз ѝ докарвам шестцифрен приход, а моето заплащане се побира в едва пет цифри. Но ако трябва да съм честна, тя е в този бизнес вече почти двайсет години и е трябало да оцелява в близост до сумата на побъркани и полупобъркани младоженки, така че най-вероятно си го е заслужила (това естествено няма да ме спре да се оплаквам много, и то често). Но ето че се отплеснах, така че нека да се върна на темата.

В една дъждовна, нечовешки влажна петъчна сутрин седях на бюрото си в моята малка бърлога и пишах на компютъра си, преди той да се повреди за трети път тази сутрин, заличавайки всички файлове, които тъкмо щях да запазвам.

Джи избра точно този момент да извика нещо, което аз не успях добре да чуя. Искаше да се кача при нея. Е, тя има просторен кабинет с мек килим, тъмносини кадифени завеси и старо махагоново бюро, а

столът ѝ е толкова голям, че може да мине за кресло. На огромното ѝ бюро имаше нов лаптоп. Чудно за какво ѝ е, след като никъде не го носи и дори не го включва, доколкото знам. С бялата си коса, кървавочервените си устни и големите безвкусни пръстени по ръцете тя прилича на злодей от анимационен филм. Дори притежава подходяща зла, бяла, персийска котка (Уискърс), която обича да стои върху фотьойла и да върти мързеливо опашката си насам-натам. С котката не се разбираме, защото тя има навика да се промъква под бюрото ми, като я пуснат да се разхожда из къщата. Щом ме види, обикновено побягва от стаята. Този път се удържах да не я настъпя, докато минаваше покрай мен.

— Лорън, скъпа — започна Джи и аз знаех, че съм загазила, защото тя никога не ме нарича „скъпа“, освен ако няма някоя много неприятна работа за вършене.

— Нуждая се от твоята помощ. Дъщерята на моя много стара и близка приятелка ще се омъжва след три месеца. Опасявам се, че тяхната сватбена агентка е оплескала нещата доста сериозно и сега им трябва някой, който да сложи всичко в ред до сватбата.

Сватба за три месеца? Невъзможно.

Джи очевидно не мислеше така. Беше съвсем спокойна — нормално, тъй като тя нямаше да върши нищо от сериозната работа.

— Приятелката ми идва след час и искам да се срещнеш с нея. И за бога, направи нещо за тази твоя коса!

Посегнах към косата си, от която стърчаха всевъзможни кичури, въпреки че я бях захванала с шнола. Усмихнах се неловко и докато излизах от кабинета, се опитах да я прибера. В този момент ръбът на вратата се появи от нищото и ме цапардоса право по лакътя. Изскимтях. Джи само повдигна очи и поклати глава. Непрекъснато ме караше да се чувствам като четиринайсетгодишно момиче, което е откраднало нещо, и като резултат аз винаги прецаквах нещо, докато ме гледаше. Предполагам, че е заради критичния ѝ поглед. Обикновено не съм толкова несръчна.

Излязох в коридора, като си масажирах лакътя си (наистина болеше), после се шмугнах в тоалетната да си оправя косата. Джи едва ли би очаквала, че малкото помещение до бърлогата ми ще е подходящо място за това.

В банята имаше най-хубавото осветление, но за съжаление имаше шест огледала в полукръг, което ми позволяваше да видя целия си задник (уверявам ви, че не е гледка, която всеки би искал да види). Не можех да си представя как Джи издържа в този „олтар на ниското самочувствие“, както обичах да го наричам, защото тя е доста закръглена в ханша дори за здрава петдесет и пет годишна жена. Предполагам, че с изключителната си самооценка въобще не повдигаше такива маловажни въпроси.

Но досега не съм ви казала как изглеждам, затова няма как да знаете. Предполагам, че бих могла да ви изльжа, да кажа, че съм по-млада и по-стройна от Синди Крофърд. Но се опасявам, че не бих могла да си съчиня чак толкова големи лъжи. Имам предвид, че ако някой реши да прави телевизионен сериал по моя живот, няма да избере за главната роля звезда от А-групата. Най-доброто, на което мога да се надявам, е Шанън Дохърти. Даян, една от най-добрите ми приятелки, предположи, че по-подходяща ще е Мини Драйвър или поне Анди Макдауъл, но аз смятам, че тя просто е учтива, както се очаква от една приятелка.

Теглото ми е около средното, косата ми е тъмна (даже гарвановочерна) и имам много бяла кожа. Ужасно е колко малко мога да почернея (смятам, че е обществено опасно да нося къси панталони, защото снежнобелите ми крака биха заслепили преминаващите мотоциклисти). Имам големи кафяви очи и гъсти мигли, без съмнение най-хубавото нещо в мен. Нос, който не се поддава на описание, съвсем обикновени устни, които не са нито секасалино нацупени, нито тънки или плътни. Имам равни зъби благодарение на скобите, които носех като малка. Те въщност навредиха на самочувствието ми много повече, отколкото един крив зъб. Определено не съм слаба. Имам едно такова тяло, което не се поддава на никакви упражнения. Убедена съм, че мога да бягам колкото си искам и пак ще си остана същата. Мускулите ми, ако изобщо имам такива, не разбират смисъла на самоусъвършенстването. Те категорично отказват да се стегнат, да станат по-здрави или въобще да направят каквото и да било, освен да си стоят отпуснати, безформени и жадуващи за пържени картофи.

И накрая малко за косата ми. Когато бях дете, майка ми я наричаше „гнездо“, защото изобщо не можеше да вкара гребен в нея,

въпреки че полагаше огромни усилия. И да е имало птички из косата ми, нямаше да ги открия, защото тя беше толкова гъста и къдрава, че ми отнемаше час само да я измия. Използването на фиби и шноли си беше загубена битка, но аз така и не се отказах да я водя.

Погледнах в едно от шестте огледала, за да преценя доколко е сериозно положението с косата ми. Беше изскочила от шнолите и стърчеше. Това не бяха перфектно оформени къдици. Изглеждах като член на групата „Пойзън“ след бурна пиянска нощ. Пуснах си косата, после я сресах назад и едва успях да я завържа на опашка. „Стой така“ — заповядах ѝ твърдо, макар че тя никога не ме слушаше, без значение колко често я заплашвах, че ще я отрежа.

Като се върнах на бюрото си, забелязах, че Уискърс ми е оставила една от нейните специфични изненади. Казах си, че трябва да успея да почистя, преди да дойде приятелката на Джи.

Името ѝ беше Миси Девънпорт. Изненадана съм, че я харесах почти веднага, но не поради причините, които обикновено карат човек да хареса някого. Госпожа Девънпорт беше грубовата, с господарски маниер и откровено невъзпитана. И на всичкото отгоре носеше палто от естествена кожа. (Нелепо поради две основни причини — първо, беше юни и температурите стигаха трийсет и пет градуса и второ, палта от естествена кожа не се носят още от времето на трайно къдрените коси.)

Не мисля, че някой с поне капка съвест би носил кожено палто, но също така не мога да си представя как някой успява да засрами тази дама. Изглеждаше така, все едно похапва еколози за закуска.

Госпожа Девънпорт беше по-висока от мен, сравнително пълна и на главата си имаше кехлибарен на цвят шлем, който, както забелязах, май беше косата. Суровото ѝ и сбръчкано лице, както и липсата на намек за хумор в него, ми напомни на футболния ми треньор от училище и във всеки един момент очаквах, че ще ми каже да падна за петдесет.

Вместо това тя изляя:

— Ти сигурно си Лорън?

— Мда — започнах, но тя ме прекъсна.

— Стига си плешила — скастри ме нетърпеливо, намествайки кожата от норка около дебелия си и мъжествен врат. — Нямам време за празноглави коментари.

Празноглави? Бях шокирана и тъкмо се опитвах да я намразя, когато Уискърс влезе в стаята.

— Пак ли ти? — обърна се тя към котката. — Не съм забравила какво направи на персийския ми килим!

Замахна с крак към нея. Тя изсъска ужасено и изхвърча от стаята.

— Благодаря — усмихнах се аз, — спасихте бюрото ми от поредното оскверняване.

Госпожа Девънпорт издаде грухтящ звук, който сигурно е бил нещо като смях, и после извика към горния етаж:

— Кога смяташ да се отървеш от тази гнус, Джи?

Не последва отговор и тя се провикна пак:

— Джи, къде си, ела тук, де!

Джи се подаде от стълбището и се усмихна:

— Миси! Колко се радвам да те видя.

— Стига глупости, Джи. Наистина са ми достатъчно за днес.

Предполагам, че това, което най-много харесах у госпожа Девънпорт, беше начинът, по който поставяше Джи и Уискърс на местата им. Ужасно е, знам. Но аз имам толкова малко удоволствия по време на работа, че това ми е разрешено.

— Как е дъщеря ти? — попита Джи, за да смени темата. — Напредва ли с подготовката на сватбата си?

— Дъщеря ми? Сватба? — Жената изглеждаше объркана за миг, после разбра. — Джи, ти пак си се объркала. Не Джена има проблеми, а Дарла — племенницата ми. За бога, Джи, не мога да разбера как изобщо се справяш с тази фирма, след като непрекъснато забравяш и объркваш нещата.

Джи се надигна бавно, а госпожа Девънпорт се засмя с дрезгав глас. Очаквах, че ще потупа шефката по рамото, както би реагирал треньорът Сандърс, но тя не го направи.

— Бих казала, че започваш да губиш паметта си по-бързо от когото и да било, ако изобщо ти е останала някаква памет за губене.

Забелязах как Джи осъзна, че е било голяма грешка да покани госпожа Девънпорт в мое присъствие. Това си беше кажи-речи унищожаване на авторитета й. Оттук насетне често бивах изпращана за кафе, албури и други подобни глупости, така че успях да чуя само откъслечни фрази от разговора.

Проблемът, както госпожа Девънпорт обясни, бил, че светът е пълен с идиоти, включително нейната племенница и годеникът ѝ. Не разбрах защо ги смята за идиоти, тъй като бях изпратена да донеса стар фотоалбум, но знаех, че досега са наели и уволнили един сватбен агент, само не чух защо. Наострих уши, защото хората, които имат навика да уволняват сватбени агенти, изобщо не са идеалните клиенти, особено ако са стари и близки приятелки на шефката. Няма нужда изобщо да го казвам, но имах много лошо предчувствие...

Когато посетителката вече се канеше да си тръгва, Джи ми каза да се обадя на племенницата ѝ и да се уговоря за обяд с нея през седмицата, по възможност още утре. Ако ще правим сватба за три месеца, нямаме никакво време за губене. Като стана дума за обяд, госпожа Девънпорт спомена, че би желала да обядва по-рано. Часът беше десет и трийсет и аз не можех да си представя къде ще намерят отворен ресторант, но предвид волята на двете дами все щяха да накарат някой нещастен сервитьор да им донесе салата.

След като останах сама, реших, че е време да се обадя на въпросната племенница, Дарла Тендаски. Според госпожа Девънпорт тя била идиотка, но в действителност беше преуспяваща и много богата идиотка, основателка на фирма за връзки с обществеността. Завършила е в Харвард, баща ѝ е бил сенатор, а майка ѝ — много известен филантроп. Дори са писали по вестниците за нея. Костваше ми големи усилия да не я намразя веднага.

— Офисът на госпожа Тендаски, с какво мога да ви помогна? — отсреща отговори плътен мъжки глас. Тя има мъж секретар? Задуших надигащата се вълна на завист. Представях си го като модел на Хюго Бос: широки гърди, тясна черна фланелка, тъмна коса, остра брадичка, секси очила.

— Аз съм Лорън Крендъл от „Сватба завинаги“. Госпожа Девънпорт ме помоли да се обадя... — не ме оставиха да довърша.

— Да, госпожа Тендаски очакваше вашето обаждане. Тя би искала да обядвате заедно днес, ако вашите задължения го позволяват.

— Ами... — Джи би побесняла, ако направя срещата без нея.

— Госпожа Тендаски има много напрегната седмица. Правим голяма рекламна кампания с „Дел“ и трябва да я приключим до следващия петък, затова се опасявам, че днес е единственият ден, в който може да се срещне с вас.

— В такъв случай... — Какъв ли избор имах? — Къде би искала да се срещнем?

— В „Четири сезона“, по обяд.

Слязох до „Четири сезона“ с малката си хонда, като оставих ключовете на момчето от ресторана, млад стеснителен колежанин, който сигурно получава повече бакшиш за една петъчна вечер, отколкото аз за цяла седмица суетене около булчински воали. Въздъхнах.

Фоайето беше заплашително впечатляващо, с дебели мраморни маси и красив под на плочки. Миришеше на богати хора, само кожа и канела. Единственото, което го правеше поносимо, бяха дизайнърските опити да изглежда грубо и по тексаски — полилея от телешки кости и дивана от оранжева говежда кожа. Невъзможно е един богаташ да се държи като сноб на такова място, реших аз, и тази мисъл ми помогна да се почувствам по-добре.

Сервитьорката ми се усмихна, явно забелязала, че сме на едно мнение, а и косата ѝ беше буйна като моята, само че червена, с руси кичури, като на Лара Фосет. Аз също ѝ се усмихнах.

— Тук съм, за да се срещна с госпожа Тендаски.

— О, имате предвид Дарла? Последвайте ме.

Хм! Кандидат младоженката беше близка с някаква сервитьорка? Не знаех какво да си мисля за това.

Сервитьорката ме заведе навън, в сенчестата част на вътрешния двор, от който се разкриваше приятна гледка към езерото и моравата на хотела.

Дарла Тендаски седеше с кръстосани крака, с мобилен телефон в една ръка и служебен електронен бележник в скута. Още преди да я видя, знаех, че е хубава, защото преуспелите и богати хора винаги изглеждат добре, но Дарла беше красавица. Висока, стройна, русокоса и синеока красавица, която би засрамила и Гуинет Полтруо.

Докато говореше по телефона, ми даде знак да седна, след това прокара ръка по невероятно блестящата си руса коса. „Изглежда точно като в реклама на шампоан“ — помислих си злобно.

— Ще ти бъда безкрайно благодарна, ако ми донесеш показанията този следобед, Джоел. — Тя продължаваше да говори по

телефона, изцеждайки от чара си с всяка сричка. Можех да си го представя как се разтапя от другия край на линията.

— Знам, че ще можеш да го направиш за мен, Джоел, ти си най-добрият!

Тя затвори телефона и насочи цялото си внимание към мен. Почувствах се много неудобно под преценявашия й поглед, представих си как косата ми стърчи, а бледият ми тен изглежда прозрачно размит на слънчевата светлина. Дарла, разбира се, имаше страхотен златист загар.

— Лорън — каза тя меко, — радвам се да се запознаем. Чувала съм много хубави неща за теб. — Протегна ръка (имаше перфектен маникюр) и се ръкувахме.

Аз се усмихнах, макар че си бяха гълтната езика и се чувствах твърде непохватна. Красивите хора винаги ме карат да се чувствам сякаш още съм в училище, седя на една маса с останалите музиканти и се надявам никой да не започне да хвърля храна по мен.

— Чух, че сте имали проблеми с организирането на сватбата си — изфъфлих. Ужас! Ако Джи беше тук, щеше да ми хвърли възмутен поглед и да започне да се извинява на Дарла.

— Така ли? — засмя се тя. — Нека да ви обясня...

Преди да довърши, нещо започна да писука. Помислих си, че е телефонът й, но се оказа електронният бележник.

— О! Бях забравила за срещата си в дванайсет и трийсет! — каза Дарла, като се взираше в малкия еcran. — Изобщо не помня колко пъти ме е спасявало това нещо!

Аз нямах електронен бележник. Не защото не исках, или защото такъв маниак на тема организация като мен няма нужда от нещо подобно, а просто защото Джи не ми плащаше достатъчно и не можех да си го позволя.

— Накратко, Лорън — продължи Дарла, — с годеника ми се нуждаем от помощ. Веднъж вече оплескахме нещата и сега ни трябва човек, който да оправи всичко.

— Оплескахте ги?

— Абсолютно. Ако имах повече време, щях да ти разкажа цялата история, но ще отнеме поне половин час.

Бях се загледала в идеално очертаната й очна линия. Как е успяла да я сложи така, че да не се размаже? Аз никога не успявам и в

края на работния ден, особено ако е било по-влажно, имам черни следи дори извън клепачите си...

— Мислиш ли, че ще можеш да ни помогнеш? — Дарла примигна.

— Естествено — отвърнах аз с пълната убеденост на човек, който няма никаква представа от подробностите.

Тя посегна и извади претъпкана с документи папка, след което я остави на масата.

— Ако наистина мислиш, че можеш да се справиш, хвърли един поглед на това. Тези документи ще ти дадат доста ясна представа докъде сме стигнали с подготовката. Новата дата за церемонията е двайсет и осми юни.

Бързо пресметнах наум. Пет седмици? Нямаше абсолютно никакъв начин да направя всичко това за малко повече от месец.

— Дали това ще бъде проблем? — предизвика ме Дарла.

— Ами... не. Не. — Усмихнах се вяло. Това вече беше проблем.
— Има ли нещо по-специално... — опитах се да продължа, без да съм особено сигурна какво точно искам да попитам, а папката и стърчащите от нея документи ме разсеяха още повече. Едва се сдържах да не отворя и да започна да подреждам документите.

— Разбира се, всичко е в папката. Предишният агент, който работеше за нас, направи списък с всичките ми претенции, включително и какви трябва да са обувките на шаферката.

Отново се чу писукане, този път обаче беше телефонът й.

— Не казвай нищо, Джоел. Не ми казвай това, което си започнал, спри. Джоел? Джоел! Казах млъкни! Идвам веднага.

Дарла затвори телефона и въздъхна дълбоко.

— Трябва да тръгвам. Моят асистент ще ти помогне, ако се нуждаете от нещо. И... Лорън — тя направи кратка пауза, — късмет.

Внезапно почувствах, че ще имам много голяма нужда от него.

ВТОРА ГЛАВА

— Идваш тук по най-бързия начин, или се кълна, че ще изплюскам един килограм сладолед!

Истеричният глас от другия край на линията принадлежеше на Даян, с която бяхме най-добри приятелки още от девети клас. Тя ще се омъжва след четири седмици и напълно се е побъркала. Беше ме помолила да ѝ бъда кума (с други думи, да ѝ бъда сватбен агент, но без заплащане). Но аз ѝ бях задължена (накратко, тя ми беше опора в няколко много тежки момента от живота: четири случая на болезнена раздяла с гаджето, хранително нарушение от много диети, положителен фалшив тест за бременност, една сватба — моята, и първи развод — също моят), затова не можех да ѝ откажа.

Между другото нямах никакво желание да казвам на Джи, че вече съм се срещнала с Дарла, нито пък ми се започваше с ужасната папка. Потръпвах при мисълта за нахвърлените в нея документи. Бутнах ги в чантата си и се опитах да забравя, че са там (неуспешно).

Когато пристигнах при Даян, тя седеше на пода, разпръснала около себе си сватбени списания. Както винаги нещата в живота ѝ бяха пълен хаос. Трябва да ви кажа малко повече за Даян. Тя е един от най-милите хора, които познавам, и затова другите често я използват. Да вземем например годеника ѝ (изобщо не го харесвам). Като се замисля, той ми напомня на Брад, но, от друга страна, всеки мъж, когото не харесвам, ми напомня Брад. Сега сериозно, смятам, че Робърт (годеникът ѝ) е... как да го кажа по-тактично... свиня. Доказателствата:

1. Всеки петък вечер ходи по стриптийз барове с приятелите си.
2. Каза на Даян, че е дебела.
3. Разхожда се из апартамента ѝ само по боксерки... пред гостите.

Преди време се карах с Даян заради него и я убеждавах да го зареже, но тя не искаше и да чуе. Това за малко да ни развали отношенията, затова ѝ обещах, че ще се постараю да го харесам. Надявах се да е щастлива, защото всичко, което тя иска, е да се омъжи за Робърт и да е щастлива. Двете неща ми изглеждаха напълно несъвместими, но Даян ме уверяваше, че Робърт бил много мил и внимателен, въпреки че аз никога не съм го виждала в подобна светлина. Така че престанах да говоря лошо по негов адрес и започнах да правя това, което всеки най-добър приятел би направил — надявах се на преждевременната му смърт. Надявах се да го удари гръм или поне да получи сърден удар. Неща, които няма да наранят и други хора, разбирате ли? Аз всъщност не съм лош човек.

— Толкова съм дебела! — Даян се плесна по бедрата.

— Какви ги приказваш, изобщо не си дебела! Ако ти си дебела, значи аз съм слон.

Приятелката ми се усмихна неуверено.

— Робърт смята, че трябва да свали няколко килограма от задника...

— Робърт е... — щях да кажа „свиня“, но се спрях навреме. — Ъ... не си дебела. А ако свалиш няколко килограма от задника, нищо няма да остане.

— Съвсем съм откачила покрай тази сватба, нали? — усмихна се тя.

— Случва се и на най-добрите.

Всеизвестна истина е, че най-неприятната част от работата на сватбения агент е да се занимава с невротизираните булки. Тези жени напълно загубват връзка с реалността, докато не мине сватбата. Естествено, че всяка жена изпитва известно беспокойство и вълнение по време на подготовката за сватбата си. Но за невротизираните булки тези неща напълно излизат от контрол. Най-неприятното в цялата работа е, че те се държат съвсем нормално, докато не се сгодят и не започнат подготовката за сватбата си. Има нещо в тези сватби, което може да накара една съвсем нормална иначе жена да се превърне в злостна дяволица. Ето десет признака, по които можете да разпознаете истинската невротизирана булка:

1. Изискват от шаферките да правят какви ли не откачени неща в името на приятелството им, включително пластични операции, аборти

или пък да напуснат работа, за да могат по цял ден да се занимават с подготовката на сватбата.

2. Когато шаферката откаже да направи нещо, булката избухва в сълзи и започва да повтаря: „Това трябваше да бъде моят ден!“

3. По принцип има склонност да избухва в сълзи и да повтаря: „Това трябваше да бъде моят ден!“

4. Тя е загубила напълно способността си да говори за нещо друго, освен за сватбата, без значение къде се намира. Прави го дори на погребения или на помени.

5. Обхваща я неоснователна параноя, че всеки, който е загрижен за нея, иска да провали сватбения ѝ ден.

6. Обхваща я основателна параноя, че всеки, който я мрази, иска да провали сватбения ѝ ден.

7. Манията за отслабване става толкова страшна, че младоженката започва да изисква от всеки, поканен на сватбата, включително и от седемдесет и пет годишната си баба, да свали поне пет килограма.

8. Въпреки стотиците хиляди сватбени церемонии младоженката е убедена, че никой преди нея не е успял да организира и да осъществи толкова добре една сватба и че тя е единственият човек в целия свят, на когото му е хрумнала гениалната идея да наеме кетъринг.

9. Изобщо не се интересува от нищо, свързано с младоженеца (Младоженец? Този пък кой е? Абе, на кого му пушка?), защото е обладана от своите момичешки фантазии.

10. Изобщо не ѝ минава през ума, че сватбата всъщност е празник по повод сериозното и дългосрочно свързване на двама души, а не сцена, на която тя да покаже на всичките си приятели (и врагове) колко е красива в сатен и с диадема от кристали.

Не, определено не можех да си представя Даян в групичката на невротизираните булки. Тя по-скоро би отишла в другата крайност при „булките, които искат да направят всички щастливи“. Булките от тази групичка имат склонност към дълги речи, в които благодарят на всичките си приятели и роднини. Подобни речи могат да направят човек прекалено себичен. Но аз бях решила да не оставям Даян да държи такива речи.

— Даян, изглеждаш възхитително! Изобщо няма от какво да се притесняваш. Нали ще стоиш точно до мен? Това ще те направи да

изглеждаш с поне десет килограма по-слаба. — Тя завъртя очи — И да не съм чула и дума повече за това, че си дебела.

Все пак успях да я развеселя и това ме изпълни със задоволство.

Не бързах да се връщам в офиса, защото щеше да се наложи да обяснявам на Джи за срещата с Дарла. Тя винаги имаше навика да задава въпросите си като кръстосан разпит, и то без да изчака докрай отговора, така че никога нямах възможност да обясня каквото и да било. Така че след като оставих Даян в по-добро настроение, отидох до магазина за козметика. Реших да си купя нов гланц за устни, защото е стара истина, че хубавият блъсък на устните може да промени целия ти живот. След това минах през химическото чистене, което показваше колко силно не искам да се връщам в офиса, защото правех това само в много крайни случаи.

Когато най-после се върнах на работа, Джи ме очакваше с нетърпение.

— Къде беше досега?! — Тя веднага слезе по стълбите, щом се чу отварянето на вратата. — Телефонът ти се скъса да звъни!

— Имах срещи с клиенти. — Което си беше самата истина. — Нека да си прослушам гласовата поща и ще дойда при теб.

Имаше четири съобщения за мен и две от тях бяха от Алиса Дарвис — двайсет и две годишно момиче, което не смяташе да се омъжва в близките пет години, но това не му пречеше да ми се обажда от време на време. Другото съобщение беше от майка ми, а последното — от сестра ми Лили, която се обаждаше само да ми иска пари. Тъй като беше студентка, непрекъснато искаше пари назаем от различни членове на семейството. Реших, че сега е дошъл моят ред.

Неохотно се отправих към горния етаж, за да се срещна с Джи.

Тя се държеше странно и не ме поглеждаше в очите.

— Както знаеш, госпожа Девънпорт е моя добра приятелка. — Стори ми се много нервна. — Трябва да направим всичко, за да помогнем на племенницата й.

Хм, да не би Джи още да се смущаваше заради сцените от тази сутрин?

— Мисля, че ще трябва ти да се заемеш с ръководната роля за подготовката. Тази седмица съм претоварена, а и нямам желание да се срещам с Дарла Тендаски. Според мен ще получиш една добра възможност да навлезеш в тънкостите на бизнеса.

Претоварена? Много ми беше чудно с какво точно...

— Разбирам. — Сега вече не се налагаше да обяснявам нищо за срещата с Дарла. Или поне факта, че имахме на разположение само пет седмици. Какъв невероятен късмет.

Хм, зачудих се какво ли ужасно нещо ще стане в най-скоро време, за да компенсира неочеквания ми късмет. Той ме спохожда само ако нещо ужасно се задава зад ъгъла.

В този ред на мисли реших, че ужасното нещо е вторият подарък, който Уискърс ми беше сервирала под бюрото. Както си бях унесена в мисли за разговора с Джи, за малко да го настъпя.

Естествено, нямах търпение да се прибера вкъщи. Беше почти четири, а аз имах две сватби в събота, за които трябваше да се подгответ психически. Да не говорим за всички извънредни часове, които бях работила този месец. Звучи ли сякаш си търся извинение? Ами точно така си е. Ако има нещо, на което са ме научили родителите ми, то е да се чувствам виновна, ако не работя.

— Лорън, ти ли си? Защо си вкъщи толкова рано, да не би да си болна? — Това беше майка ми, която ми се обади по телефона в минутата, в която влязох вкъщи.

— Здравей, мамо. Нищо ми няма, просто се прибрах малко по-рано.

— По-рано? Да не би да си... уволнена?

— Не, мамо. Просто... Почакай така, търсят ме на другата линия.

— Здравей — беше сестра ми Лили.

— Говоря с мама на другата линия.

— О, не ѝ казвай, че съм аз — паникюса се тя. — Дължа ѝ сто долара от миналия месец.

— Добре, но... — Лили затвори, преди да успея да довърша. Върнах се към разговора с майка ми. — Мамо?

— Така че ти казвам, че баща ти...

— Чакай, мамо. Не чух последната част. Имах друго обаждане.

— Ами казвах ти, че по-добре баща ти да плати за нея.

— За кое по-точно?

— За колата на сестра ти — с раздразнение отвърна тя.

— Какво ѝ е?

— Не чу ли какво ти обяснявах досега? Отново я е блъснала.

Така че баща ти...

Отново имах обаждане на другата линия.

— Почакай за секунда, мамо. — Вдигнах. Беше телефонна реклама, опитаха се да ми продадат нов модел бикини. Обясних на нещастната женица, че ще трябва първо да ме превърнат в супермодел.

Затворих.

— Мамо?

— Така че това е планът. Ще очаквам да се видим на вечерята в понеделник.

— А?

— Една дама може да каже „моля“ или дори „какво“, но в никакъв случа „А?“... Франк? — извика тя на баща ми. — Остави този пай, той е за събирането ми с Женския републикански клуб... Извинявай, миличка, докъде бях стигнала? А, да. Казвах ти тъкмо, че онзи ден срещнах майката на Брад...

О, не, започва се! Майка ми не пропуска да спомене Брад във всеки разговор.

— ... и двете си говорихме за това колко неприятно се получи, че вие се разделихте. — Майка ми виновно въздъхна. — Тя все още изпитва много хубави чувства към теб, миличка.

Колко жалко, че това не се отнася и за сина й.

— Виж, мамо...

— Лорън, не е късно да размислиш за това нещо с развода...

— Документите вече са подписани.

— Ами не трябаше да бъдеш толкова припряна, мила. И аз можех да напусна баща ти, но ето... не го направих. Бракът не ти е отпуска, това е нещо, за което трябва сериозно да се бориш, за да не го загубиш. Задръж така, мила. Франк, ръсиш трохи по целия под! Не можеш ли да вземеш една чиния! Лорън, трябва да тръгвам.

И тя затвори.

Изобщо не мога да разбера как родителите ми са останали заедно толкова време. Майка ми много държи на етикецията. Събрала си е цялата колекция от книгите на Мис Манърс и доколкото ми е известно, никога не е хапвала нищо с ръце. Баща ми пък все още си слага

кърпичка в яката на ризата, когато се храни, и след ядене шумно се оригва. Не ме разбирайте погрешно, аз обичам родителите си. Те също ме обичат и не бих ги заменила за други родители (или поне предполагам, че не бих), но те в края на краищата са моите родители, което означава, че ме подлудяват.

Като се замисля, в основата на техните отношения стои способността на баща ми да не обръща внимание на това, което казва майка ми, и способността на майка ми да пренебрегва думите на баща ми. Забравете за приказките, че добрата комуникация била крайъгълен камък за продължителния брак. В нашето семейство едностралната глухота дава доста по-добри резултати. Ето ви пример за един типичен разговор между тях:

Мама: Извинявай, би ли си махнал краката от масичката за кафе?

Татко: Мхм.

Мама: Франк, казах да си махнеш краката от масата ми!

Татко: Мхм.

Мама: ФРАНК!

Татко: Какво?

Мама: Краката ти!

Татко: А?

Мама: Краката ти са върху масата!

Татко: А-ха.

Мама: Махни ги от там!

Татко бавно си премества краката малко надясно, убеден, че явно ѝ закриват гледката към телевизора.

Мама: Не! Махни ги от масата!

Татко: (изгрухтяване)

Мама: Обувките ти ще надраскат масичката!

Татко: (с очи, втренчени в телевизора, без да чува и думичка) А-хм.

Мама: ФРАНК!

Татко: Какво?

Мама: Краката ти!

Татко: А?

Разговорът си върви без какъвто и да било резултат, докато майка ми не се ядоса и не смъкне сама краката му от масата, а след половин час вижда, че той отново ги е качил на същото място. Моите родители са женени вече трийсет и три години и за това време нито татко се е научил да не си слага краката на масата, нито мама е разбрала, че въпреки стотиците опити да му говори татко не я слуша. Независимо от това мама използва всяка свободна секунда, за да ме убеждава колко ужасно е да си разведен. За съжаление това се случва при всеки наш разговор.

Червата ми изкъркориха и аз тръгнах към кухнята да потърся нещо за хапване. Въпреки непрестанните натяквания на майка ми, че никога няма да си намеря мъж, ако не се науча да готвя, аз никога не съм се тревожила, че не мога да пригответя дори най-елементарното нещо, като пържола например. Не съм вегетарианка, но от мисълта за сурво месо ми се повдига. А специално пържолите смятам за отвратителни. Може би си мислите, че съм от жените, които обичат да пригответят сладкиши, но и в тази група не се разпознавам. От една страна, готовенето ми се струва прекалено мръсна работа. От друга, отнема ми много повече време да сготвя нещо, отколкото да го изям. Ами няма как да стане просто.

Това означава, че вечерята ми обикновено се състои от замразени храни, сандвичи с фъстъчено масло и храна за вкъщи.

Тази вечер хапнах замразени пилешки бутчета, които изобщо нямаха формата на бутчета и бяха стари и трудносмилаеми като пластмаса. Заспах на дивана, докато гледах по Дискавъри някакъв документален филм за миграцията на гъските.

Очаквахте нещо по-така, нали? Съжалявам за разочарованието, обаче в петък вечер точно преди сватба няма какво да правя, освен да си остана вкъщи.

ТРЕТА ГЛАВА

Небето беше съвсем чисто. Ято гъски прелетя над нас и някои се спуснаха ниско, за да топнат крака в гладкото езеро, после се загубиха в далечината.

На брега имаше тълпа от около сто и петдесет души, облечени възможно най-официално, и всеки от тях протягаше врат, за да вижда самолета, който прелиташе в небето. Човек, от когото се виждаше само малка черна точкица, се пусна към земята с умопомрачителен скок. Когато дръпна ръчката на парашута си, който се оказа обсипан с бели и червени сърчица, и всички нададоха одобрителни възгласи.

Това беше първата ми сватба за този ден и парашутистът беше именно младоженецът. Скочи от две хиляди и петстотин метра, хванат за парче найлон, прикрепено е връв. Докато скачаше, хвърлих поглед на булката. Хапеше нервно устните си. Кумата също правеше гримаси на неодобрение. Помислих си, че сигурно го смята за свиня, същия като Робърт. Все пак кой нормален човек би поставил бъдещата си съпруга в толкова неловко положение заради страстта си към екстремните преживявания?

Чудех се защо съм се съгласила да бъда тяхен сватбен консултант, след като не можех да им дам консултациите, от които се нуждаеха. Естествено, направих всичко възможно, за да убедя младоженците, че такива демонстрации на екстремни спортове нямат място в една сватбена церемония. Да не говорим за това как костюмът на младоженеца ще се измачка от парашута и после ще изглежда ужасно на сватбените снимки. Той, разбира се, не обърна внимание на аргументите ми. Булката искаше да направи всички щастливи, затова в крайна сметка се разбраха да има скачане и младоженецът да се приземи възможно най-близо до олтара. Имаше изключително много шаги на тема „дали пък няма да цопне в езерото“, които на мен изобщо не ми бяха забавни. Младоженецът беше толкова обсебен от идеята за скачането, че даже на поканите им пишеше „ГМУРКАНЕТО“, вместо „сватбата“. Тръпки ме побиват само като си помисля за това.

Предполагам, че можеше дори да е и по-лошо. Например можеше и булката да реши да скача, а не се сещам за никое було, което би се задържало на главата ѝ при такова падане. Изобщо не искам и да си помислям на какво би заприличала косата ѝ. Сватбената им снимка с основание би могла да се нарече „Булката на Франкенщайн“.

Младоженецът вече беше по-близо, различаваше се костюмът му и може да се каже, дори и физиономията му. Отместих за миг поглед от него, за да проверя дали всичко е наред с шампанското.

Бях повикала за всеки случай медицински екип и пожарна кола. Човек трябва да е подготвен, защото никога не се знае какво може да се случи. Внезапно булката си пое дълбоко дъх. Погледнах пак към младоженеца и без да съм експерт по скачането с парашут, ми се стори, че не е обичайно парашутистите да се носят успоредно спрямо земята.

— Появи се силно въздушно течение — просъска кумът.

Каквото и да бе, то подхвърляше младоженеца насам-натам. В един момент започна да го отдалечава застрашително от мястото на сватбата и го понесе към някакви гори. Изведнъж всички се затичаха натам, където се очакваше той да се приземи. Аз тичах непосредствено след булката, на чието лице беше изписана силна тревога. Чух кумата да казва:

— Сигурна бях, че ще се случи нещо такова.

Пристигнах точно навреме, за да видя как младоженецът се блъсна в едно дърво, претърколи се няколко пъти през короната (чуващ се шумът от чупещи се клони, поне се надявах да са клони, а не кости), накрая спря рязко на трийсет метра от земята и увисна на парашута си като кукла на конци.

— Дейвид, Дейвид, добре ли си? — беше булката.

Настъпи мрачна тишина и после отговорът пристигна от зашеметения младоженец и звучеше като „добре съм“. Но също така можеше да означава и „умирам“.

Един от пожарникарите, който стоеше от лявата ми страна, поклати глава.

— Нямате представа на колко сватби съм бил викан по спешност.

— На униформата му имаше значка с името му — Ник Корона.

— Странно, не съм ви виждала на някоя от моите сватби — усмихнах се, но той като че ли не разбра шегата. Вдигнах поглед към

него и за малко да ми увисне ченето. До мен стоеше най-красивият мъж, когото някога съм виждала.

Знам какво си мислите. На един мъж в униформа не му трябва много, за да бъде привлекателен. Дори не е нужно да е нещо особено, за да изглежда страхотно, облечен по този начин. Но Ник Корона би изглеждал превъзходно дори с най-обикновен пуловер. Да, той носеше тъмносинята униформа на пожарната служба в Остин. Беше добре сложен, с оформени, но не прекалено изпъкнали мускули. На възраст изглеждаше малко над трийсетте. Беше висок някъде около метър и осемдесет, но мен не ме бива много да преценявам ръст. Беше късо подстриган, с големи кафяви очи и широка, квадратна челюст.

Затворих устата си точно навреме, преди да ми потекат лигите.

За щастие той не беше мой тип, иначе много щях да загазя. Като се замисля, типичният мачо е напълно лишен от мозък. Това сигурно е природен механизъм за поддържане на баланса. Наблюдавах го, когато тръгна към другите пожарниари, които вече се опитваха да монтират стълбата. Направи ми впечатление, че говореше на другите така, сякаш му бяха подчинени. Те пък от своя страна изпълняваха командите. С изключение на един. Мъжът приличаше доста на него, но се различаваха основно по две неща — раменете му, които бяха отпуснати, и самодоволната му усмивчица.

Познавам този тип мъже. Професионални негодници. Живеят само за да създават проблеми.

— Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с това, Ники? — попита подигравателно той, убеден, че „Ники“ няма да се справи.

Ник си замълча.

— Млъквай, Джак — обади се жена с къса червена коса, явно също част от екипа на пожарникарите.

Отне им половин час да съмъкнат Дейвид от дървото, защото парашутът се беше оплел в твърде много клони. След това Ник свали от дървото полуприпадналия младоженец, за когото съм сигурна, че беше доста по-тежък, отколкото изглеждаше.

Професионалният негодник само се пречкаше, вместо да помогне с нещо. Непрекъснато пускаше глупави коментари и си тананикаше фалшиво сватбения марш.

Започвах да изпитвам съжаление към Ник.

Точно в този момент забелязах, че ме снимат с камера. Отне ми една минута, докато осъзная, че това не е наетият за сватбата оператор. Репортерката тъкмо слагаше камерата си на рамо, за да заснеме комичната сцена на бледия младоженец, носен на ръце от едър, мускулест пожарникар.

Когато Ник осъзна, че го снимат, той се намръщи. Това естествено не се отрази зле на външния му вид, даже бих казала, че му придае излъчване на „лошо момче“. Хмм. Страхотно.

Ник отказа коментари на репортерката, която продължаваше да задава тъпи въпроси, като например: „За пръв път ли спасявате младоженец?“ или „Изглежда много тежък. Тежък ли е?“ Ник почервеня, когато зад гърба му се чу кикотът на негодника.

Младоженецът беше качен на линейка, а репортерката — жена с къса черна коса и широка, приветлива усмивка и твърде големи зъби, веднага се насочи към булката. Тя беше много изплашена, затова се наложи да се намеся. Веднага застанах пред нея.

— Казвам се Лорън Крендъл — усмихнах се широко. — Аз съм организатор на тази сватба и мисля, че младоженката има нужда от няколко минути почивка, преди да отговаря на въпроси.

Бях много доволна, че говорех изключително спокойно и делово.

Репортерката само примигна насреща ми, след това даде знак на оператора и той светна с някакъв прожектор в очите ми. Веднага разбрах защо хората по новините в шест имат толкова гузен вид и шарят с очи непрекъснато, докато ги интервюират. Няма как да задържиш погледа си на едно място, когато ти светят в очите по този начин.

— Мелиса Мъри за новините на Трийсет и шести канал. Вие ли отговаряте за организацията на тази сватба?

— Да — вдигнах ръка към очите си, за да засенча малко светлината.

— Какво се обърка днес?

— Мисля, че излезе насрещен вяtrъ и отклони младоженеца в погрешна посока.

— Той пострада ли сериозно?

— Не мисля, че е нещо сериозно, но засега е под лекарско наблюдение.

— Мислите ли, че тези инциденти са започнали да стават нещо обичайно, госпожо Крендъл?

Направих кратка пауза.

— Не бих казала, че са започнали да стават обичайни. Разбира се, всеки иска неговата сватба да бъде уникална с нещо, но не всички скачат от самолети.

— Значи вие не одобрявате това, че младоженецът е решил да скочи от самолет?

— Вижте — започнах много внимателно да подбирам думите си, — смятам, че човек трябва да пресметне риска, когато реши да включи нещо в сватбеното си тържество. Но младоженецът е опитен парашутист, така че явно просто не е имал късмет. За щастие не пострада сериозно.

Точно тогава се появи младоженецът, малко замаян, но репортерката го нападна и започна да му задава въпроси. Беше настъпил хаос и ми отне поне двайсет минути да върна всички обратно към церемонията. Булката и младоженецът ме уверяваха, че искали да продължат по план, въпреки че костюмът на младоженца беше изпокъсан, косата му стърчеше и изглеждаше така, все едно преди малко е паднал от няколко хиляди метра и се е приземил върху дърво. Както и да е, дадох на медицинския екип и на пожарникарите малко от сватбената торта заедно с моите сърдечни благодарности.

Не предложих на новинарския екип нищо, но те си взеха сами. И то не само от тортата, ами и от сладките, и от сандвичите, които бяха предназначени на гостите.

Джи ми се обади по телефона, за да пита как върви всичко, и нямаше как да не й разкажа за инцидента с парашута.

— Ти не знаеше ли, че ще има вятър? — попита ме тя, все едно че трябва да съм и метеоролог.

Не отговорих. Когато стана дума за телевизионното ми интервю, тя веднага взе да ме разпитва дали съм споменала нещо за агенцията ни „Сватба завинаги“ и дали съм съобщила координати. Когато отговорих отрицателно, тя се разбесня:

— Не са ли ви учили на нищо в този ваш колеж?

— Наистина ли искаш да ни запомнят като фирмата с инцидентите с парашути?

— Не ставай глупава, всяка реклама е добра!

След като денят беше потръгнал така чудесно, надявах се, че ще продължи още по-добре следобед. Никога не съм си позволявала да мисля, че би могло да стане и по-зле. Това беше първата ми грешка.

Втората беше да отида на втората сватба за деня — традиционна църковна церемония, без никакви екстремни спортувания. Не можете да ме упрекнете, че очаквах това събитие да мине доста по-спокойно. Все пак някакво падане на сватбата от голяма височина няма да ме направи пессимист.

Първият знак, че се задава опасност, дойде час и половина преди началото на церемонията, когато пристигна булката. Е, за една булка е нормално да е доста нервна в деня на сватбата си и това може да приеме много форми — от лека раздразнителност с нервно пристъпване от крак на крак до стомашно разстройство и паника.

В този ден работата на сватбения агент е да уверява кандидат-булката, че всичко ще мине гладко, и да направи всичко възможно, за да я успокои.

Първо, булката, Лесли Уентуърт, двайсет и осем годишна, на практика новобранка по отношение на сватбите, иначе общителен и сърдечен човек, изглеждаше като всяка изнервена средностатистическа булка. Тя ми зададе доста въпроси (повечето съвсем нормални — за церемонията и за музиката, която сме подбрали), но сред тях имаше и някои доста странни, като например как можем да сме сигурни, че ако някой не е в списъка на поканените, няма да дойде на празненството. Аз си помислих, че ме пита за онези навлеци, които винаги се присlamчват, за да пийнат шампанско и да хапнат вкусни сладки, затова й отговорих, че ще се погрижа да няма такива и ще наблюдавам всеки по-подозрителен. За тези, които все още следят бройката, това беше грешка номер три.

За да бъдем честни, ще кажа, че тя не ми спомена да внимавам за конкретен човек. Например пропусна да спомене, че младоженецът има умопобъркан бивша приятелка, която през последните три месеца е преследвала двойката и е пълнила пощенската им кутия със заплашителни съобщения. Беше пропуснала да ми спомене също, че са се опитали да се отърват от нея с помощта на полицията, като са повдигнали обвинение за тормоз.

Сигурно си мислите, че всеки разумен човек би предупредил за тези неща сватбената си агентка. Но поради някаква неизвестна причина Лесли го премълча. Предполагам, че се е надявала да не се случи нещо неприятно или не е искала да прави нещата още по-сложни. Кой знае? (По-късно Джи ми заяви, че съм била длъжна да попитам за някакви побъркани бивши приятелки. „Това е сред основните неща в планирането на сватби.“ Както и да е.)

Смятам за себе си, че до голяма степен познавам булките, с които си имам работа, и да си призная, много се разочаровах, че не ми беше доверена тази информация. Освен това малко се обвинявам, задето не забелязах, че Лесли е сериозно притеснена от нещо различно от обичайното.

Помислих си, че е типична представителка на булките, опитващи се да направят всички щастливи, която е на път да се превърне в „истерична булка“. На някои хора стресът им идва в повече. Поведението й на типична „истерична булка“ започваше да се проявява малко по малко. Първо се започна със скандал за това, че е намерила кокал в пилешкото месо. Продължи се с викове по адрес на кумата, която изцапала булото й с червило, след като са се прогърнали. Лесли успя дори да разплаче майка си, като й се разкрещя, че заради наследените от нея гени сега имала малки гърди, които не си личат, независимо какво облича и въпреки наличието на подплънки в бюстието на роклята ѝ.

Така че последният час преди началото на церемонията беше много неприятен заради тези сцени. В интерес на истината аз не бях особено концентрирана в това. А и повечето от неприятните сцени, станали преди началото на церемонията, веднага се забравят, след като сервират тортата и шампанското. След инцидента с пилешкото месо Лесли ми се разкрещя, че чекмеджето й с чорапи било по-добре подредено от тази сватба. И тъй като съм по-спокойният и здравомислещ човек от двете, я оставих да се навика.

Отидох да проверя младоженеца и го заварих в добро настроение и сравнително спокоен. Само лекото потреперване на ръцете му подсказваше, че е нервен. Когато хората започнаха да влизат, застанах на вратата, защото бях обещала, че няма да допусна да влезе някой страничен любител на сватбени угощения.

Съвсем логично пропуснах да я забележа. Можеше да се случи на всекиго. Точно когато тя влизаше, аз се бях заприказвала с една много подозрителна двойка, които тъкмо сядаха най-отзад — типичното място, което заемат неканените гости. В това време бившата приятелка се е промъкнала зад мен и е седнала на третата пейка от страната на младоженеца и се вписваше много добре до самия край на церемонията... Е, точно дотам стигнах сега.

Органистът свиреше сватбения марш и всичко се движеше по план. Младоженецът, кумът и пасторът заеха местата си до олтара. Малката шаферка, сладко четиригодишно момиченце с хубави черни къдрици, носеше цветята, следвано от двете големи шаферки. След тях дойде кумата, облечена в елегантен светлосин костюм на Вера Уонг. След това настъпи моментът за тържественото влизане на булката, цялата в коприна и дантели, под звуците на сватбения марш, изпълнен на флейта и арфа.

Пасторът дръпна една мила реч за това как бракът е съюз на двама влюбени, те си размениха халките, а майката на булката се разплака (от радост, или защото още се вълнуваше от последния истеричен изблик на булката, не бих могла да кажа) и всичко потръгна великолепно.

Тогава музиката засвири и двойката започна да се отдалечава от олтара, вече като съпруг и съпруга. В този момент бившата се изправи. Това, което не бях забелязала, докато е седяла на пейката, е, че имаше в косата си същите цветя като на шаферките. Естествено, общите неща не свършваха дотук. Тя носеше абсолютно същия светлосин костюм, в каквито бяха облечени всички шаферки и кумата. Сега си спомням, че в началото я помислих за шаферка, която не е зæела мястото си, но после погледнах към шаферките и видях, че всички са, където трябва.

При вида на неканената гостенка булката така пребледня, че придоби цвета на роклята си, а младоженецът замръзна на място и това му попречи да хване навреме припадащата си съпруга. Така се случи, че тя си удари главата в ръба на пейката.

Кумът и един от шаферите тръгнаха към жената, за да я изведат навън, но така или иначе не можаха да стигнат до нея, защото в този момент една от шаферките извика „Кучка такава!“ и се нахвърли върху жената. Двете се строполиха на земята, започнаха да се бият и да се драчат с нокти, като всяка се опитваше да оскубе другата. (По-късно

ми обясниха, че шаферката също имала причина да мрази тази жена. Била ѝ е бивша съквартирантка, съсипала любимата ѝ кожена пола, а накрая преспала с приятеля ѝ.) Кумът и шаферът за миг онемяха, но после се окопитиха и тръгнаха да разтърват двете жени.

В това време младоженецът и кумата се суетяха около булката, която беше в безсъзнание, а главата ѝ кървеше.

Тръгнах към фоайето да се обадя на 911 и да ги помоля за помощ. Опасявах се, че Джи пак ще намери начин да обвини мен за случилото се. Казах на гостите да останат спокойни и да изчакат да оправим положението. В това време една пожарна кола спря точно пред параклиса. (Много често се случва пожарникарите да реагират първи на спешните сигнали за медицински екип.) Видях Ник Корона, който скочи от колата, като в движение си слагаше униформата, и се втурна към църквата. Явно не лъжеше, че често го викат по спешност по време на сватби.

— Здравей — усмихнах му се, а той изглеждаше твърде изненадан да ме види. — Явно наистина често се появяваш по сватби — казах нерешително. Никога не можех да се държа нормално в присъствието на красиви хора.

— Бих могъл да кажа същото и за теб. — Той остана съвсем спокоен.

Противният пожарникар също беше тук, застанал в дъното на колата, и не даваше никакви признания, че смята да помръдне.

Ник побърза да ме попита какво се е случило. Опитах се да му дам възможно най-ясни обяснения, въпреки че ми беше трудно да си следя мисълта, докато тези големи кафяви очи се взираха в мен.

Външният вид не е всичко, повтарях си, докато се затруднявах да се съсредоточа и мисълта ми се насочваше в най-различни други посоки — например брадичката му, широките му гърди и плоския корем. Започвах сериозно да си мисля, че имам нужда от хормонално лечение. Всичко това изобщо не беше в мой стил.

Ник изпрати трима пожарниари, включително и неприятния тип, който протестираше, да видят какво е положението с фалшивата и истинската шаферка. Двете стояха в двата най-отдалечени края на църквата, пухтяха и се гледаха злобно. Ник отиде да се погрижи за

булката в безсъзнание. Когато мина покрай мен, ръката ми се стрелна към косата ми в опит да я пооправи. В момент като този е абсурдно да се притеснявам за косата си или да си мисля за красивите пожарниари, но аз съм човек в края на краищата. Само защото не съм тръгнала на лов за красиви мъже, не значи, че трябва да го оставя с впечатлението, че изглеждам като Медуза Горгона.

Ник седна до булката и отвори медицинското си куфарче. Провери пулса и дишането ѝ, светна ѝ с фенерче в очите. Междувременно някак си забелязах, че той не носи халка на лявата си ръка, нито някакъв друг пръстен. Признавам си, че това ми даде известни надежди — тъпо, знам. Имах толкова шансове с него, колкото и с Брад Пит. Някъде в този момент булката започна да идва на себе си и да питат какво се е случило.

— Ударихте си главата. Сега леко. — Ник ѝ помогна да се надигне.

— Скъпа, добре ли си? — младоженецът се приближи и хвана ръката ѝ.

— Боли ме главата.

— Всичко е наред, госпожо. Няма от какво да се притеснявате. Все пак имате нужда от няколко шева.

Булката насочи поглед към Ник (все пак е невъзможно човек да го пренебрегне) и му се усмихна мило. Младоженецът се намръщи.

— Мисля, че от тук нататък ще се справим и сами. — Той леко побутна Ник с лакът.

— Да, сигурна съм, че ще се оправя — каза булката и се опита да се изправи, но обърната към Ник, който я хвана с една ръка, за да ѝ помогне.

Започнах да си мечтая да бях пострадала аз. Ex!

— Внимателно, трябва наистина да си почивате. Ние можем да ви закараме в спешното отделение — каза Ник, докато я придържаше.

— Аз ще я закарам — намеси се младоженецът, отдръпвайки съпругата си по-далеч от Ник.

— Както пожелаете. Само внимавайте да не заспи. И не трябва да пие никакъв алкохол в следващите двайсет и четири часа. — Той си събра медицинските принадлежности в чантичката и се приготви да си върви, като пожела късмет на двойката.

Тръгна към колата и видя други двама пожарниари, които го чакаха отпред. Двете жени бяха в отлично състояние, като изключим пострадалия маникюр.

— Благодаря! — казах от вратата на църквата. Той не отговори, само ми хвърли през рамо една умопомрачителна усмивка, после се качи в колата, запали и това беше всичко.

Няма нужда да казвам, че празненството беше отменено, а булката и младоженецът прекараха деня в спешното отделение. Полицията арестува бившата приятелка (за създаване на безредици), фотографът беше снимал как я качват в полицейската кола, защото решил, че на двойката ще им е приятно да видят какво се е случило след тяхното заминаване.

Аз говорих с кетъринговата фирма и след доста разправии се съгласиха да ми върнат част от депозита.

Към девет часа се чух с младоженците, булката била напълно възстановена, вече се били настанили в хотел и били напълно спокойни, че откачалката е в затвора и няма да се появява неочеквано по време на медения им месец. Бях много доволна от доброто им настроение, защото нямате представа колко много булки в такива моменти обвиняват сватбените си агенти.

Успях да се добера до вкъщи едва в десет вечерта. Умирах от глад. Моето жилище (две спални и една баня) се намираше в съседство с най-хубавото място в центъра, близо до Хайд Парк. Което естествено означаваше, че също така се намира в съседство и с не чак толкова хубави места (старото летище). Къщата е малко стара (построена е през 1950) и си има своите недостатъци, но аз си я харесвам. Най-вече защото това е моята къща и отчасти защото Брад не можеше да я понася. А е ясно, че аз обичам всичко, което той мрази.

Довлякох се до кухнята и си направих малко пуканки (най-любимата ми вечеря, която освен това се приготвя за две-три минути), взех една кола от хладилника и се отпуснах на любимото си канапе. В тази толкова спокойна и приятна обстановка реших да си пусна телевизора и това беше последната ми грешка за този ден.

Един прекалено захилен новинар разказваше за „сватбата на грешките“ и след това по телевизията внезапно се появиших аз. Първото нещо, което ми направи впечатление, беше, разбира се, косата ми. Изглеждаше нещо средно между козина на пудел и вида на Шер в

„Лунатици“. Хилех се като кривоглед идиот и изглеждах прекалено бледа и рошава, все едно току-що съм избягала от лудницата.

Камерата се върна пак на зъбатия репортер, който разказа накратко, че това била историята на един злополучен скок с парашут, младоженецът бил подхванат от силен вятър и се приземил върху дърво вместо в обятията на булката, затова се наложило да бъде спасяван от екип пожарниари. Камерата показа нещастния младоженец, носен от Ник Корона. Направи ми впечатление, че Ник изглеждаше още по-добре по телевизията.

Репортерът продължаваше:

— Никой не беше сериозно наранен, а в крайна сметка младоженецът и булката успяха да си разменят клетвите. Двамата казаха, че не съжаляват за нищо и че биха го направили отново.

Камерата показа зашеметения младоженец, който потвърди:

— Да, бих го направил отново!

Задавих се с една пуканка и се закашлях силно, чак очите ми се насълзиха. И какво сега, това ли беше!? Аз бях казала толкова интелигентни неща! Телефонът иззвъння тъкмо когато вече можех да си поема дъх нормално.

— О, Боже! Даваха те по телевизията! — крещеше Даян в слушалката. — Хайде, разкажи ми какво се случи. И каква е работата с този горин пожарникар? Признай си!

— Ако ти кажа, просто няма да ми повярваш!

Телефонът изписка отново:

— Изчакай за секунда, имам друго обаждане. Ало?

— Лорън, какво, за бога, се е случило с косата ти? Не използваш ли лака за коса, който ти изпратих?

— Мамо! — Тонът ми беше на четиринайсетгодишно момиче, което се оправдава. — Ще ти се обадя след малко, говоря по другата линия.

— Само да...

Върнах се обратно на Даян, но преди да мога да кажа каквото и да било, телефонът иззвъння отново.

— Какво си въобразявате, че правите, млада госпожице? Да затваряте на собствената си майка! Не съм ли ви научила на обноски?

Нямаше как, предадох се. Казах на Даян, че ще ѝ се обадя покъсно. Когато се върнах, мама както обикновено беше на средата на

изречението.

— ... не единственото златно правило, има също така едно друго много важно правило, което според госпожица Манърс...

Въздъхнах.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Прекарах цялата неделя обзета от паника. Даян се опитваше да ме разведри, като ме изведе да пазаруваме.

— Как мога да отида да пазарувам, след като Джи ще ме уволни още в понеделник, сигурна съм в това!

— Ако го направи, ще ти даде обезщетение и тогава ще имаш още повече пари, за да пазаруваш! — Приятелката ми упорито ме водеше към магазините. — Нека да погледнем тези обувки. Те са единственото нещо, от което не се депресирам, когато го меря.

Както се разбра впоследствие, Джи не ме уволни. Тя дори не ми вдигна скандал. Това, което направи, беше много по-гадно — тя ме съжаляваше.

— Какво да правя с теб? — въздъхна тя. — Ти си толкова безнадежден случай! — Уискърс размаха опашка и ме изгледа презрително. — Ще трябва някак си да се реваншираш със сватбата на Дарла. — Шефката махна с ръка, за да ме отпрати.

Сватбата на Дарла! Заради бурния уикенд съвсем бях забравила за претъпканата папка, която само мен чакаше. Ето още една неприятна работа, която ще се наложи да свърша днес. Добавих го в списъка със задълженията за днес, където имах две срещи с майки на кандидат-булки и една вечеря в дома на родителите ми.

Точно тогава ми се обади Даян.

— Колко ме обичаш? — звучеше необичайно мила.

— Обичам те повече от Уискърс — отвърнах решително.

— Имам три билета за благотворителния бал на пожарникарите следващата седмица. — Трябваше ми малко време, за да го осмисля. — Нали знаеш, Робърт е в Градския съвет и затова непрекъснато се налага да ходи на такива събития, но като се сетя какви пожарниари показаха в онзи твой репортаж по телевизията, струва ми се, че изобщо няма да е скучно.

— Не мога да отида на този бал — самата идея ме ужасяваше.

— Според мен правилният отговор е „Даян, как бих могла да ти се отблагодаря!“.

— Но...

— Без „но“. Идваш. Много добре знам, че ти се иска.

Е, предполагам, че една малка част от мен би искала. Макар че не съм от онези, които си падат по прекалено хубави мъже. Никога не бих се срещала с някого, който има вид на много популярен сред жените.

Това, разбира се, изобщо не ми попречи да се отдам на мечти и блянове. Например как Ник ме спасява от едно дърво, върху което съм се озовала неизвестно как. След това ме спасява от автомобилна катастрофа. В друга сцена разбива вратата на кабинета ми, за да ме спаси от избухналия пожар. Уискърс, разбира се, не оцелява след пожара. Ник ще ми каже:

— Толкова съжалявам, че не можах да я спася!

— Не се притеснявай, сега тя е на много по-хубаво място.

Впечатлен от моята стойка и грация, той ще ми каже:

— Лорън, никога не съм срещал жена като теб.

След това ще ме дари с най-страстната и чувствена целувка, която някога съм получавала (тук вмъкнете една продължителна въздишка на задоволство).

Толкова се бях заплеснала в мечти как бих могла да го видя отново, че прекарах в това занимание поне половин час. Някои от мечтите бяха напълно безобидни. Например да кача Уискърс на някое дърво и да се обадя, че имам нужда от помощ. Останалите бяха още по-безобидни. Всъщност какво лошо има в запалване на малък пожар?

— Изобщо не ми върви. — С Даян бяхме излезли на обяд. Направи ми впечатление, че тя избутва в ъгъла на чинията си всичко, което съдържа поне малко мазнина. Авокадо, сирене, бекон, даже маслини.

— Нямам представа за какво говориш — отвърнах, след като си взех още едно парченце авокадо. — Трябва да хапнеш и нещо друго, освен маруля.

— Ще имам време да ям до края на живота си. А сега разполагам само с две седмици, за да вляза във форма до сватбата. Поне ръцете ми да приличат на нещо на снимките.

— Кой казва нещо за ръцете ти? Идеални са.

— Да, как не. Приличам на Мечо Пух.

— Приличаш на Холи Бери!

Даян завъртя очи.

— Кой ме накара да си избера рокля без ръкави? Но ето, аз си дрънкам, а ти си нещастна.

— Нещастна е много силно казано.

След обядта имах немного приятната среща с Марта Уольрганг, петдесет и седем годишна, и нейната дъщеря — Частити, двайсет и пет годишна детска учителка, която без съмнение спадаше в категорията на булките, които искат да направят всички щастливи. За съжаление майката беше от тези, които искат да се върнат в младостта си посредством дъщерите си, а този тип никак не ми е приятен.

В планирането на една сватба майката на булката е вторият по трудност елемент след „истеричната булка“. Те повече или по-малко могат да се разделят в следните категории: „иска да се върне в младостта си“, „иска всичко да е под неин контрол“, „майка, която ненавижда младоженеца“, „майка, която непрекъснато подсмърча от вълнение“ и „майка, която не може да повярва, че малкото ѝ момиченце вече е пораснало“. Както можете да се досетите, има голямо разнообразие от майки, които попадат едновременно в няколко от посочените категории. В случая Марта беше майка, която иска да се върне в младостта си, и това я правеше също и майка, която иска всичко да е под неин контрол.

— Когато аз бях булка, винаги съм искала да има утивни цветя по всяка маса.

Трите се намирахме в магазин за цветя, където трябваше да изберем украсата.

— Зеленото винаги е било моят цвят. — Тя не мъркваше. — Никога не съм изглеждала добре в синьо или жълто, но зеленото винаги ми е стояло много добре, защото си отива с цвета на очите ми.

Очите ѝ всъщност бяха скучно кафяви (мога да си позволя да го кажа, защото имам абсолютно същите) и не мога да си представя нищо, с което да не изглеждат така. Погледнах Частити, която се

взираше в празното пространство и най-вероятно си представяше, че се намира навсякъде другаде, само не и тук.

Марк Стюарт — продавачът в цветарския магазин, най-после се появи и се извини, че ни е накарал да го чакаме. Когато човек се срещне с Марк за пръв път, видът му наистина изненадва хората. Може би защото човек си има някакъв стереотип за начина, по които трябва да изглежда един цветар. Марк беше бивша звезда на местния отбор по американски футбол — „Далас Каубойс“. Контузия в коляното му попречи да се занимава активно със спорт. Беше рус, приятен на вид и атлетичен, така че човек би си го представил по-скоро като автомонтьор, отколкото като аранжор на цветя. Няма нищо странно в това, просто аранжирането на цветя му е голяма страст и той никога не е виждал нищо лошо в това. Той е единственият мъж, който съм чувала да се оплаква, че жена му не разбира как едни цветя могат да променят вида на стаята.

Бях избрала да работя с магазина на Марк, защото той умееше да е много внимателен с майките на булките и имаше много добър психологически подход към тях.

Той се обърна към булката и я попита какъв цвят би избрала за украсата си.

— П-п-prasковено и кремаво. — Частити изглеждаше малко смутена от това, че се наложи да каже собственото си мнение. Майка ѝ беше втрещена.

— Прасковено и кремаво? Това става за сладолед, но не и за сватба, мила моя. Аз мисля, че е много по-добре да се спрем на зеленото. Какво ще кажете за бършлян?

С Марк разменихме многозначителни погледи и той веднага разбра какъв е проблемът.

— Мисля, че прасковеното много повече ще подчертава тена на Частити, отколкото зеленото — предложи Марк въпреки протестите на майката. — Нека да разгледаме розите и да видим дали ще си изберете вашия цвят.

Срещата се беше проточила твърде много и затова не ми остана никакво време да разгледам папката на Дарла, преди да отида на следващата си среща. Тя беше с друга майка, която не можеше да погледне даже поканите, без да намери за какво да се заяде.

Когато срещата приключи и се прибрах в офиса, за да отговоря на няколко обаждания и съобщения, беше станало време за вечерята с родителите ми. Трябва да ви кажа, че след като бях похабила толкова нерви да се разправям с две майки на младоженки, не горях от възторг, че ще се срещам с моята собствена. Не защото не я обичам. Даже напротив, обичам я много. Но предпочитам да го правя от разстояние, да кажем от около петстотин километра.

Например, след като прекрачих прага, тя ме прегърна внимателно, така че да не измачка сакото си, а после веднага ми връчи гел за коса.

— Мислех, че ще помогне да укротим дивия звяр, който имаш на главата си. — Тя се засмя. Смяташе, че нейните „шеги“ ще ми помогнат да се сближим. Вината не е изцяло нейна. Когато бях на петнайсет, я извинявах с това, че явно няма никакво чувство за хумор.

— Сериозно ти говоря, Лорън. Използвала ли си сешоар изобщо?

Тя започна да се опитва да нагласи къдиците ми да са равни. Нещо напълно невъзможно, защото те никога не са заставали така. Отблъснах ръцете ѝ.

— Мамо, моля те!

— Извинявай. Но си взела косата на баща си. Ако изобщо имах право на глас, щях да ти дам моята.

Завъртях очи. Тя казваше това всеки път, когато ме виждаше. Освен това не виждах никакъв начин, по който съм успяла да „взема косата на баща си“, защото той е плешив. Затова пък майка ми имаше много хубава коса. Беше лъскава, кестенява и тя я носеше на дължина до брадичката си, като краишата бяха извити навън.

— Да не би да си яла шоколад отново?

— Не.

— Мисля, че си. Излизат ти пъпки по брадичката.

Машинално се пипнах по брадата.

— Не съм. Освен това пъпките нямат нищо общо с шоколада.

— Така че ти си хапна малко, нали, мила? Ама не знаеш ли, че ти се лепи веднага на бедрата!

Тя отиде да разбърка соса за спагетите. Връчи ми купата със салатата и ме прати да я занеса на масата.

— Лорън, моля те. Научи се да стоиш изправена и да не се прегърбваш, като ходиш.

Вечерята при родителите ми винаги протичаше така.

— Къде е татко? — с този въпрос се надявах да отклоня за малко вниманието й от мен и моя външен вид.

— Къде може да е? Играе голф — каза мама, като разбъркваше доматения сос с необичайно усърдие. — Мислиш, че би отделил от ценното си време да се види с дъщеря си, но грешиш. Малката бяла топка е много по-важна. — Тя вече натискаше доста силно с дървената лъжица. — Така че се наложи да я продупча.

О, не. Започва се.

— Бракът не е нещо, което можеш да върнеш обратно, като пуловер, който не ти става. Когато казах на баща ти „Докато смъртта ни раздели“, имах предвид точно „Докато смъртта ни раздели“.

Погледнах си часовника. Бяха минали четири минути, откакто прекрачих прага, и мама вече говореше за развода. Това си беше направо рекорд.

— И горкият Брад, не искам изобщо да си мисля какво е преживял.

Концентрирах се върху чая, който пиех, и започнах да преглъщам в продължение на поне половин минута. Мама говореше за Брад с такива чувства, каквито не би трябвало да изпитва една тъща. Още повече че тя беше бивша тъща. Но той я спечели безвъзвратно с безупречните си маниери на масата, като единственият трийсетгодишен мъж, който умеел да използва правилно ножа за риба. Поне тя не познаваше други. А след като се срещнаха за пръв път, той ѝ изпрати благодарствено писмо, придружено с цветя. Това му донесе нейната вечна вярност.

Мама ми даде знак да седна. Борех се с усилието си да побягна навън, когато тя се обърне на другата страна.

— Скоро говорила ли си с Брад? — Мама се настани удобно и сложи салфетка на яката си.

— Не, мамо. Ние сме разведени, което значи, че не си говорим.

— Няма ли нищо, което е останало за уреждане?

— Не, няма.

— Какъв срам. Аз все още мисля за него като за мой син.

Изкашлях се силно.

— Лорън, скъпа. Ще изцапаш блузата си със соса за спагети, бъди по-внимателна!

— Къде е Лили? — зададох единствения въпрос, който можеше да я отклони от темата за мен и Брад.

— Ами поканих и нея тази вечер, но нали я знаеш каква е, никога не идва. — Мама въздъхна. — Просто не знам какво да правя с това момиче. Тя си мисли, че може да продължава да учи до безкрайност. Записала се е за още една година. Представяш ли си?! Да не говорим за бълснатата кола, която сега ние ще се наложи да оправяме и направо не знам какво ще правим...

Съвсем успешно я бях пратила в друга посока и тя изобщо не спомена Брад повече. Даже ми се струва, че напълно загуби интерес към мен, което е най-доброто въщност. Дори не спомена нито веднъж косата ми до края на вечерта. Постигнах голяма победа.

Вторник сутрин. Провалих се в опитите си да подредя бъркотията в папката на Дарла, но в крайна сметка бях научила някои неща за нея. Например че любимите ѝ цветове са жълто и виолетово. Предпочита съомга, а не пиле или пържола за предястие. Бяло вино пред червено, традиционни покани пред модерни, никакви шлейфове или дълги воали. Предпочита церемонията да е сутрин, а не следобед или вечер. Да е на закрито, вместо на открито. Иска шест шаферки и шест шафера, една малка шаферка, която да носи цветята, и едно малко момче, което да носи халките.

С толкова много готови решения просто не можех да си обясня защо е имала проблеми. Доколкото разбрах, тя иска умерена, традиционна, елегантна и изискана сватба, която е по силите на абсолютно всеки сватбен агент. Данните, които ми беше дала, не подсказваха за никакъв проблем. Чудех се дали пък Дарла не е някоя невротична булка под прикритие, което би обяснило увлечението на предишния сватбен агент. Обърнах си внимание да бъда много предпазлива с нея и да имам предвид, че може да избухне, без да е провокирана и без никакво предупреждение.

Позвъни ми Алиса Дарвис и с това прекъсна мислите ми. Искаше да ме пита дали двамата с годеника ѝ могат да си направят огромни статуи от лед и да ги поставят в средата на залата. След като си беше избрала дата през август, мисля, че ледени скулптури не бяха добра

идея. „Чудно ми е как ще изглеждате, когато започнете да се топите“ — си казах.

В около два часа дискутирах плюсовете и минусите на стандартната трапеза и кетъринга с двама бъдещи младоженци, които вече имаха спешна нужда от брачен консултант, въпреки че още не бяха сключили брак. В три часа имах среща с друга бъдеща булка и се опитвах да я убедя, че няма да е добра идея да язди кон или да мине с карета през празничната зала. (Първо, помислете си за вонята, второ, представете си как конят хуква и събаря сватбената торта. Това се оказа достатъчно.) Един час по-късно осуетях назряващ скандал между един младоженец (който беше обладан от идеята, че това е неговият ден) и бъдещата му тъща, която пък беше готова да го удушчи. Не мога да я виня, той настояваше да има в менюто чипс.

В четири и половина вече бях взела шестия си аспирин и се чудех дали човек може да умре от свръхдоза.

Тъкмо се канех да седна на бюрото си и от там изскочи Уискърс, като ме одраска по крака и в суматохата хапчетата ми се разпиляха на килима.

За капак телефонът иззвъня.

— Намерих фризьор точно за теб — беше Даян. — Тъкмо излизам от салона и ти казвам честно, трябва на всяка цена и ти да отидеш.

— Точно сега не се нуждая от подстригване.

Изльгах. Имах повече цъфнали краища от когато и да било. Но ходенето на фризьор винаги е лоша идея. Досега не съм открила нито един, който да успее да ми направи своята прическа, и в крайна сметка след това изглеждах даже по-зле (появрайте ми, възможно е).

— Не ми ги пробутвай тези, нали те видях снощи. Освен това каза, че искаш да си смениш прическата.

— Да, има нещо такова.

— Ами хайде, де. Аз ще дойда с теб. Ще си направим едно момичешко излизане. После ще отидем на бар да пийнем по нещо.

Идеята за питие беше много привлекателна. Още повече че ако се подстрига, след това наистина ще се нуждая от питие.

ПЕТА ГЛАВА

Докато седях на стола и гледах как фризьорът разглежда косата ми и се чуди откъде да я подхване, си мислех, че трябваше да пия едно, преди да дойда. Казах го на Даян, а тя само се изсмя.

— Успокой се, всичко ще бъде наред.

Погледнах пак към фризьора. Беше млад двайсет и няколко годишен мъж, с тясна черна тениска и тъмна коса, която завършващ с изрусени кичури. Много силно ми се искаше да вярвам, че е гей. Иначе се опасявам, че прическата ми ще стане кошмарна. Мразя да си признавам, че имам сериозни предразсъдъци по отношение на хетеросексуалните мъже фризьори.

Боби, както го наричаха приятелите му, се опита да вкара гребен в косата ми и да го прокара през нея и аз изпищях. Най-важното нещо, което човек трябва да знае за къдрявите коси, е, че не се решат по този начин. Размърдах се нервно на стола.

— Вие сте много привлекателна жена — намигна ми Боби. — Така е, не го казвам на всичките си клиенти.

За малко да скоча от стола и да побягна от салона. Той изобщо не беше гей.

Не че дискриминирям хетеросексуалните мъже фризьори, обаче съм забелязала, че те всячески се опитват да покажат на клиентите си, че не са хомосексуални, и това пречи на резултата от работата им.

А може да съм поредната сърдита разведена жена, но никога не съм виждала мъж, който да умее да прави две неща едновременно и фризьорите не са никакво изключение.

— Помощ! — прошепнах отчаяно на Даян, но тя поклати глава. Оттегли се в козметичния салон, за да си направи маникюр, и ме остави сама на милостта на Боби.

Той все още разглеждаше косата ми, пипаше с ръце тук-там и имаше вид, сякаш решава много сложна математическа задача. В този момент влезе руса, около четирийсетгодишна жена, която размахваше във въздуха току-що лакираните си нокти. Носеше широка черна роба

от лен, а на ръцете си имаше сноп от златни гривни, които подрънквала, докато махаше. Но най-стрannото нещо в нея беше косата ѝ. Дълга около два-три сантиметра, тя стърчеше във всички посоки. Положих големи усилия да не се втренча в нея, но нямаше как да ми убегне фактът, че бретонът ѝ образува триъгълник и свършва в средата на челото ѝ.

— Бообии! — измяука тя. — Получих толкова много комплименти за новата си прическа!

Нима?! Бях изумена. Най-вероятно лъже, та тя приличаше на русата версия на анимационния граф Дракула.

— Знаех, че това е най-подходящата прическа за теб. — Боби се усмихна загадъчно. Русата дама с невъобразимата прическа нежно сложи ръка на рамото на Боби и измърка кокетно:

— Нали няма да ми откажеш още една прическа за днес следобед?

— Ама, разбира се, съкровище — намигна ѝ Боби.

О, не. Той не само че не беше гей, ами беше един от онези мъже. От онези допнапробни типове, които биха се закачили на всяка.

— Той ще направи чудеса с теб, бъди сигурна! — обърна се към мен жената, като погледна косата ми.

Край. Достатъчно. По никакъв начин нямаше да позволя това да се случи. Боби тъкмо беше взел в ръцете си един кичур и се канеше да го отреже, когато не издържах и извиках:

— Спри!

Той за малко да подскочи.

— Какво!? — Мъжът се отдръпна от стола ми, сякаш се притесняваше, че ме е настъпил.

— Ами... — Опитах се да измисля оправдание. — Искам да отида до тоалетната. Имате тоалетна тук, нали?

Влязох в кабинката и започнах трескаво да мисля оправдание, което да ме извини, че ще побягна на секундата, за да не изглеждам като откачена. Спешна работа? Господ ми е свидетел, че имам прекалено много за вършене, така че това няма да е кой знае колко далече от истината. Ако черният плащ, който беше увит около врата ми, не беше толкова подозрителен, направо бих побягнала през задната врата.

Тъкмо обмислях тази възможност, когато някой влезе в тоалетната. Стъпките спряха точно пред моята врата и тя изведнъж се отвори.

- Какво правиш тук? — Беше Даян.
- Крия се.
- Не мислиш ли, че е голям сладур?
- Сладур? Сладур? Даян, казвам ти, идва ми да те убия! Ти не знаеше ли, че той не е гей?!
- Разбира се. Мислех си, че може би вие двамата ще си допаднете.
- Искала си да ме уредиш с него?!
- Разбира се, според мен сте точно един за друг.
- И по какво точно си приличаме? Че сме некадърници или че сме слабоумни?
- О, ти май не си го харесала.
- Даян, ти не знаеш ли основното правило за хетеросексуалните фризьори?
- Изглеждаш ми прекалено потисната за свалки. Мислех, че няма да имаш нищо против.
- Ако се измъкна жива от тук, ще те убия, да знаеш!
- Ами да идем да пийнем тогава.
- Ето това е нещо, с което не мога да не се съглася. Само че ти плащаш.

Исках да отида на място, където предлагат само силни питиета и да няма светлина, което изключваше всички заведения, които Даян харесваше. Най-накрая все пак остана едно, за което бяхме единодушни — клуб „Де Вил“. Това заведение се намираше в центъра и представляваше две помещения, пълни с изпочупени мебели. Точно каквото Даян нарича долнопробен шик. Поръчах си мартини с водка — това, което пия винаги, когато смятам да се напия. Настаних се в един ъгъл точно зад пианото и се опитах да не мисля за днешните неволи.

Даян ми беше помогнала да се измъкна от салона, като изигра някаква сцена, за да привлече вниманието, и през това време аз се стрелнах и грабнах чантата си. Боби не ме забеляза да се измъквам, защото се беше заприказвал с русата жена.

— Ще ми купуваш и второ — казах на Даян, въпреки че още не бях започнала първото.

— А пък ти си такава кралица на драмите! — въздъхна Даян. — Държиш се все едно съм се опитала да те убия.

— Ами не си много далеч от истината. Ако бях оставила Боби да ме подстриже, инфарктът ми е гарантиран. Така че теоретично ти точно това направи — за малко да ме убиеш.

— Невъзможна си! — Даян се смееше. — Каква по-хубава ситуация за свалка от фризьорския салон?

— Край на дебата! — заявих тъкмо когато един мъж (доста преувеличено казано, защото едва ли беше на повече от двайсет и две) се приближи до нас и ни поздрави с „Добър вечер, дами“, като гледаше право в Даян.

Това се случва винаги като излезем някъде. Ако някой мъж се приближи до нас, той винаги се върти около Даян. Така е още от колежа. Приятелката ми има някаква екзотична привлекателност. Тя е мургава, с къса, черна коса, има същата прическа като Холи Бери и излъчва дързост (освен ако Робърт не е наблизо — това е още една от причините, поради които смятам, че той е свиня).

Извиних се и ги оставил насаме. Даян много мразеше, когато правя така, но сега си мислех, че трябва да получа някакво възмездие. Така че я оставил на колежанина и се изнizaх.

Тъкмо бях завила зад ъгъла и се блъснах в нещо. Отначало си помислих, че е стена. После стената отстъпи назад. Вдигнах поглед и забелязах поразително красивото лице на Ник Корона.

Усетих някаква течност по ръката си и разбрах, че е носел питие.

— О, толкова съжалявам! — започнах да се извинявам. — Аз просто... изобщо не те забелязах. — Наистина беше доста тъмничко в този бар.

— Няма нищо, вината е моя — каза той и ми даде една от неговите стоватови усмивки. Сърцето ми направо подскочи.

— Не те разпознах веднага... защото си без униформа — изфъфлих смутено. Той носеше сако и джинси. Изглеждаше още по-привлекателен, отколкото с униформата си. Нещо, което допреди малко смятах за невъзможно. Отчаяно се опитвах да кажа нещо смислено. Единственото, което ми хрумна, беше:

— Често ли идваш тук?

— Доста често. Пожарната е на две преки от тук.

— Аха, разбирам.

Настъпи неловко мълчание, през което можех да мисля единствено за ситуацията, в която си мечтаех да попадна, за да може той да ме спаси, и от тази мисъл силно се изчервих.

Имах чувството, че при всяка наша среща той изглежда все по-добре. Сега ми се струваше още по-висок и по-едър. А споменах ли за топлите му очи? (Добавете тук една изключително дълбока въздишка.) Усмихнах се неловко. Преди да успея да измисля какво да кажа, се появи русокоса красавица, която уви ръка около кръста на Ник и лукаво попита:

— Какво стана с питието ми?

Изглеждаше ми странно позната. Тя направи крачка встрани, където беше малко по-светло, и тогава я разпознах. Дарла Тендаски.

— Дарла! — възкликах, едновременно изненадана и ужасена. Тя явно бе сгодена за Ник. Естествено, че той би се оженил само за някоя с красотата на Дарла. Само погледнете косата ѝ. Беше съвършена, както винаги. Неволно посегнах да пригладя моята. Наистина спешно се нуждаех от подстригване.

Тя погледна изненадано към мен, явно не ме позна в началото.

— О, Лора.

— Мм, Лорън — поправих я.

— Да, вярно. Както и да е. Радвам се да те видя. Познаваш ли Ник?

— Срещали сме се — каза той бързо.

— О? — Дарла хвърли един много подозрителен поглед първо на Ник, после на мен.

Страхотно! Сега вече се насадих. Клиентка да ме хване да флиртувам с бъдещия ѝ съпруг.

— Радвам се, че ви видях — побързах да се измъкна. — Трябва да тръгвам... — канех се да кажа „имам среща с приятели“ точно когато две ръце ме сграбчиха и разрещиха косата ми.

— Здравей, хубавице. Сега ще ми кажеш ли защо избяга така? — Чудех се как да нападна непознатия и да се измъкна, когато осъзнах, че това е Боби.

— Радвам се, че се видяхме, Лорън. — Дарла беше хванала Ник за едната ръка и го поведе към бара. — Ще се видим пак скоро, нали?

— Разбира се, до скоро — казах й, преди да насоча вниманието си изцяло към Боби. — Какво правиш?

— Търсех те навсякъде. Мислех си, че можем... че можем да... нали знаеш... да се позабавляваме.

Той ме награби така, сякаш се канеше да ме целуне. Опитах се да го избутам. Той изобщо не помръдна и тогава ми остана единствено да го настъпя с всичка сила. Той изохка и отстъпи.

— Иди да се забавляваш сам — просъсках след него. Не беше трудно да се измъкна в тълпата и отидох право при Даян. Тя все още разговаряше с колежанина. Наместих се между тях.

— Даян, тръгваме си.

— Какво?

— Веднага!

— Трябва да му признаеш, че има кураж — каза Даян в бар „Ватерло“, където се озовахме след клуб „Де Вил“.

— Кой? Ник ли? — объркано попитах аз.

— Не, мистър Скапана прическа.

— Единственото постижение, което му признавам, е, че е пълен задник.

— Опитал се е да те сваля — продължи тя, — доста е сладък. Не като пожарникар, но почти.

— Какво говориш, те дори не са един и същи животински вид. Нямат нищо общо!

— Вярно, единият е на разположение, а другият — не.

Не си спомням много от вечерта, нито последното мартини с водка, което изпих, нито депресията, която ме налегна, след като осъзнах, че Ник Корона е годеник на Дарла. Спомням си, че се проснах на леглото с дрехите и си мислех, че ще е добра идея да взема един-два аспирина като превантивна мярка срещу махмурлук. Поздравих се, че не съм чак толкова пияна, колкото би се очаквало, като се имаше предвид положението ми. За съжаление се събудих със страхотно главоболие и неприятен кисел вкус в устата.

„За последен път излизам да пия през работната седмица“ — помислих си го точно когато се изтърколих от леглото и тупнах на пода. Останах така около минута и се чувствах прекалено изморена, за да направя каквото и да е. Беше ми трудно дори да дишам.

Няма да близна алкохол до края на живота си! Опитах се да се надигна от пода и забелязах, че главата ми кърви, а всичко наоколо се въртеше. Някак си се добрах до банята, за да се погледна в огледалото.

Махмурлукът ми личеше отдалече. А косата ми изглеждаше така, сякаш искаше да ми отмъсти, задето съм правила опити да я подстрижа.

Когато си взех душ, нещата като че ли започнаха да идват под контрол. Откъслечни случки от предната нощ взеха да нахлуват в главата ми, но аз запазих самообладание дори на най-неприятните моменти.

А. Боби беше малоумник с много лоши маниери, но ме ласкаеше мисълта, че ме смята за привлекателна.

Б. Ник никога не би излязъл с мен, а и след като разбрах, че е сгоден, ми стана по-лесно да се откажа от мисълта за него веднъж завинаги. Киану Рийвс и Брад Пит се нареждаха по-напред в списъка на мъжете, които биха излезли с мен.

Най-сетне се наложи да се облека. Много опасно занимание, особено когато имам махмурлук. Мисля, че трябва да съм много доволна, защото все пак успях да си сложа пола и блуза в един и същи цвят (син), и не трябва да се ядосвам, че вместо елегантните сандали, които обикновено нося с поли, сега обух груби мокасини. Смятам за голямо постижение състоянието, в което бях, че изобщо си спомних да си сложа обувки.

За щастие носех слънчеви очила в чантичката си, иначе никога нямаше да успея да се добера до работа. Слънцето блестеше особено силно тази сутрин и въобще не можех да гледам. Трябваше по няколко пъти да пипам дали наистина съм си сложила очилата, защото и с тях беше доста светло.

Напълно бях забравила, че ги нося, защото седнах на работното си място с тях.

— Ако имаш насинено око, искам да си тръгнеш на секундата. — Джи тъкмо се появи в стаята ми. — Говоря съвсем сериозно.

Бях на косъм да изльжа и да се измъкна. Какво по-хубаво шефът ти да ти предложи извинение. Но аз се познавах много добре, ясно ми беше, че няма да мога да понеса чувството на вина.

Като се има предвид колко бях скапана, можете да си представите колко работа свършил тази сутрин. Беше ми много трудно да се концентрирам и единственото, което нямах проблем да върша, беше да се взирям продължително в празното пространство. Папката на Дарла беше отворена пред мен. Всеки път, когато се зачитах в нещо, се отнасях. След петнайсет минути осъзнах, че се взирам в едно и също изречение и нямам никакъв напредък.

Отворих секцията с поканите и намерих как изглеждаше тяхната „Официално потвърждаване на съюза между Дарла Емили Тендаски и Джеймс Никълъс Корона“. Веднага разбрах защо Ник предпочита да се представя с второто си име. Изобщо не мога да си представя да наричаш някого Джеймс. Джеймс за мен е име на книжен плъх с дебели очила. Изключение прави, разбира се, Джеймс Бонд, само че дори той се представя най-напред с второто си име (Бонд, Джеймс Бонд).

Обадих се на ресторантите, които бяха в списъка на Дарла, и само един от тях беше свободен, и то, защото са отменили резервацията в последния момент. Набързо се договорих и после се заех с кетъринга. Не бях стигнала много далече със списъка, когато се обади Даян. Искаше да се срещнем пред търговския център за обувки по обяд. Не за да обядваме, разбира се, а за да пазаруваме. Почти скочих и побягнах от офиса, нямах търпение да се спася от работата по сватбата на Дарла. Освен това нищо не се отразява на махмурлука подобре от пазаруването (освен може би закуска от бекон с яйца и сирене, придружена с много салса). Ммм! Ммм!

Да ви кажа, няма друго нещо като трийсет реда с обувки в промоция, което да може да накара едно момиче да се почувства добре в ден, който е започнал кошмарно и се е очертавало да продължи още по-зле. Само усетих миризмата на кожа и спестени пари и не ми трябваше повече. А и е ясно, че най-приятната част от купуването на обувки е пробването им. Особено на обувки, които никога няма да носиш, но изглеждат превъзходно.

Извадих един чифт от змийска кожа и веднага се отправих към огледалото с тях. Ако другите хора ме погледнеха, нямаше как да не

забележат, че ми стоят много секси. Ходилата ми бяха сравнително малки и когато пробвах обувки, никога не се притеснявах така, както когато мерех панталони например.

— Купи си тези веднага! — заповядда ми Даян, когато ги видя.
— Къде ще ги нося?
— На кого му пука?
— А какво ще облека към тях?
— Лъскава нощница от черна боа. — Даян направи драматична пауза. — Шегувам се. Можеш да ги носиш с джинси.

— Или с къси панталони.
— Разбира се.
— Пошегувах се.
— А аз не.
— Сякаш ти някога би обула къси панталони.
— Погледни бедрата ми!

Погледнах кълощавите крака на Даян. Нямаше начин да има дори милиметър целулит по тях.

— И какво за тях?
— Три думи: отпуснати, дебели, грозни.
— Моля?!
— Дори глезните ми са дебели.
— Даян, ти не си дебела.

Тя естествено изобщо не ми повярва. Понякога е толкова дразнещо неуверена. Не съм сигурна, но ми се струва, че цялата работа е заради Робърт. В края на обедната ми почивка тя вече си беше приготвила за купуване три чифта обувки. Беше срамота да не си купя нищо, затова си взех тези от змийската кожа. Все пак бяха на разпродажба за трийсет долара, като си обещах още утре да ги върна, но само след като прекарам с тях една нощ вкъщи. Имах сериозни съмнения, че ще ми направят много мазоли и ще ми убиват на палците. Но все пак те изглеждат превъзходно, а аз имам мания за обувки. Въобще всеки чифт обувки, които изглеждат ужасно неудобни на пръв поглед, могат да се превърнат в прекрасни и меки обувчици, ако изглеждам особено секси с тях. Тези мисли са ме накарали да си купя толкова обувки, че бих могла да запълня някое рафтче тук, в търговския център. Но това занимание наистина много ме отпуска, особено като съм прекарала няколко часа на сватбена церемония.

— Тези ще са перфектни за петък вечер.
— Какво ще има в петък вечер?
— Не ми казвай, че си забравила.
— Какво да съм забравила?
— Балът на пожарникарите.
— О, не. Не, не и не.

Сега вече наистина няма начин да отида.

— И какво като е сгоден? Ако той е типичен пожарникар, значи там ще има и други като него. — Даян се усмихна срамежливо.
— Казах, че няма да ходя! — Тъкмо подавах кредитната си карта на продавачката.

— Виж сега, ти може да си казваш „не“ колкото си искаш, но ние ще дойдем да те вземем в седем. Точка по въпроса.

— Ами не знам...

— Виж какво. Колко време мина от развода ти? Година?

— Шест месеца. Година е откакто се разделихме.

— И с колко мъже си била след това?

— С един.

— Лорън, бившите гаджета от колежа, които си срещнала на някоя сватба, която си уреждала, не се броят.

— Не се ли?

— Разбира се, че не. Най-малкото, защото си спала с тях и преди. Освен това се събуждаш на другата сутрин, мразиш се и проклинаш шампанското.

Не можех да възразя кой знае колко на това, защото беше вярно.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че е крайно време да забравиш Брад. Главното предимство на това да си неомъжена е, че можеш да се срещаш с други мъже. И извинявай, че го казвам, но ти имаш много сериозна нужда от свалка.

Върнах се в офиса и до края на деня се размотавах. Джи си тръгна рано, защото трябваше да води Уискърс на ветеринар, и аз бях оставена да се оправям сама. Не знаех какво да си мисля за предложението на Даян. Не можех да си го избия от главата, защото, от една страна, си мислех същото, а, от друга, изобщо не се чувствах готова. С Брад ходихме три години, после още три бяхме женени и всъщност много отдавна не бях имала връзка с друг мъж. Струваше ми се, че изобщо не си спомням какво е да си свободен и да завързваш

познанства. Естествено, че принципно ми е ясно, но някак си мисълта, да се озова в леглото с някого, когото почти не познавам, ми се струва чужда. Дори не можех да си го представя. Самата мисъл да се съблека пред друг човек ми се струваше странна. Все пак, когато имаш връзка с някого, ти свикваш с него и той свиква с теб. Има някаква специфична хармония в една продължителна връзка. Всеки разбира какво има предвид другият дори с най-дребния намек. Ти знаеш, че ще бъдеш разбран и знаеш кога какво да направиш. Мисля, че това е моментът, когатоексът става скучен на някои хора. И може би наистина е скучен, но като си помислиш какво е да се окажеш извън тази позната фамилиарност, направо те побиват тръпки. Не че не искам нова връзка, просто някак си не мога да си се представя в една такава. Освен, разбира се, ако не говорим за Ник Корона, но и тогава ми се струва, че съм се спряла на него само защото съм осъзнавала невъзможността на отношенията ни (даже и да беше свободен).

Това си беше една детинска и старомодна страсть.

ШЕСТА ГЛАВА

Може би не съм споменала, че за един сватбен агент има и по-лошо нещо от невротична булка.

Това е нерешителната булка.

Гледах как Дарла си избира ту една, ту друга рокля, попаднала в затворения кръг на несигурността коя дантела е по-добра от другата, и се чудех дали няма как да счупя една от пластмасовите закачалки и да си прережа вените с нея.

— Мисля, че с горната талия ще изглеждам прекалено висока. — Тя се завъртя пред трикристалното огледало. — Но пък, от друга страна, с ниска талия сигурно ще изглеждам прекалено ниска.

Говореше глупости.

Тя изглеждаше превъзходно във всяка рокля, която беше пробвала. До този момент около двайсет. Със завист си помислих, че е идеална за модел на булчински рокли.

Ама какво ми ставаше? Дарла дори не спомена за снощи, а имаше всички основания да е ядосана, че ме завари да флиртувам с Ник. Трябваше да съм благодарна, а не ядосана.

— Най-много ми хареса първата.

Изобщо не си я спомнях, но го казах, за да я подтикна да вземе решение по-бързо. Стояхме в този салон вече почти четири часа. За жена, която е толкова невъобразимо заета, Дарла беше прекарала твърде много време пред огледалото. Още като си го помислих и се засрамих от себе си. Как може да съм толкова дребнава, какво ми ставаше днес?

— Първата ли? Ами... може. Ако не трябваше да ходя на тази скапана конференция в Ню Орлиънс, щях да ги пробвам до края на седмицата — засмя се тя.

Отново се подразних на себе си от реакцията си, но тя наистина трябваше да побърза малко. Все пак сватбата беше след три седмици и дотогава някак си трябва да си е избрала рокля.

Направо не ми се мислеше какво ни чака, като се преместим на воалите и обувките. С тази скорост сигурно ще отиде още една седмица. А ние не разполагахме с толкова време не само защото до сватбата оставаше много малко, а и защото Дарла непрекъснато беше в командировка.

— Мисля, че ще пробвам още един път тази — каза тя и държеше рокля, която досега беше пробвала около шест пъти.

Продавачката, която стоеше до мен, въздъхна дълбоко.

След като веднъж се измъкнах от Чистилището на булчинските рокли, останалите дни от седмицата прекарах съвсем спокойно. Успях да се уговоря с фирмата за цветя, която щяхме да използваме за сватбата на Дарла, както и с кетъринг фирмата. Всичко мина нормално и нямаше никакви разправии или катастрофални неразбиранетва.

Когато дойде петък вечер, все повече имах усещането, че вечерта навън е точно такава, каквато ми беше нужна. Времето течеше много бавно, вече беше минала цяла вечност, откакто се преоблякох. Нямах търпение да стигна. И това няма нищо общо с факта, че и Ник ще е там. Абсолютно нищо. Не забравяйте все пак, че аз изобщо не си падам по типа мачо. Наистина.

Бях си сложила обувките от змийска кожа и тясната рокля без презрамки. Ако се интересувате, беше преправена шаферска рокля. Често смятам за нужно да доказвам, че тези дрехи могат да се носят втори път.

Така че бях решена да намеря тази рокля преди поредния пети опит, а и бях уверена, че изглеждах добре (нещо много необично, уверявам ви). Например косата ми беше само леко разочаровща, вместо да е ужасяващо зле.

Даян и Робърт най-сетне се появиха и дори опитите на Робърт да ме накара да се почувствам излишна не успяха да повлият на хубавото ми настроение. Все пак трябва да отбележа, че той завъртя очи и въздъхна, с което недвусмислено ми показа, че присъствието ми изобщо не е желано.

За щастие (или пък за нещастие) пътят до залата не беше много дълъг. Пристигнахме твърде бързо до Ректората на Тексаския

университет, където щеше да бъде балът. Отвън имаше голяма тълпа от мъже с костюми и жени във вечерни рокли.

— Не се чувствам много добре — казах на Даян. И не беше лъжа. Струваше ми се, че стомахът ми ще се обърне.

— Не ставай смешна, ще си изкараме страхотно.

Робърт се покашля.

— Изглеждаш превъзходно и не го казвам просто така! — Даян отново се обърна към мен.

Робърт пак се покашля. Вече бях сигурна, че го прави нарочно. Идваше ми да го цапардосам по главата, но се въздържах. Ясно беше, че ако сега помолех да ме върнат вкъщи, Робърт няма да ме дочака да си завърши изречението.

Поех си дълбоко въздух и слязох от колата, като за малко не се спънах на неравния бетон. Помислих си, че проблемът може да е в обувките, но всъщност едва ли бе така. Просто бях прекалено развълнувана. Последвах Даян през входната врата.

Залата беше много красива и неслучайно най-често резервираната за сватбени тържества в Остин. Доста добър избор за бал на пожарникарите, не можех да отрека. Масите бяха кръгли, а отпред имаше пространство, оформено като дансинг. Свирише оркестър. Всичко беше толкова хубаво, че за част от секундата се почувствах доволна, че съм тук.

В следващия миг го видях. Беше със смокинг.

Мисля, че той е причината, която прави униформата да изглежда добре.

Стоеше встрани от дансинга и говореше с друг мъж, също в смокинг. Другият мъж се засмя.

— Защо не вземем да седнем на нашата маса? — Даян ме извади от унеса.

— Добра идея — казах, преди да осъзная, че това ще ни доближи до Ник.

Така или иначе не можех да хукна към изхода, без да привлеча вниманието му, затова не ми оставаше друго, освен да последвам Даян и Робърт. Смятах да вървя плътно след него с надеждата, че така ще мога да се скрия.

— Ето тук е, номер шест — каза Даян, като посочи маса, която беше на около пет крачки от Ник. Приближих се бавно, като се

надявах, че той може да се премести, например да отиде на дансинга или на бара. Само не и тук. — Не разбирам. Къде е мястото на Лорън?

Откъснах очи от Ник за достатъчно дълго време, за да забележа, че нещо не е наред.

— Ето го къде е — посочи Робърт.

— Не, това е мястото на Елсия.

— Нека да погледна. — Робърт започна да се нервира.

Докато те спореха за мястото, погледнах как масата се пълни с други двойки и една приста сметка ми подсказа, че няма да има място за мен. Тъкмо се канех да кажа нещо и Ник се намеси:

— Някакъв проблем ли има? Мога ли да помогна с нещо?

Сърцето ми направо подскочи.

— Изглежда, на тази маса няма място за нашата приятелка — каза Даян.

Сега вече не ми оставаше нищо друго, освен да се покажа зад Робърт, където се бях скрила.

— Лорън! — Ник наистина беше изненадан.

Стомахът ми се сви: „Той си спомни името ми!“ Но след това се намеси друг глас: „Разбира се, че ще си го спомни, глупачке. Нали организираш сватбата му.“

— Защо не седнеш на нашата маса? При нас има място.

— О, много ти благодаря, но не мога.

— Но защо, аз настоявам.

И така се озовах на една маса с Ник, някакъв пожарникар и неговата съпруга на име Джен и областния управител с неговата съпруга. На света просто нямаше достатъчно голяма дупка, която да ме погълне.

Мисля, че бих се почувствала по-добре, ако не гледах в Ник, което беше доста трудно, като се има предвид, че той седеше до мен.

Поех си дълбоко дъх.

След това издишах бавно и продължително.

Келнерът започна да носи ястията, както и чашите с вино. Бях изпила половината чаша, преди да усетя какво правя, и я оставил обратно. Опитах се да се включва в разговора, в който областният управител разказваше на Джен колко му е трудно да се справя с конете в своето ранчо. Не разбирах нищо от коне, така че не бях в много изгодно положение, но все пак се опитах да слушам внимателно.

В един момент съпругата му го помоли да престане да говори за коне и се обърна към мен. Попита ме с какво се занимавам и в този момент вниманието на всички на масата се насочи към мен. На двете жени им беше много интересно да слушат за моите сватбени истории. За сметка на мъжете, които изглеждаха отегчени до смърт от темата, но въпреки това успях да ги разсмеха няколко пъти. Ник изглеждаше доста заинтригуван от нещата, които разказвах, и през цялото време усещах погледа му. Дори когато спрях да говоря, усещах, че продължава да ме гледа, и не можех да не се изчервя. Веднага вдигнах ръка, за да оправя косата си. Сигурно някой кичур стърчеше. Защо иначе би ме гледал?

— Работата ти ми се струва доста отговорна — каза той и това ме разтревожи.

— Е, не е като да спасяваш човешки живот например.

Ник вдигна рамене:

— Животът е нищо без добри взаимоотношения между хората. Освен това някой трябва да се грижи за твърде много детайли, защото доста хора не са в състояние да го направят сами.

Отне ми цяла минута да осъзная, че той не се подиграваше с това, което бях казала за живота. Даже напротив, беше съгласен с мен. Нещо повече, той разбираше.

Това ми се случваше за пръв път. Брад не можеше да разкаже на никого с какво се занимавам, без да ми се подиграва. Той си мислеше, че се занимавам с организиране на сватби, защото си падам по цветята и дантелите. Просто не разбираше какво е да помогнеш на двама души да се справят с цялата бъркотия от оркестри, цветя и коприна.

Основното ястие беше донесено и аз почувствах облекчение, че мога да се заема с него.

Ник явно беше човек, който внимателно си подбира думите. За разлика от Брад той си отваряше устата само когато имаше да каже нещо смислено и по темата. Започвах да си мисля, че Ник изобщо не е мачо, което беше много неприятно, защото е доста лесно да забравиш един мачо.

По едно време се извиних и станах от масата да отида до тоалетната. Трябаше да видя какво е станало с косата ми. Сигурно представляваше много комична гледка, след като толкова време задържа интереса на Ник. Джен, червенокосата съпруга на другия пожарникар, ме последва.

— Мисля, че е време да преместим масата малко по-близо до пожарогасителя — ми каза тя, докато си слагах червилото.

— Какво имаш предвид?

— Хайде, не се прави, че не си забелязала как те гледа Ник. Няма никакво съмнение.

Усмихнах се нервно.

— Сигурно е защото косата ми стърчи ужасно.

— Не мисля, че е заради косата ти, скъпа.

Добре. Нещо генерално не беше наред в цялата история. Този тип мъже никога не са ме намирали за привлекателна. Имам чувството, че някак си съм се изтърколила в някоя паралелна вселена. Това сигурно е типичният синдром на младоженеца, който се е психирал от мисълта, че никога повече няма да спи с друга жена. Случва се много често. Тогава един мъж е в състояние да сметне за привлекателна дори някоя лампа.

Определено беше дошло време да си събирам багажа.

Докато се връщах, заобиколих дансинга и усилено се опитвах да измисля някакво извинение, с което да се измъкна възможно най-бързо. Точно в този момент някой ме хвана за кръста и ме дръпна.

Беше онзи пожарникар с вид на истински негодник, който подхвърляше противни забележки и си тананикаше сватбения марш, докато Ник сваляше нещастния младоженец от дървото. Почти бях забравила за него.

И сега той ме беше хванал под ръка и се носеше с мен по дансинга.

— Спри! — изфъфлих, опитвайки се да се измъкна от него.

— Не ти ли харесва как танцувам? — Той ме придърпа още по-близо. Миришеше на бира и пот.

— Просто не искам да танцувам. — Обаче колкото повече се дърпах, той толкова по-силно ме притискаше. Беше висок точно колкото Ник, само дето беше по-дебел и тромав.

— Не, ти трябва да танцуваш! — опита се да ме обиди той. — Отпусни се малко, де.

— Пусни ме веднага! — Опитах се да остана спокойна. Викането никога не помага, когато си имаш работа с пияни идиоти. Очите му бяха зачервени и направо имах чувството, че и мен ще ме хване само от изпаренията, които се носеха от дъха му.

— Отпусни се — провикна се той, като се увиваше около мен.

Достатъчно. И аз си имах никакви граници на поносимост. Замахнах с крак и го сритах в кокалчетата с всичка сила. Той подскочи назад и извика.

— По дяволите! — Подскачаше на един крак. — Това пък защо беше?!

— Защото си го търсеше — каза Ник, като застана между нас. Той сложи ръка на рамото му. — Време е да си тръгваш.

— Ти не се меси, Ники — гракна нахалникът.

— Джей, защо не се прибереш вкъщи да поизтрезнееш?

— Ето че пак влизаш в ролята на добрия брат.

— Не, влизам в ролята на трезвения брат. — Гласът на Ник беше леден.

Братя? Двамата бяха братя?

Гледах ту единия, ту другия и всъщност открих известна прилика. Но самите те бяха толкова различни, че беше много трудно човек дори да го допусне.

Докато ги гледах, лицето на Джей почервена от гняв. Без съмнение имаше намерение да удари Ник. В този момент се намеси друг мъж, хвана го за рамото и му каза да си вървят. Джей се поколеба секунда-две, после тръгна.

— Толкова съжалявам — каза ми Ник, след като брат му си замина. — Наистина ли си добре?

— Чудесно — отвърнах, като се отдръпнах от ръцете му, които бяха на раменете ми.

— Джей е страхотен човек, когато е трезвен, но понякога наистина прекалява. Още веднъж много съжалявам.

— Няма нищо, наистина — отговорих, защото не можех да измисля нищо смислено, което да кажа.

Една танцуваща двойка се приближи до нас и тогава забелязах, че ние стоим почти в центъра на дансинга и всички около нас се движат. Ник също го забеляза.

— Искаш ли да танцуваме? — попита ме той. — И без това се налага, за нашата собствена безопасност — каза и пусна една тънка усмивка.

Погледнах лицето му с намерението да му откажа. Но когато отворих уста, се чух да казвам „да“ вместо „не“ и поех ръката му.

Така или иначе това беше един безобиден танц, какво значение можеше да има?

Ник не знаеше стъпките. Поне не толкова добре, както Брад (той правеше всичко с голяма прецизност). За разлика от него обаче Ник беше много внимателен. Той нежно сложи ръката си на кръста ми, с другата хвана пръстите ми и ме поведе към танцуващите.

— Добре се справяш — казах изненадано.

— Какво, да не би да ти изглеждам едър и непохватен тип, който сто на сто не може да танцува?

— Ами... определено не ми се струваше, че валсът е твоят танц.

— Това го приемам за комплимент. — Той ме придърпа към себе си.

Отново се наложи да си напомня, че това е само невинен танц. Нищо особено не се случваше.

Всичко, което трябваше да правя, беше да не обръщам внимание на това как ухае одеколонът на Ник, на чувството, което изпитвях, когато усещах дъха му с кожата си, и факта, че той е толкова близо до мен, че мога да докосна брадичката му с носа си.

— Трябва да ти кажа, че ти наистина ме изненада. — Ник ме извади от опиянението ми.

— Така ли? С какво?

— Оказа се, че си голяма куражлийка.

— Куражлийка? — Не бях много сигурна дали това беше комплимент.

— Не познавам много жени, които биха успели да прогонят брат ми с един ритник.

— О, просто не си срещал достатъчно сватбени агенти.

Ник се засмя. Беше дълбок, топъл звук. От него косъмчетата по врата ми настръхнаха.

Очите ми срещнаха неговите и тогава се вгледахме един в друг за секунда-две. Вече бях забравила защо имах резерви да танцувам с него. А след още една-две секунди вече бях забравила и за всичко останало.

Тъпо, знам.

Но какво да направя.

Аз съм сватбен агент, невъзможно е да нямам склонност към романтичното.

И тогава то ме удари силно.

Чувството, че искам Ник да ме целуне. Да ме притисне още по-силно. Да ме заведе в някой крайпътен мотел и да прави с мен каквото и да е. Всичко.

И това не беше мимолетно хрумване или просто любопитство. Не беше равнодушното желание да видиш какво ще се получи.

Говоря за онова усещане, за което си сигурен, че е по-силно от теб, и си безпомощен пред него. Нещо като глада, който човек изпитва часове, след като мине на диета. Като миризмата на кожа и хром, когато влизаш в кола, която струва два пъти повече от всичките ти разходи по образование. Като онова тяло на модел от крайпътен билборд, което никога няма да имаш дори и да си направиш двайсет пластични операции или да висиш във фитнеса по двайсет часа на ден.

Това е нещо, което всеки възрастен човек просто знае, че няма как да получи. Защото такъв е животът и в него не всеки получава каквото иска и невинаги всичко е честно.

Но това не го спира да тормози подсъзнанието си с постоянно: „Искам, искам, искам...“

Набързо се отдръпнах от Ник.

— Трябва да си тръгвам. — Подсъзнанието ми вече се бунтуваше срещу мен. Имах чувството, че всеки момент ще се хвърля на пода и ще заплача.

— Да си тръгваш? Сигурна ли си? — Очите му показваха, че знае нещо, което аз не знам.

— Да, абсолютно съм сигурна.

— Искаш ли да те закарам?

— Не — побързах да отговоря, преди подсъзнанието ми да вземе думата.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш?

Това беше въпрос, който даже не желаех да обсъждам.

— Трябва да тръгвам — повторих за пореден път.

— Почакай. — Ник хвана ръката ми. — Как мога да те намеря, в случай че възникнат някакви много спешни въпроси по сватбата?

— Дарла има номера ми — отвърнах мрачно. — Но... ето визитната ми картичка, щом я искаш.

Извадих една служебна визитка и му я подадох. В края на краищата работата ми ме задължаваше винаги да съм на разположение на булката и на младоженеца. Нямах право да пазя телефона на агенцията в тайна. И, разбира се, не написах личния си номер на гърба.

Ник погледна визитката за момент и после я пъхна в джоба си.

— Толкова си загазила, че даже нямам думи да го опиша. — Даян поклати глава. Робърт, който стоеше до нея, се изкикоти.

— Нищо не съм направила — започнах да се оправдавам.

— Засега — поправи ме приятелката ми.

— Не те чух да казваш нещо, когато Ник ме покани на тяхната маса.

— Да, разбира се. Може би трябваше да помоля майора и съпругата му да се преместят другаде, за да има място за теб.

— Просто искам да кажа, че...

— Че си се позабавлявала страховно и изобщо не съжаляваш.

— Не искам да говоря за това.

— Това на практика означава „Много съм загазила“.

— Не, означава „Защо не вземеш да мълкнеш“!

— Както кажеш.

На другата сутрин се събудих с неприятното усещане, че ще умра нещастна и самотна. Даян и Лили ще бъдат единствените, които ще дойдат на погребението ми. И сестра ми естествено ще закъснее, защото никога не може да отиде навреме където и да е. Пасторът ще дръпне една продължителна реч, защото аз ходя на църква само на Коледа и на Великден. Е, и всеки път, когато съм на сватба, но това, разбира се, не се брои. Тогава Даян ще се разплаче и ще спомене колко отчаяно се е опитала да ми намери свободен мъж.

— Само ако не се бе забъркала с клиентите си... — ще каже тя точно преди да си тръгне, защото ще трябва много спешно да вземе трите си дъщери. Робърт, разбира се, няма да успее да дойде, защото това ще се случва през септември, а тогава са най-интересните мачове на „Далас Каубойс“.

Направих си малко корнфлейкс, докато си мислех, че съм най-нешастното и лишеното от късмет същество на земята. Ядките бяха влажни и стари. За малко да се разплача, като си спомних как забравих за онази неделна сутрин, когато с Брад за пръв път се събудихме като съпрузи. Тогава той ми приготви превъзходния си бекон с яйца, а аз се събудих от миризмата и от цвъртенето на бекона. Донесе ми закуската в леглото с думите:

— Ще се нуждаеш от енергия днес, защото ти предстои да изпиташ много радост и любов.

Аз, разбира се, му бях много ядосана, защото ми се подиграваше. Но имаше и редки моменти като този, в които ми се струваше, че той е идеалният съпруг. Все пак никой не ти носи закуска в леглото, ако не те обича, нали така?

Станах да се облека и се качих в колата си. Предстоеше ми малка сватба, само шейсет человека, и не бяха включени никакви акробатични номера, така че нямаше да се наложи да викам по спешност Ник. Което не беше никак зле, защото вече бях успяла да поукротя въображението си.

Беше ми много трудно и най-вече не преставах да си задавам въпроса защо на другите хора им е позволено да правят какви ли не извратени неща, а аз винаги трябва да бъда добрата.

На подсъзнанието ми му беше много лесно да ми ги приказва такива, защото после аз щях да съм тази, която да се изправи срещу Вината си, а това винаги е много неприятно преживяване. Представях си вътрешното си Аз като Пипи Дългото чорапче, само дето нейната коса беше червена.

Отидох на сватбата, нахлузила самосъжалението си като шлем. Представях си, че изльчвам аура на самотна и многострадална жена, нещо като Ана Каренина. Но когато петият подред човек ме попита какво ми е, реших, че може би малко преигравам, и се опитах да изглеждам поне малко весела. Това, че сватбата мина перфектно и нямаше никакви откачени бивши приятелки или сбивания между шаферките, изобщо не ми помогна.

Ако това беше един нормален ден, аз щях да бъда необикновено щастлива, защото много рядко се случва човек да попадне на идеална

сватба. Това трябва да е момент на силна гордост за мен, но вместо това изпитвах само тъга и завист. Защо трябва да са толкова щастливи!?

Все пак ние с Брад също имахме перфектна сватба.

Всичко беше идеално.

Шест шаферки, шестима шафера. Кристални чаши, катедрала, розови хортензии и бели рози за украса на пейките в църквата, аз носех копринена рокля без презрамки, много дълъг воал и през цялото време се опитвах да не се разплача, докато вървях към олтара. Не беше лесно, защото след толкова много сватби, които бях организирала, това най-сетне се случваше на мен.

Когато стигнах до олтара, Брад ми хвърли една от неговите саркастични усмивки с думите:

— Как мислиш, дали е твърде късно да побягна към изхода?

Помислих си, че се шегува, затова се засмях. Само дето доста покъсно разбрах, че е бил донякъде сериозен.

След сватбата реших да посетя майка си. Мислех, че няма да мога да понеса дълго чувството на самосъжаление, а независимо какви отношения има човек с майка си, когато се чувства ужасно зле, има нужда от никаква позната и комфортна обстановка и хора, които при всички положения много го обичат (независимо по какви страни начини го показват).

Това също трябва да ви подскаже колко зле съм се чувствала, защото посещението при майка ми беше на последно място в списъка с действия в много неприятни ситуации.

Когато влязох, мама и Лили се прегръщаха в кухнята, а мама ронеше сълзи.

— Какво става тук? — ги попитах, сигурна, че има нещо нередно. Не можех да си представя защо ще се прегръщат, докато се карат. А че се караха, нямаше никакво съмнение, защото те винаги това правят. Просто не допуснах, че може да е станало нещо различно.

— О, ето го и другото ми дете — каза мама и се хвърли да прегръща и мен. — Прекрасно е всички да сме тук заедно!

Погледнах Лили, но тя вдигна рамене.

— Мамо, какво става?

— Твоята сестра пише дипломната си работа на тема жените и фолклора — отговори мама и от очите ѝ започнаха да текат сълзи. —

И... и...

— И?

— И съм я посветила на нея — довърши Лили, защото тя самата вече изсекваше шумно носа си в края на престилката. Нещо, което никога не съм си представяла, че ще я видя да прави.

— Кажи й какво е заглавието — подкани я мама.

Лили въздъхна:

— „Майчиният дух като вечна движеща сила: изследване на силните майчини образи и на наследството, което те оставят у своите дъщери, срещани в американския фолклор“.

— Брей! — бях силно озадачена.

— Много хора ги посвещават на майките си или на Майката Природа, а аз правя и двете неща едновременно.

— Не е ли прекрасно? — мама все още беше въодушевена.

Няма нужда да казвам, че не намерих при мама комфорта, от който се нуждаех. Аз дори вече не бях „добрата дъщеря“, защото Лили току-що ме беше детронирала. Направо не разбирах какво става. Нищо не беше така, както трябваше. Почувствах се отхвърлена и ненужна.

Дори Даян не ме утеши, защото ме упрекна, че разрушавам семейства. Ник, технически погледнато, не беше семеен, но тя не се трогна от този аргумент.

СЕДМА ГЛАВА

— Къде беше досега? — Джи обикаляше нервно пред бюрото ми с ръце на кръста.

Погледах озадачено часовника си. Показваше осем и трийсет. Проверих батерията му, но тя си беше наред. Шефката никога не идваше на работа преди десет в понеделниците и преди девет в който и да е от другите работни дни. Това можеше да значи единствено лоши новини.

— Ами... трафикът беше ужасен — усмихнах се неловко. Надявам се, нямаше нужда да й напомням, че вчера съм била на сватба. Просто разчитах, че каквато и да е причината за странното ѝ поведение, бурята ще отмине.

— Не чу ли съобщението, което бях оставила на телефонния ти секретар?

Поклатих глава. Аз вече не проверявах телефонния си секретар. Особено в последните дни. Много е потискащо да чуваш все същото „Нямате нови съобщения“. Все едно ми казват: „Нямаш нови съобщения, загубенячке. Никой не те търси. Никой не се интересува от теб.“ И за какво да го прослушвам изобщо, само за да ми напомня това усещане?

Джи тежко въздъхна и завъртя очи.

— Обадиха се от „Модерна сватба“. Искат да направят материал за нас. — Не казах нищо, което като че ли я ядоса още повече. — „Модерна сватба“! Списание с национален тираж! Най-четеното сватбено списание в цяла Америка! Те. Искат. Да. Пишат. За. Нас. — Джи се беше хванала за облегалката на стола ми и го клатеше.

— Това е чудесно — казах, като се опитах да докарам нивото на ентузиазъм, което тази новина заслужаваше според нея.

— Това е чудесно? Само това ли ще кажеш? Та това е пробивът, който винаги сме чакали!

Не смятах, че досега съм чакала с трепет някакъв пробив.

— Осъзнаваш ли какво може да означава това?

Повишение, надявам се.

— Това ще ни представи на национално равнище! Ще можем да се разширим и най-вероятно да наемем още служители! Това значи много повече клиенти!

А това значи същата заплата. Ама че работа.

— Трябва да се подгответ! — Джи ми постави куп задачи, които да свърша до петък, когато щяха да идват репортерите.

Поправям се. Това значеше повече работа и същата заплата.

Ето част от задачите, които имах да свърша: да дам килимите за пране, да измия прозорците и стълбището, да сложа тапети в банята на първия етаж, да пренаредя книгата с документите, фотоалбумите, библиотеката, да се обадя на най-добрите ни клиенти и да се уговоря с тях за интервю, да запазя часове за фризьор и маникюр на Джи. За сметка на това тя трябваше да подреди единствено бюрото си, което означаваше да замени списанията „Домашен любимец“ с „Модерна сватба“.

Да изльскам пода в главното фоайе, разбирам. Също и да сложа тапети в банята. И да пренаредя библиотеката. Би могло да се каже, че всичко това някак си влиза в описанието на длъжността ми (младши консултант по въпросите на женитбата и асистент на Дженифър Дъглас). Обаче да напъхам Уискърс (която има много остри нокти и е доста злобна) в носилка за котки и да я заведа на фризьор за домашни любимици беше най-гадното нещо, което Джи някога ме е карала да правя. Освен това ме помоли да взема котката обратно, която в мое отсъствие почти беше издрала окото на един от работниците (на когото трябваше да платя сто долара глоба и който ме заплаши със съд, ако отново оставя Уискърс там).

Уискърс от своя страна само изсьска към мен и след това се върна към заниманието си, което беше да гризе розовата панделка, която фризьорът беше успял да завърже на врата ѝ. Изглеждаше като огромно розово пухче (очевидно я бяха сушили със сешоар) и аз не можах да не се позахиля. Когато котката чу това, ми отправи един от злобните си погледи, но аз не ѝ обърнах особено внимание.

Когато занесох Уискърс обратно в офиса и я пуснах на свобода, тя се стрелна право под един стол и започна да ближе козината си като побъркана (в опит да държи пухкавостта под контрол). Когато протегна лапи към облегалката на стола, забелязах, че фризьорът беше лакирал ноктите ѝ в червено (или поне се надявах това да е лак, а не кръв).

— Ето го малкото ми ангелче — изгугка Джи с възможно най-бебешкия си глас. Уискърс обаче не ѝ обърна никакво внимание, само се завъртя на другата страна. — Хей, не бъди ядосана на мама — каза стопанката ѝ и продължи да реди подобни безсмислици. Не останах да чуя останалото, защото ми беше много по-приятно да мия стените на банята.

Когато дойде дългоочакваният петък, все още се опитвах да изчистя ноктите си от следите, които показваха на какво са били подложени през последните дни. По принцип ноктите ми са толкова здрави, че се чувствам като гущер, който може да се катери по дървета, като се крепи само на тях. Но след маратона от последните дни така ме боляха пръстите, че не можех да си върша работата нормално и изобщо не можех да пиша на компютъра.

Сутринта на този така дългоочакван ден Джи ме помоли да пригответя чай за гостите. Много държеше да им демонстрира южняшкото си гостоприемство (в тексаски стил), което включваше и кифлички „халапеньо“, купени от пекарната зад ъгъла. Не бях много сигурна, но подозирах, че Джи ще се опита да ги представи за свое производство. Правенето на чай ме затрудни доста заради остатъците от лепило по ръцете ми (в последния момент се наложи да лепя и тапети), което не можех да изчистя по никакъв начин. Продължавах да се разхождам из стаята с една-две лепнещи чашки за чай. Нямах представа защо Джи си е навила на пръста да им сервира горещ чай, след като за Тексас беше много по-типичен студеният. Да не говорим, че беше почти юли! Но поради някаква причина тя много настояваше, при това искаше да използва порцелановия си сервис. Без съмнение си търсеше повод да каже на репортера от колко поколения този сервис е собственост на семейството ѝ.

Репортерът и фотографът закъсняваха. Бяха казали на Джи, че ще дойдат в единайсет и трийсет, но вече беше единайсет и трийсет и пет и нямаше никакъв знак от тях. После стана единайсет и четирийсет

и пет, а те все още не идваха. Нервите на Джи вече не издържаха и тя си го изкарваше на Уискърс. На мен пък ми беше много трудно да задържа чая топъл, при положение че престоя толкова време в кухнята на включен климатик. В крайна сметка щеше да се получи традиционен студен чай.

Когато на вратата се позвъни, Джи отхвръкна от креслото си и се изстреля директно във фоайето. От мястото, където стоях, чух размяна на няколко реплики и след това Джи ме извика с осезаемо отвращение. Направих пореден опит да избърша ръцете си в кърпата, но единственото, което се случи, беше, че те се облепиха с влакънца. Без да се замисля, ги избърсах в полата си, но тъй като тя беше черна, цялата се покри с бели влакна. Опитах се да ги махна, но така само станаха повече и накрая се отказах.

Слязох долу и очаквах да видя служител на някоя от фирмите, с които работим, или майката на някоя кандидат-булка, защото те имат навика да се появяват без уговорка, но за своя изненада заварих там Ник Корона. Той изглеждаше малко неуверен и не на мястото си с пожарникарската си униформа. Стоеше така, сякаш се страхува да помръдне, за да не счупи нещо.

— Здравей — каза Ник, но изглеждаше много неуверен, особено под проницателния поглед на Джи. — Знам, че идвам малко неочеквано, но реших, че може да искаш да излезем на обяд.

— А може да не иска! — намеси се тя, преди да успея да си отворя устата. — Лорън, казвала съм ти хиляди пъти, че нямаш право на лични посещения през работната седмица, още по-малко днес!

— Ами... то не е лично — отвърна той. — Аз съм по повод сватбата на Дарла Тендаски.

— Дарла? Нашата Дарла? — Джи изглеждаше изненадана и погледна към мен. Аз кимнах. — Моля да ме извините. — Отново се обърна към Ник: — Нямах представа кой сте. Разбира се, че можете да говорите с Лорън, предполагам, че имате хиляди въпроси. Много хора всъщност забравят колко важно е мястото на младоженеца в организирането на една сватба. Само че сега не е най-подходящият момент, защото ние с Лорън очакваме посещение. Защо не се уговорите кога да разисквате сватбените въпроси?

— Но... аз не съм...

— Не, няма нужда да се извинявате. Виждала съм много младоженци, които имат водеща роля в планирането на сватбата. Няма нужда да mi обяснявате.

— Но... — Ник започна отначало.

— Съжалявам много — намесих се аз, защото mi беше ясно, че колкото по-бързо го измъкна оттук, толкова по-добре. Джи се отдалечи малко от нас и отиде да се взира през прозореца, но бях сигурна, че слухти. — Ако ти и Дарла искате да обсъдим нещо за сватбата, можем да се уговорим да обядваме в понеделник.

— Ами... надявах се да говорим за нещо друго. — Подминах намека. — Какво ще кажеш за утре?

— Утре имам две сватби. — Така си беше.

— По кое време? — Започна да mi се струва, че той е от онези нахални младоженци, които не те оставят на мира.

— Едната е сутринта, а другата — в шест вечерта.

— Ами тогава може ли да се присъединя към втората ти сватба, тъкмо да наблюдавам как работиш.

Това щеше да бъде много сериозна пречка за работата mi — не можех да се концентрирам, когато той е наоколо.

— Това е страхотна идея! — каза Джи, като взе решението вместо мен и потвърди впечатлението, че тук тя решава всичко. — И кажи на Дарла, че тя също може да дойде, ако пожелае. — После се обърна към мен: — Лорън, не стой като глупачка, дай на този млад господин покана, за да знае къде да се срещне с теб.

Чувствах се малко неуверена, но му дадох една покана. Той я взе и mi се усмихна доволно:

— Значи до утре.

Усмивката му беше даже твърде доволна. Никога не бях виждала младоженец, който толкова сериозно да се интересува от организацията на сватбата, и това доста ме объркваше.

Джи му показа външната врата, както само тя умееше, и след половин секунда той вече беше навън. Без съмнение се чудеше защо на поканата му има лепкави пръсти.

Нямах много време да си мисля за новото си задължение утре, защото само след пет минути отново се позвъни на вратата. Този път вече бяха фотографът и репортерът от „Модерна сватба“.

Репортерът, който се оказа жена, изглеждаше почти като Джи, само че по-млада. Беше се наконтила много добре и беше доста превзета. Имаше тежки златни гривни на китките си и ухаеше на много скъп парфюм. Носът ѝ беше толкова чип, че в профил приличаше на малко прасенце. Затова пък фотографът ми допадна веднага. Беше рошав и доста висок мъж с мустаци, около четирийсет и пет годишен, но с джинси и бейзболна шапка. Това беше човек, на когото ни най-малко не би му пукало, че имам бели влакънца по полата си. Той ми се усмихна и аз отвърнах на усмивката му.

Джи веднага насочи вниманието си към репортерката и започна да я омайва, като напълно пренебрегна фотографа.

— Добре дошли, много се радваме, че ни дойдохте на гости. — Тя протегна ръка. — Аз съм Дженифър Дъглас, собственичка на „Сватба завинаги“.

Репортерката пое протегнатата ръка и после енергично я дръпна:

— Джулс Евърмор от „Модерна сватба“. Това — тя посочи към фотографа — е Лари.

— Как сте — отрони Джи, като му хвърли бегъл поглед. После погледна към мен, сякаш беше забравила, че изобщо съм там. — А това е Лорън Крендъл, моята помощничка.

— Много ми е приятно да се запознаем, Лорън — каза Лари, като ми стисна ръката и силно я раздруса. Стори ми се, че той дори не забеляза белите влакна по полата ми. Джулс само ми кимна, без да ми подаде ръка. Което беше добре, защото не ми се наложи да виждам как събърчва нос при допира с лепкавите ми длани.

— Искате ли чай? — попита Джи с надежда.

— Не, благодаря ви, госпожо. — Лари имаше силен тексаски акцент. Джи отново го пренебрегна и се обърна към Джулс.

— Не, аз също не искам, благодаря — тонът ѝ не търпеше никакво възражение и Джи беше много разочарована. Тя наистина искаше да покаже порцелановия си сервиз. Но след това бързо се окопити и въведе двамата в гостната. Започна да им показва албури със снимки на наши клиенти, като набързо им разясни философията си — „Булката винаги има право“. За миг бях започнала да съжалявам Джулс, защото не виждах начин да вземе думата, за да зададе някой и друг въпрос.

След около десет минути Лари все пак намери начин да я прекъсне. Каза, че иска да направи няколко снимки, които да показват мен в работната ми обстановка. След като Джи вече го беше отбелязала като маловажен, веднага се съгласи. Не бях много въодушевена да ме снимат, но изобщо не ми се слушаха за пореден път речите на Джи, така че и аз се съгласих.

— Тя винаги ли се държи така? — ме попита Лари веднага след като излязохме.

— Просто е много развлечена от това, че сте тук — опитах се да защитя шефката си. Все пак тя се държеше точно така почти през цялото време. — Много се старае да направи добро впечатление.

— О! — Лари се замисли, а после записа нещо в бележника си.

Той беше разочарован от начина, по който изглеждаше бюрото ми. И не мога да го виня, защото то наистина си беше жалка картичка.

Зададе ми няколко въпроса за това от колко време работя за Джи и колко сватби съм подготвила досега, кое е най-доброто ми и най-лошото ми представяне. Разказах му за инцидента с парашута, защото ми се струваше, че благодарение на местните новини това така или иначе вече е публично достояние.

Каза ми, че иска да провери осветлението, и затова ме помоли да седна на бюрото на Джи, докато направи настройките си. Съгласих се и той ме снима няколко пъти, като ми задаваше различни въпроси.

Междувременно разбрах, че той е фотограф на свободна практика, който работи в града, женен е и съпругата му е преподавател в университета, има две деца на осем и четирийсет години. Не живее в Ню Йорк, където е редакцията на списанието, но преди е работел за тях и досега му възлагат задачи, когато се нуждаят от него.

— Сигурно е много приятно да нямаш шеф — предположих, докато той щракаше с фотоапарата.

— Ами да, през повечето време. Но имам и едно много голямо предимство — не мога да се уволня сам.

Щрак. Щрак. Щрак.

— Така, сега мисля, че си нагласих настройките идеално. А ти би трябвало да отидеш и да спасиш Джулс от лапите на шефката си.

Джи тъкмо показваше на Джулс поредния албум със снимки, а тя я слушаше без особен интерес. Обаче ми направи голямо впечатление, че бележникът ѝ беше отворен, но тя не беше записала абсолютно

нищо в него. Казах ѝ, че фотографът е готов да ѝ направи снимки, и тя веднага ме прати да намеря Уискърс. Смяташе, че котката ще внесе благородно излъчване на снимката.

Прекарах следващите десет минути в обикаляне на къщата, но нямаше и следа от косматата топка. Накрая, след като вече не знаех какво да правя, отидох в кухнята и започнах да отварям пакетите с котешка храна, защото няма нищо, което да действа така привлекателно на Уискърс, както идеята, че скоро ще ѝ бъде сервирана храна. Явно това се оказа правилната тактика, защото тя дотича на секундата, а още не бях отворила нито една кутия. Грабнах я и веднага я занесох в кабинета на Джи.

Котката все още облизваше лапите си, когато Лари започна да снима. С ужас забелязах, че котката е оставила косми по полата ми, които много личат. Опитах се веднага да ги махна, но те се полепиха по пръстите ми.

След още няколко снимки Лари каза, че вече е готов.

— Няма ли да направиш няколко снимки от лявата ми страна? — попита Джи, като завъртя главата си в тази посока.

За нейно съжаление той каза, че е направил достатъчно от всички страни. Джи изглеждаше разочарована и доста неуверена в таланта на Лари като фотограф.

— Сигурни ли сте, че не искате чай? — Джи направи последен опит, когато двамата вече се канеха да си тръгват. Те отново отказаха.

Джулс стисна ръката на Джи и ѝ каза, че статията ще излезе до пет-шест седмици.

Когато те си тръгнаха, нямах възможност да свърша много работа, защото телефонът непрекъснато звънеше, а в останалото време Джи ми задаваше риторични въпроси като „Дали косата ми изглеждаше така, докато ме снимаха?“ или „А червилото ми беше ли равномерно?“. Към четири следобед излязох за срещите си с няколко бъдещи младоженци и цяла вечер слушах за плановете им.

Когато се прибрах вкъщи, беше девет и нямах сили за нищо, освен да се отпусна на канапето, а после около единайсет да се преместя в леглото.

ОСМА ГЛАВА

Изобщо не ми остана време да помисля какво ще правя с Ник. Естествено, това беше първото нещо, за което се замислих, след като се събудих сутринта. Даже останах в леглото и когато най-сетне чух алармата на часовника, стомахът ми се сви. Опитах се да разкарам от главата си всички подобни мисли, но те все намираха начин да се вмъкнат пак и паниката започваше да ме обзema.

Ник беше просто един клиент и нищо повече. А Дарла беше в командировка и даже нямаше да научи, така че защо се чувствах все едно правя нещо зад гърба ѝ?

Най-големият ми проблем беше какво да облека, защото каквото и да пробвах, не ми се струваше подходящо. Все пак това беше един обикновен работен ден и ми предстоеше обичайна среща с клиенти. Ако си го повторех достатъчно пъти, можеше и да си повярвам. Продължих да пробвам дрехите една след друга, но каквото и да хванех, изглеждах прекалено дебела. Или прекалено ниска. Или прекалено бледа. Или прекалено стара. Или прекалено (добавете каквато и да е дума тук). Какво стана с хубавите и модерни дрехи, с които беше пълен гардеробът ми? Всичко, с което разполагах сега, беше пълен боклук.

Накрая си сложих черна рокля и обувките от змийска кожа, защото това бяха единствените дрехи, с които не се притеснявах, че ще ме видят на публично място.

Но аз все пак знам етикета, нали съм сватбен агент. На сватба никога не се носи черно. Или поне не чисто черно. Затова набързо добавих едно сребристо шалче към тоалета си. То имаше змийски мотиви, така че си пасваше много добре с обувките. Практически погледнато, не бях в чисто черно, а и роклята беше лятна, с презрамки и с дължина до коленете. Джи никога не би одобрила обувките ми, но и без това нямаше да ги види, нали така? А и тя не беше стъпвала на сватба от години.

— Аз съм си отработила моите недели, Лорън. Сега е твой ред — казваше ми често тя.

Това, че походката ми не беше особено плавна, не повлия на ентузиазма ми да ги обуя. Те просто изглеждаха невероятно.

Освен това си признах, че съм маниачка на тема ред. Никога не съм твърдяла, че съм практична.

И така, вече бях готова с тоалета си, но ми оставаше да се погрижа за косата и грима. Гримирането ми отне с половин час повече от обичайното, защото бях много несръчна с гримовете. Първо си сложих виолетови сенки във външните ъгли на очите, после малко по-тънък слой върху клепачите. След това дойде ред на очната линия. За мен това си беше истинско изтезание. Естествено не се получи от първия опит, след което имах черни капки навсякъде по лицето и се наложи да започна отначало. Трябваше да избърша и сенките, които преди това си бях сложила толкова внимателно.

От втория опит се получи накъсана и неравна линия и нямаше как, приготвих се за трети опит.

Междувременно очите ми вече бяха започнали да се зачервяват и ми се струваше, че нищо няма да излезе от цялата работа. Все пак някак си успях да си сложа очната линия, но това означаваше, че вече нямах никакви сили да се разправям с косата си. Затова просто я събрах на кок.

— Стой така или те давам право на Боби — казах ѝ заплашително и се надявах да не ми се наложи да се суетя повече около нея.

Когато излизах, се опитвах да се убедя, че този един час в повече, който изхабих в приготовления, няма нищо общо с Ник. За малко да си повярвам.

Първата сватба мина чудесно. Но това изобщо не беше моя заслуга. Не успях да обърна внимание на нито едно от нещата, за които обикновено се грижа, като например да проверя дали всичката украса е поставена, преди да започнат да идват гостите, и дали органистът е разбрал правилния момент, в който да засвири сватбения марш. Не направих нито едно от тези неща и участието ми се изчерпа с това да отговоря на няколко въпроса на любопитната кума.

През цялото време нервно кършех ръце, все едно самата аз съм булка, и не можех да спра да се чудя какво ще правя с Ник. Как ще го

забавлявам и изобщо как ще ми се сватбата.

Така се бях замислила, че за малко да допусна да стане скандал между двамата разведени родители, но за щастие един от шаферите се намеси навреме и ги разтърва. Решаването на подобни конфликти въобще е част от моите задължения, така че чувствах известна вина, че някой друг се е намесил вместо мен. Разбира се, от сутринта си знаех, че не съм способна на кой знае какво през този ден. За сметка на това всички участници в сватбата изглеждаха много щастливи и доволни. Все пак майката на булката на няколко пъти ме попита дали не искам чаша вода, защото според нея съм била пребледняла.

Накрая се чувствах много виновна и ми се струваше, че сега ще се случи нещо неприятно, което да ме накаже за пренебрегването на служебните задължения. Нещо малко, но гадно. Например да имам храна между зъбите си през цялото време, докато говоря с Ник. И тъй като си го помислих, извадих огледалцето си, за да се уверя, че не е вярно. От тук започнаха цяла серия внушения — постоянно си мислех, че съм се изцапала с нещо, че някоя презрамка на сутиена ми се подава, че нещо е залепнало за гърба ми. Всичко това ми отне толкова много време, че в един момент започнах да се притеснявам да не закъсня за втората сватба и вече нямах време да мисля как точно изглеждам.

Явно съм отделила твърде много време в притеснения дали не закъснявам, защото в крайна сметка наистина закъснях. С цели двайсет минути, така че до началото на церемонията не оставаше много. От фирмата за кетъринг и декораторите бяха пристигнали преди мен. За щастие Ник все още не беше дошъл, така че имах малко време, преди да се разсея съвсем и да не съм способна на нищо.

Сватбата щеше да бъде сравнително малка. За церемонията бяха избрали същата църква, където преди трийсет години са се венчали родителите на булката, празненството щеше да е на поляната до църквата, където беше разпъната голяма ленена шатра. Да си призная, винаги съм много скептична за празненство в шатра, защото непрекъснато възникват какви ли не проблеми. Достатъчно е земята да е малко неравна или някоя подпора да се наклони...

Но дотук всичко вървеше по план. Когато пристигнах, шатрата вече беше разпъната, столовете и масите вътре бяха подредени. Веднага се насочих към Марк Стюарт, който раздаваше указания на

хората си кое как и къде да подреждат. Когато ме видя, той ми направи знак с вдигнат палец, с което искаше да каже, че всичко върви добре.

Обърнах поглед към служителите от фирмата за кетъринг и видях, че те също усърдно подреждат сандвичите със съомга и както забелязах, при тях също всичко вървеше по план.

Всичко беше толкова кратко и спокойно, че вече се чувствах излишна и си мислех, че няма да имам никакви задължения, освен да забавлявам Ник. Точно в този момент се чу силен вик от стаята, в която булката се преобличаше, и хукнах нататък. Почуках на вратата, но никой не отговори. Представях си, че ще намеря булката просната на земята в безсъзнание или някоя откачена бивша приятелка на младоженеца, която се опитва да удуши кумата.

Отворих вратата, но сцената вътре изглеждаше съвсем нормално.

Булката беше с готова прическа и воалът ѝ беше сложен внимателно. Единственото, което я отделяше от завършения вид на булка, беше това, че се разхождаше по бикини и сutiен. Майка ѝ стоеше от едната ѝ страна и подсмърчаше. Уверявам ви, това е една съвсем нормална сцена за час преди церемонията.

— Погледни я! За нищо не става! — Булката беше на ръба на истерията. В началото си помислих, че говори за майка си, но след това забелязах, че майката държеше в ръцете си роклята, така че вероятно се отнасяше за роклята.

— Какво е станало? — веднага си представих стотина неща, които може да не са наред, например да е смачкана, изцапана, със счупени копчета, скъсана връзка, заял цип, скъсана дантела, твърде къса, твърде дълга, твърде тясна талия, твърде широка талия...

Нека да ви запозная с един сигурен факт. Изключително малко булки извързват пътя към олтара с рокли, които са безупречни. Обикновено се получават какви ли не проблеми. Понякога съм си мислела, че булчинските рокли имат своя индивидуалност, но едно е общото между тях — имат инстинкт за саморазрушение. Повече от всичко друго можете да разчитате на една булчинска рокля, че ще се скъса в най-неподходящия момент, ще ѝ падне копче, ще се повреди цип. Роклята може да реши да предприеме самоубийство по някой по-драматичен начин, например да се окаже прекалено голяма или залята с чаша червено вино. Понякога много силно ми се иска някъде да бъде взето решение веднъж завинаги, сватбите вече да не се правят с бели

рокли, защото това ще спести изключително много стресови моменти както на булките, така и на сватбените агенти.

И така, започнах да разглеждам роклята, за да разбера какво точно не ей е наред. Разглеждах я много внимателно, защото смятах, че е нещо трудно забележимо. Оказа се всъщност, че проблемът е сериозен. На дантелата, която покриваща роклята, имаше огромна дупка. Преди да успея да попитам булката какво се е случило, едно леко движение в края на стаята ми привлече вниманието. Там имаше кученце, което невинно беше изплезило розовия си език.

— Кучето? — попитах аз, въпреки че не можех да си представя как толкова малко кученце може да изяде такова голямо парче дантела.

Булката кимна.

— Изобщо не трябваше да го взимам със себе си — вайкаше се майката на булката. — Вината е изцяло моя!

— Мамо! Престани вече!

— Да, престани! — присъединих се и аз. — Престанете всички!

— Трябваше да измисля нещо колкото се може по-скоро. Налагаше се да започна да мисля, преди да изпадна в паника.

Знаех от кой магазин е купена роклята и как трябва да се зашие скъсаното парче, но за това нямаше никакво време. Трябваше да измисля начин да сменя роклята с друга. Погледнах часовника си. Имах четирийсет и пет минути до началото на церемонията. Набързо пресметнах колко време ще ми е необходимо, за да отида и да се върна до магазина с булчинските рокли. Поне трийсет минути щеше да ми отнеме само отиването. Освен това затваряха в пет. Веднага грабнах телефона и се обадих на Силвия, жената от булчинския магазин. Хванах я тъкмо преди да тръгне. Обясних й набързо ситуацията и ми се наложи да ѝ повторя няколко пъти, че кучето наистина е изцяло дантелата. Тя си мислеше, че се шегувам, но накрая ми повярва. Казах ѝ модела на роклята и размерите на булката и тя провери сред роклите дали има някоя в подобен стил. Върна се да ми каже, че е намерила, и се разбрахме да се срещнем на средата на пътя, за да ми я даде. Със сметката щяхме да се оправим по-късно.

Казах на булката и на майка ѝ да бъдат спокойни и да ме почакат, докато се върна с новата рокля. Изскочих от стаята и обясних на Марк какъв е проблемът, и му казах да продължават с приготовленията. Ако имаше нещо спешно, да ме потърси на мобилния телефон. Казах

същото и на служителите от кетъринговата фирма и после побягнах към колата си. В този момент се блъснах в Ник.

— Хей, внимавай — каза ми той, като сложи ръце на раменете ми. — Винаги така ми налиташ. Мисля, че палците ми няма да издържат още едно такова настъпване.

Усмихнах му се и се опитах да му обясня колко бързам.

— Съжалявам. Роклята. Бързам. Връщам се след малко.

— Аз какво трябва да правя? — извика той след мен.

— Каквото поискаш — извиках в отговор и се метнах в колата си.

Почувствах се зле, че го оставих така сред хора, които изобщо не познава, но все пак реших, че ще се оправи. Не можех да се тревожа повече заради него, защото имах много спешна задача.

Силвия беше съвсем точна, подаде ми една голяма сребриста кутия и каза:

— И я пазете от кучета този път!

По най-бързия начин прибрах кутията в колата си и се върнах обратно в църквата.

Когато слязох от колата, не забелязах Ник никъде на поляната пред църквата и си помислих, че е влязъл вътре да разгледа. Грабнах тежката кутия и поех към стаята, където ме чакаше булката. Имаше точно петнайсет минути до началото на церемонията.

Кумата ме посрещна с радост и връчи роклята на булката, която все още се разхождаше по сутиен и бикини. Само дето изглеждаше много по-бледа.

— Дали ще ми стане? — попита ме тя.

— Естествено, че ще ти стане!

Десет минути по-късно роклята вече беше облечена, като внимавахме много да не я изцапаме с червило.

Както и предполагах, оказа се с три-четири сантиметра по-дълга. Имаше четири минути до началото на церемонията.

Извадих специалната си чантичка за спешни случаи, в която обикновено държах неща, които можеха да ми потрябват в такива моменти, включително игли и конец. Веднага коленичих и докато булката ме гледаше изумено, с енергични движения отмервах правилната дължина и слагах карфици по подгъва, след което го залепих с бързосъхнещо лепило за плат и махнах карфиците.

Булката всеки момент щеше да се разплаче и затова помолих кумата да й налее чаша вино. Даже две.

— Както казах, изглеждаш превъзходно. Никой няма да забележи разликата. — Тя ми се усмихна смело и сякаш ми повярва. Смятам, че това е добър знак.

В един момент пристигна бащата на булката и за малко да му потекат сълзи.

Оставих я на баща й, като й казах, че ще бъда точно до олтара, и я уверих, че подгъвът ѝ няма да се закачи за обувките.

Реших да изляза през задния изход, защото нямаше друг път, който да ме заведе директно към олтара. Пък и исках да се уверя, че по пътя, по който ще мине булката, няма никакви камъни или каквito и да е предмети, в които да се спъне. Последното нещо, което й трябваше, бе изкълчен глезен. Стигнах в църквата и хвърлих бърз поглед към тълпата. След няколко секунди открих Ник. Бе залъзъл място в края на залата, от страната на булката. Привлекателна брюнетка, най-вероятно колежанка, говореше с него и предполагам, че се опитваше да му предложи място до себе си. Подозрението ми се потвърди, когато тя му посочи мястото вдясно от себе си и му се усмихна. Може би се канеше да приеме, но погледите ни се срещнаха и той ми се усмихна.

Господи, беше толкова красив!

И идваше точно насреща ми.

Стомахът ми направи две-три салта.

— Здравей — каза ми той с онзи неговекси глас, щом се приближи достатъчно до мен.

— Здравей — отвърнах като нервна тийнейджърка. Имах чувството, че съм със скоби на зъбите. — Наистина много съжалявам, че се наложи да те зарежа. Но имах много спешна работа с булката.

Разказах му какво беше станало, а той изглеждаше малко озадачен.

— О, това ли било? В моята работа като се каже „спешност“, обикновено се има предвид нещо малко по-различно.

— Нещо като младоженци, падащи от небето?

Той се засмя. Зави ми се свят. След това почувствах ужасна вина. А после се успокоих. В края на краишата това беше най-обикновен

флирт.

— Няма ли да седнем? — попита ме той.
— О, аз никога не сядам по време на сватбите.
— Стоиш права?

— Така винаги мога да реагирам по-бързо, а и по-лесно виждам задаващата се катастрофа и мога да я предотвратя.

В този момент музиката засвири и аз отидох при шаферките да проверя дали всичко е наред. Малката шаферка — красиво шестгодишно момиченце, беше заела позицията си и тръгна по пътеката, като хвърляше по нея цветни листенца от кошничката си. Когато стигна до олтара, дойде ред на шаферките да изминат пътеката. Бях много горда с тях, защото не вървяха твърде бързо, което обикновено е най-главният проблем при шаферките.

След това музиката спря и всички се изправиха в очакване на булката. Естествено аз я забелязах първа и веднага побързах да отида при тях, за да се уверя, че няма да има проблеми (едно заблудено листо се беше закачило за полата и аз бързо се наведох да го махна оттам).

Залепеният подгъв изглеждаше превъзходно. Или поне не си личеше, че е залепен, което е достатъчно близо до „съвършено“.

Булката сияеше, а и беше зачервила малко бузите от виното, но това беше по-скоро плюс. Младоженецът наблюдаваше приближаването ѝ с такова възторжено изражение, каквото се чете само в очите на човек, открил голямата си любов. Сигурно съм въздъхнала при вида на тази сцена, защото Ник хвана ръката ми и я стисна. Ако не бях толкова погълната от случващото се, щях да подскоча от този допир, но в онзи конкретен момент се получи съвсем естествено.

Пасторът каза няколко думи за тайнството на брака и за това колко е важна любовта като част от големия план на Бог за всички нас. После говори за младоженците конкретно. Познаваше ги от съвсем малки и беше много трогателен с думите си, че двама души на земята не могат да бъдат по-щастливи. Когато речта му приключи, половината от гостите подсмърчаха развълнувано. След като ги обяви за съпруг и съпруга, не му се наложи да напомня на младоженеца какво следва, защото той награби булката, повдигна булото ѝ и я дари с най-

страстната, продължителна и неприлична целувка, която никога съм виждала по време на сватба. Тълпата нададе одобрителни възгласи, а когато двамата най-сетне отлепиха устните си, последваха бурни аплодисменти.

По-късно разбрах, че двамата млади са решили да не правятекс, преди официално да сключат брак, така че страсти, която показаха, е била съвсем искрена и е символизирала този така дългоочакван момент.

Забелязах, че Ник ме гледа със сериозно изражение, и се зачудих какво ли този път не ми е наред. Почувствах се много странно, защото не можах да определя причината, поради която ме гледаше, но не исках да спира. Мисля, че в този момент загубих способността си да забелязвам какво се случва наоколо, а малко след това вече загубих и слуха си, защото никакъв звук не беше в състояние да проникне в гъстата мъгла, която ме обгърна. Сигурно точно тогава съм започнала да халюцинирам, защото ми се стори, че Ник се приближава към мен, а после се опитва да ме целуна, а няма никакъв начин, по който нещо подобно да се е случило наистина.

Сватбената процесия мина точно покрай нас и развали магията. Когато булката стигна до мен, тя ме прегърна силно и ми каза:

— Много ти благодаря за всичко! Получи се по-добре, отколкото изобщо съм си го представяла!

Усмихнах ѝ се в отговор, наистина бях много щастлива за нея.

— Гладен ли си? — попитах Ник, а той вече изглеждаше съвсем различно без онзи особен поглед, който явно съм си въобразила.

— Ужасно.

— Добре тогава. Знам един много хубав ресторант наблизо. Пада се в една шатра...

Празненството мина безпроблемно, като изключим двете порцеланови чинии, които една от сервитьорките счупи.

Младоженците изглеждаха в чудесно настроение, а след разрязването на тортата започнаха да показват видимо нетърпение да се приберат в хотела си.

Издържаха не повече от час и се качиха на специалната си лимузина. Зачудих се дали ще издържат до хотела, или ще го направят още в лимузината. Все пак тя си беше доста широка.

Красивата брюнетка, която се беше опитала да се настани до Ник по време на церемонията, сега реши да влезе в ролята на водещ и да му разкаже клюките.

— Те не са правили секс досега — прошепна му заговорнически, сякаш досега това не беше известно на никого, въпреки речта си.

Да си призная, стана ми мъчно за момичето. През цялото време, докато то говореше, Ник изглеждаше отегчен. Явно нямаше никакъв шанс да го заинтригува, но брюнетката не преставаше да се опитва.

Даже на мен ми стана досадно от нейните смели, но безнадеждни опити. По едно време пристигна Марк Стюарт и ми каза, че иска да говори с мен. Като ставах, Ник ме хвана за ръката.

— Нали не си тръгващ?

— Ще се върна — обещах му, но той не изглеждаше доволен от ситуацията, в която беше попаднал. Все пак пусна ръката ми.

— Как мина всичко? — попита ме Марк. Неговата декорация беше идеална и аз му казах. — Аз знаех, че с цветята всичко ще е върхът. Питам за другото.

— А, това ли? Ами наложи се да залепя подгъва на роклята, но като изключим това, всичко друго беше идеално. Искаш ли малко торта?

— Не, благодаря.

Забелязах, че през петте минути, в които съм била при него, две трети от хората си бяха тръгнали. Така се получава, когато в ресторанта няма открит бар. Започнах да помагам на Марк да свали украсите с цветя и почти бях забравила за Ник. По едно време го забелязах, все още обсаден от брюнетката, и когато очите ни се срещнаха, той ме погледна отчаяно. Реших, че е време да се намеся. Но преди да стигна до тях, се появи по-възрастна версия на брюнетката и каза, че било време да си тръгват. Момичето се изчерви и тръгна след майка си. Явно беше още по-малка, отколкото предполагах.

— Утре имала репетиция с групата си — осведоми ме Ник.

— Репетиция? С групата?

— Да, учи първа година в гимназията — подчертва той. — Сега не се ли чувствуаш ужасно, че я повери на моето покваряващо влияние?

Усмихнах се и си помислих колко бих се радвала да стана жертва на покваряващото му влияние.

О, аз наистина ли си помислих това? Лошо, Лорън. Много лошо.

Нека по-добре да сменим темата.

— Имаш ли някакви въпроси към мен за хода на сватбата?

— Не.

— Никакви?

— Ами... само един всъщност.

— Да?

— Искаш ли да отидем някъде да пием по нещо?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сега искам да ви кажа, че бях съвсем наясно кой е правилният и морален отговор на този въпрос. И все още го знам. Отговорът е „Не“. С главно „Н“. Не се ходи току-така на питие насаме със сгодени мъже, независимо от това колко са привлекателни. Отговорът трябва да е „Не“. Абсолютно и непоколебимо „Не“. Знаех го много добре, без никакво съмнение.

И въпреки това казах „да“.

Някак си бях успяла да си внуша, че причината, поради която казах „да“, няма нищо общо с факта, че Ник ме привлича безумно. Даже се бях убедила, че съм се съгласила, защото след този тежък ден заслужавам едно питие. Просто си казах, че след такъв ден имам много силно желание да изляза някъде и да се позабавлявам, както правят всички нормални хора.

Все пак се смятах за възрастен и отговорен човек, който е наясно с поведението си и може да си наложи някакъв самоконтрол, независимо от едно-две невинни питиета. В края на краищата не бях на пубертетско парти, без да знам колко алкохол мога да пия. Предпочитам да мисля за себе си като за сдържан и улегнал човек, който умее да се контролира.

Чувам как някъде Даян се присмива на тези ми разсъждения. Направо не може да си поеме дъх от смях.

Добре, де, не съм точно такава. Поне не и през цялото време. И точно в този момент виждам една голяма празнина в логиката си, а именно че няма от какво да се притеснявам и да направя още една крачка по пътя на изкушението, защото така или иначе ще се стигне до момент, от който не мога да продължа нататък.

Искате да знаете какво стана в действителност ли? Нямам желание да ви кажа, но смяtam, че заслужавате да научите. Особено ако ме слушате от самото начало.

Ник реши, че ще е тъпо и двамата да ходим с колите си до центъра, и да търсим място за паркиране, затова дойде с мен до нас и

аз си оставих колата. След това той ме закара с джипа си. Голяма червена кола, която според мен много добре отговаряше на неговата личност. Седнах на предната седалка и въпреки че беше толкова широко, през цялото време имах чувството, че коляното ми ще се докосне до неговото.

Вече бях обзета от паниката на човек, който осъзнава, че е хванат да върши нещо нередно. Независимо колко дребно е въпросното нещо.

Майка ми винаги е казвала, че в нашето семейство това чувство се предава по наследство. И винаги си мислим, че дребното лошо нещо, което сме направили, е някаква огромна злина.

Ето сега например не знаех кога се очаква Дарла да се върне в града, но във всеки един момент имах чувството, че ще се натъкнем на нея. Погледнах Ник, а той изглеждаше поразително спокоен, което ми даде известна увереност, че не се очаква да бъдем спипани. От друга страна, малко ме озадачи фактът, че той се държи така, все едно не вършим абсолютно нищо нередно.

Спряхме точно пред един търговски център, така че стотици хора ни видяха да слизаме. Разгледах тълпата, но не открих познати лица. Макар да бях убедена, че това няма никакво значение, тъй като ще бъда спипана всеки момент. Нямаше начин да не стане така.

Влязохме в един ирландски бар, най-любимия на Ник, както той ме осведоми. Каза ми, че е голям почитател на футбола и идвал често тук да гледа мачовете от европейските първенства. Този факт като че ли му придале още повече изтънченост в моите очи.

Ник си проправи път през тълпата и отиде директно на бара, където поръча питиетата ни. На мен винаги ми отнемаше поне двайсет минути да привлеча вниманието на бармана.

По време на краткото му отсъствие тълпата се беше сгъстила още повече и стената от тела ни избутваше към ъгъла. Отпих от водката, решавайки, че тази вечер за по- сигурно ще съм само на едно питие.

— Това не е ли пожароопасно — извиках.

— Какво? — каза Ник, навеждайки се към мен.

Повторих думите си. Стори ми се, че се засмя, но не чух нито звук. Помислих, че може би ми отговаря нещо, защото устните му се

движеха, но не успях да разбера какво.

— Какво?

— Възможно е — извика в отговор той, — но повечето от колегите идват тук през уикенда, така че ако избухне пожар, ще си на най-безопасното място.

Кимнах разбиращо. В този момент някакъв мъж го потупа по гърба с думите:

— Ник, човече, къде се губиш!

Мъжът беше тъмнокос и толкова едър, че според мен би могъл да убие някого и с голи ръце.

— Хуан, ах, ти дявол такъв! — Ник стисна здраво ръката му. — Запознай се с Лорън. Лорън, този човек е най-ценният пожарникар в цял Остин.

— Не му вярвай! Той винаги влиза в огъня последен и пръв излиза!

Харесах Хуан. И то много. Но все пак неговата појава малко ме разтревожи. Той явно познаваше добре Ник и без съмнение знаеше, че е сгоден, но не му се стори странно да го вижда в компанията на непозната жена в събота вечер, и то в някакъв бар. Не знаех какво да си мисля за това. От една страна, жените се лепяха на Ник, където и да отидеше, така че явно това не беше необичайна гледка. От друга страна, може би Хуан знаеше, че Ник не би изневерил на годеницата си, независимо от жените, които му се лепяха.

Но той все пак ме беше поканил да излезем. Не можех да си го обясня с нищо невинно, колкото и да се опитвах.

Изгълтах на един дъх остатъка от питието си. Наречете го нерви или пристъп на вина. Но имах нужда от нещо подсилващо, а в такива моменти алкохолът действа много добре.

В заведението стана много шумно. На практика се налагаше да крещя в ухoto на Ник, за да мога да му кажа каквото и да било. Искаше ми се да отидем на някое по-спокойно място, а и като се замисля, че всяко раздвижване на тълпата ме блъскаше право в ръцете на Ник, наистина беше време да сменим заведението. Държа да отбележа, че питието не ми беше размътило главата и все още смятah, че физическият контакт между нас двамата не е добра идея.

Преместихме се в едно новооткрито заведение на същата улица. То имаше малки кръгли маси с високи столове. Не беше препълнено и

лесно си намерихме маса. Даже ни беше доста широко и коленете ни този път не се допираха. Това беше добре дошло за моята изтерзана съвест.

Сервитьорката дойде и ни остави меню, което беше пълно с много забавни имена на напитки. Бях прекалено нервна, за да не пия, така че започнах с коктейла „Сузи“, който както разбрахме, беше кръстен на сервитьорката, защото много ѝ харесвал. Още по-късно пък разбрах, че ѝ харесвал, защото тя си падала по връзките за една нощ, а този коктейл ѝ помагал да се освободи от всичките си задръжки.

Никой дори не ми намекна за действието на питието, преди да си поръчам третото. Казвам това не за да се оправдавам, а просто за да има яснота по въпроса.

Когато ми донесоха първото и аз отпих от него, то ми се стори като лимонов сок с малко водка. Реших, че е безобидно, защото беше подсладено и алкохолът се усещаше слабо. Даже си спомням, че се почувствах леко разочарована, защото тези коктейли струваха по дванайсет долара. Взех си втори, защото реших, че наистина са безобидни, а и нямаше да шофирям. Едва по-късно усетих, че питиетата всъщност са доста силнички.

Спомням си, че разказвах на Ник множество забавни случки от работата ми на сватбен агент. Е, може би не бяха чак толкова смешни, но той се смееше. После той от своя страна ми разказа няколко доста забавни случки около гасенето на пожари. Като например тази, че веднъж влязъл в горяща къща и на втория етаж открил мъж и жена, които правелиекс и нямали представа, че къщата гори. Струваше ми се, че не съм в състояние да престана да се смея. Можех просто така да си говоря с него цяла нощ.

Когато сервитьорката ми донесе третия коктейл, вече се чувствах доста замаяна.

Пренебрегнах гласеца, който ми каза да бъда много внимателна с това питие, и едва когато видях дъното на чашата, си помислих „Опа“.

И това може би беше последното нещо, което си спомням, че съм си мислила.

И преди да сте ме заклеймили като алкохоличка, искам да ви кажа, че такива неща обикновено не ми се случват. Вярно е, че през последните няколко седмици ми се събраха две последователни нощи, в които пих повече, отколкото трябваше, но това става много рядко. И

не казвам, че „не пия преди пет часа, и то само в работните дни“. Аз съм от хората, които по цяла вечер си стоят на едно питие. Повярвайте ми, не понасям алкохолиците и хората, които се наливат. Освен това обикновено падам на пода, когато пия прекалено много. Това ми се случваше толкова често, че съквартирантките ми в колежа непрекъснато ми се смееха, когато се озовях по задник на пода в локва лепкава бира. Хмм, това май не помага много за речта ми „Нямам проблеми с пиенето“.

Така, продължаваме нататък.

Ник беше престанал да пие по едно време. Нещо, което оцених като страхотна проява на зрял и отговорен човек, особено като се има предвид, че той щеше да кара. Струва ми се, че за петте часа, през които бяхме там, той изпи само две бири, но не съм сигурна, че мога да си спомня всичко съвсем точно.

Сега е моментът да ви припомня, че бях с много неудобни обувки, онези от змийската кожа. И тъй като алкохолът не помогна на способността ми да балансирам върху тях (беше ми трудно да го правя дори когато съм трезва), не се налага да ми гледате на кафе, за да се досетите какво се случи.

Естествено, паднах.

Не успях да направя и една крачка и се приземих под масата, точно до краката на Ник. Ако не бях пила, сигурно щях много да се притесня, но като се има предвид в какво състояние бях, случилото се ми се видя невероятно смешно. Що се отнася до Ник, той не ми направи забележка да не пия повече, нито ми хвърли мрачен поглед. Вместо това каза:

— Не съм виждал по-грациозно падане.

После ми помогна да се изправя и най-смешното е, че тогава си помислих, че той говори сериозно.

— Сигурно защото доста съм го практикувала — едва го изрекох и избухнах в смях.

Ник ме изправи и ме хвана с ръка през рамо, за да ми помогне да стоя, но май и това не помогна. Поради някаква причина левият ми глезен или не разбираше какво се иска от него, или отказваше да го направи.

— Глезенът ми не работи.

Ник също избухна в смях.

— Съжалявам, не исках да се присмивам. Боли ли те?

— Не знам.

Той ме повдигна и ме сложи обратно на стола, след това взе глезена ми в големите си силни ръце. Завъртя го надясно и аз силно изохках.

— Изобщо не ми харесва. Може да е счупен.

— Счупен? Не е възможно!

— Трябва да се види на рентген.

— Това ли е професионалното ти мнение?

— Да. Хайде да тръгваме към болницата.

— О, не!

Мразя болниците. И лекарите. И иглите. И тази ужасна миризма, която винаги се носи там, направо ми прилошава от нея. Даже не мога да гледам „Спешно отделение“, да не говорим пък самата аз да отида там. Със седмици събирам кураж да отида дори на гинекологичния си преглед, така че наистина съм тежък случай. Опитах се отново да се върна на стола, но Ник ме хвана.

— Не съм съгласен — каза и ме грабна на ръце, след което ме изнесе от заведението.

И тогава въпреки алкохолното опиянение се почувствах ужасно неловко. Можеше да е и много по-зле, но все пак бях в ръцете на едър, силен и красив пожарникар. Той изобщо не изглеждаше да се затруднява от тежестта ми. Искам да обърна внимание на факта, че съм доста по-тежка, отколкото изглеждам. И с поне десет килограма повече, отколкото трябва да бъда. Добре, де, добре. Петнайсет. За миг си помислих, че сигурно мога да ходя и сама, и се поколебах дали да не му предложа, но беше толкова приятно да ме носи! А ходенето си е неприятна работа. Особено ако те боли глезенът. Да не говорим пък ако си изпил огромно количество алкохол и си с неудобни обувки. Беше толкова лесно да отпусна глава на рамото му и да си представям, че е мой.

Пътят до колата беше така приятен, че вече бях забравила накъде сме тръгнали. Но като стигнахме паркинга на болницата, веднага си припомних.

— О, не!

— Какво има?

— Ами просто не харесвам болници. — Не само че не ги харесвах, ами изпитвах панически ужас от тях.

— Лорън, спокойно. Познавам половината персонал тук. Ще си направиш рентгенова снимка и ще свършим за пет минути.

— Обещаваш ли? — попитах като петгодишно дете.

— Почти ти гарантирам.

Нямаше начин да се измъкна от колата и да избягам. Освен всичко друго Ник щеше да ме сметне за ненормална. Макар че вече сигурно ме мислеше за такава.

По пътя от колата до болницата отново ме носеше на ръце. За днес ми дойде твърде много...

Когато влязохме в отделението, половината жени от персонала въздъхнаха. Много добре ги разбирах. Всяка една от тях искаше да бъде на моето място.

— Кларис — каза Ник на една от сестрите на рецепцията.

— Ник! — Тя се изчерви и изглеждаше много щастлива да го види. — Какво си ни донесъл този път? Да не е пак някой от онези скитници?

Сkitници? Възмутих се.

— Мисля, че глезнът ѝ е счупен.

— Аха! — Кларис, изглежда, не вярваше в това. Не мога да я виня. Сигурна съм, че жените правят какви ли не щуротии, за да привлекат вниманието на Ник.

— А може и да не е счупен — казах аз бързо, с надеждата да сваля от себе си неприятните подозрения на сестрата. — Наистина няма нужда да съм тук. — Надявах се, че тя ще ме прати да си ходя.

— Напротив! — каза Ник и с това уби всичките ми надежди за бягство.

Усмихнах се на Кларис неловко. Тя обаче остана сериозна.

— Ник, заведи я в шести кабинет, оттук направо. Имате голям късмет, че точно сега нямаме много работа.

Мисълта за хилядите бактерии, които ме нападаха в този момент, ме накара веднага да изтрезня. Не казвам, че станах напълно адекватна, но мисълта ми до голяма степен се проясни. Като доказателство мога да спомена това, че кракът вече много ме болеше. Усещах много силна тъпа болка.

Докато чакахме пред кабинета, обмислях какво да кажа на Ник.

„Благодаря ти, че осъществи моите блянове да ме носиш в своите силни и мускулести ръце.“ — Това беше прекалено.

„Аз съм невероятна глупачка, нали?“ — беше доста по-близо до истината, но мисля, че не исках да чувам отговора на този въпрос.

Тишината беше ужасна, затова почувствах, че веднага трябва да кажа нещо.

— Благодаря ти... Благодаря ти за... — Че ме носи като дете, каквото съм в действителност? Че ме доведе на мястото, от което най-много се страхувам и което най-много мразя? Че ме спаси от моята собствена несръчност? Нито едно от тези неща не беше подходящо. Защастие Ник не се нуждаеше от повече обяснения.

— Не го споменавай повече — каза.

И тогава пак настъпи онази ужасна и неловка тишина, която ме влудяваше повече от факта, че Ник се взираше в мен. Щом погледнеш към него, той отместваше очи.

Когато това се случи за втори път, вече бях убедена, че ме мисли за най-тъпия човек, когото е срещал. Даже и да съм му била симпатична, вече не бе възможно да ме харесва. Мисъл, която ме накара да се чувствам безкрайно разочарована и виновна в същото време. Най-доброто, на което можех да се надявам, бе, че ме съжалява. Беше ужасно, защото предпочитах да ме мрази, отколкото да ме съжалява. Чувствах се толкова глупава, че не смеех да го погледна в очите. И мисля, че никога не бих посмяла. Ако се престраша, мисля, че ще се разпадна на хиляди парченца.

Най-сетне лекарят дойде и ме спаси от тази ужасно конфузна ситуация. Беше приятен и изглеждаше на моята възраст. За мен тя си беше добре, но ми се струваше недостатъчна за един лекар. Приличаше ми много на един от героите в „Спешно отделение“, но не си спомням точно на кой, защото нямам сили да гледам този сериал. Доктор Патрик, както ми се представи той (но името не съвпадаше с това на униформата му), можеше да мине и за член на групата „Ен Синк“, защото освен млад беше рус и синеок.

— Къде е доктор Дейвис? — попита Ник и с това отвлече вниманието на лекаря от мен.

— А вие сте?

— Ник Корона. Работя за ПСО.

— ПСО? — Явно човекът беше от скоро в града.

— Пожарната служба в Остин.

— А, ясно. — Доктор Ен Синк... ъъъ, доктор Патрик явно не изглеждаше особено впечатлен.

Опитах се да се преместя и да седна на масата за прегледи и това отново привлече вниманието на лекаря към мен.

— Госпожо... — Той очакваше от мен да довърша.

— Крендъл. Лорън Крендъл.

— О! — каза той отново. Явно обичаше възклицианията. — Поне разбрахме, че нямате амнезия.

Беше някакъв странен опит за хумор, на който дори самият той не се засмя особено. Аз се усмихнах леко, а Ник изобщо не промени изражението си. Струваше ми се, че той изобщо не хареса доктора.

— Така, и сега какъв е проблемът? — продължи той най-спокойно.

Беше ми много трудно да се концентрирам. Не знам дали заради алкохола, или защото очаквах лекарят всеки момент да запее, или поне да направи няколко танцови стъпки.

— Ами... аз... мmm... изкълчих си глезена — промърморих, след като дойдох малко на себе си и си спомних, че се намирам в болница, където се използват игли и всякакви други много неприятни инструменти.

Огледах бюрото, за да видя дали има игли, но не забелязах нито една. Това естествено нищо не означаваше. Докторите имат навика да крият тези неща на места, където не можеш да ги видиш, за да могат да те наръгат с тях в най-неочеквания момент.

— Наистина мисля, че съм добре, нищо ми няма. — Погледнах към левия си крак, и той изглеждаше доста подут. — Наистина мисля, че няма нужда... оooх! — Лекарят подскочи и без да иска, дръпна крака ми. Аз извиках отново.

— Хей, внимавай какво правиш — намеси се Ник.

— Мисля, че ще е по-добре да отиде на рентген. — Доктор Патрик ме гледаше така, все едно съм някакъв налудничав пациент, който има навика да надава писъци без причина и предупреждение.

— Наистина ли е необходимо? — попитах аз, съвсем загубила надежда. И осъзнах, че докато съм се притеснявала от неизвестните

атакуващи ме бактерии, всъщност е трябвало да се замисля за канцерогенните лъчи, с които сега ще ме облъчат.

— Абсолютно.

Кабинетът за рентгенови снимки, ако това стайче изобщо може да се нарече кабинет, миришеше много странно. Нещо средно между разтопена пластмаса и плесен. Сестрата (добре, де, рентгеновата лаборантка) беше една от жените, които много се впечатлиха от сцената с носещия ме на ръце Ник. Няма нужда да казвам, че не беше особено любезна с мен. Освен това беше убедена, че се преструвам. Каза на Ник да изчака отвън и когато той вече не явиждаше, можеше да си позволи да се държи нелюбезно.

— Завърти се наляво. — Аз се завъртях. — Имах предвид да завъртиш глезена си. — Тя ме сложи на някакъв стол и започна да нагласява апаратът. — Още малко наляво. Няма да отнеме много време, ако ми съдействаш.

Определено ми беше много неприятна.

Тя ме остави и отиде в другата стаичка, която без съмнение беше облицована с оловни площи. Забелязах, че на стената има защитни престилки, а лаборантката беше пропуснала да ми даде.

— Не трябва ли да имам престилка? — извиках след нея.

— Няма да умреш от това — отвърна тя.

О, определено не я харесвах.

Сега вече умът ми се занимаваше единствено с това, че можех да умра заради радиацията. Изведнъж в стаята стана светло, защото от машината светна зловеща светлина. Без съмнение радиация. Започнах да се чудя дали и аз в един момент ще започна да изльзвам такава светлина. Опитах се да се отдръпна колкото се може повече, но при положение че кракът ми беше поставен там, нямах възможност да се отдалеча прекалено.

Лаборантката се върна в стаята, след като беше оставила машината да ме облъчва прекалено дълго, без да ми даде някакво защитно средство.

— Вижте, наистина бих предпочела да ми дадете защитна престилка.

— Нищо ви няма, най-сериозната опасност е от стерилитет, нищо друго...

Стерилитет? Само това ми липсваше! Още нещо, за което да се тревожа!

Повиших глас:

— Искам да ми дадете престилка.

— Ами добре тогава.

Тя грабна една от стената и ми я подаде. Нужно ли е да напомням колко тежат тези неща? Беше просто ужасно тежко.

— Ох! — изпъшках, когато оловната престилка затисна корема ми с тежестта си. Лаборантката хвана глезена ми и го завъртя, след което нададох още по-силен вик. Тя не каза нищо, само ми хвърли поглед, който казваше: „Все още не съм се вързала на номерата ти.“

Исках да ѝ се изплезя, но успях да се въздържа. Тя побърза да излезе от стаята и светлините изгаснаха, докато се мъчех да се напъхам в престилката (разбира се, тя не ми помогна да я сложа). Рентгенът се включи точно когато бях успяла да покрия гърдите си.

Сложи ме на подвижен стол и ме изведе навън. Може би за да се увери, че Ник няма да се наложи да ме носи.

Когато излязохме, той говореше с някакъв лекар и веднага се приближи, щом ни забеляза.

— Как си?

— Радиоактивна. И внимавай, защото вече мога да изльчвам гама-лъчи с поглед.

Той се засмя, а сърцето ми направо подскочи. Може би все пак не смяташе, че съм пълен идиот. Но после се замислих, че вероятно ми се подиграваше.

След няколко минути пристигна доктор Патрик, който носеше голям плик в ръка. Беше сменил престилката си, защото сега на нея пишеше неговото име. Този факт ме накара до голяма степен да се успокоя. Ако е изгонен от някоя група (защото не ми се вярва доброволно да се е разделил с перспективата за милиони тринайсетгодишни истерични почитателки) и е решил да прекарва нощите си, преструвайки се на лекар, едва ли ще открадне престилка със същото име като неговото.

— Какво предпочитате първо — добрата или лошата новина?

— Добрата.

— Добрата е, че кракът ви не е счупен.

Стори ми се много странно. Как може да не е счупен и да ме боли така зверски. Просто не можех да си го обясня.

— А лошата новина? — Ник ме изпревари. Мисля, че и той не вярваше, че кракът ми не е счупен.

— Това е най-лошото изкълчване, което някога съм виждал. Като се има предвид, че той не беше живял повече от двайсет и седем години, а в медицинска практика беше прекарал едва четири, това изказване не звучеше чак толкова страшно. — Мисля, че в понеделник трябва да се срещнете с ортопед.

— Хирург? — Изобщо не исках да виждам никакви доктори повече. Особено от онези, които използват скалпели.

— Той ще ви каже дали ще се налага операция — изрече го така, сякаш вече беше пределно ясно, че се налага.

Сигурно съм пребледняла още повече от тази новина, защото доктор Патрик се отдалечи бързо от мен, сякаш се притесняваше да не би отново да започна да крещя.

После се обърна и добави:

— А, и не забравяйте да си държите крака вдигнат и да му правите компреси с лед. И ето нещо за болката. — Една сестра дойде и ми подаде малко хапче и чаша вода.

Аз се поколебах. Но когато погледнах към глезена си, който беше придобил отвратителен виолетов цвят, веднага се реших, защото болката става поне двойна, когато погледнеш нараненото място. Грабнах хапчето и бързо го глътнах, а след него изпих и водата. Доктор Патрик изглеждаше така, сякаш вече се канеше да си тръгне. Това ме накара да застана нащрек, защото лекарите поначало имат лошия навик да вадят иглите точно когато ти се струва, че ще те оставят на мира. За щастие сега не се случи нищо такова. Той откъсна лист от бележника си и ми го подаде. На него беше написал координатите на специалиста, към когото трябваше да се обърна.

Щом излезе, в стаята дойде сестра, която не бях виждала досега. Тя носеше патерици. Надявах се, че ще ми покаже как да ходя с тях, но вместо това тя прекара цялото време да говори с Ник, докато аз правех отчаяни опити да се движка.

Струваше ми се, че едната патерица застана по-високо от другата, и затова се клатех много смешно на всяка крачка.

Когато тръгнахме да излизаме от болницата, вече бях много щастлива. Явно сестрите също бяха щастливи, защото не се налагаше Ник да ме носи на ръце. Той пък от своя страна беше толкова популярен сред персонала на отделението, че му отне двайсет минути да се раздели с всички, които се тълпяха да говорят с него.

Вече бяха минали два часа от падането ми и бях почти напълно изтрезняла. С нечовешката болка в глезена ми и предстоящата среща с хирург нямаше как да съм много щастлива. В един момент се почувствах изтощена. Балансирането на патериците изискваше много повече усилия, отколкото бях предполагала.

След като стигнахме до колата (отне ни три пъти повече време), Ник ми отвори вратата на колата и ми помогна да вляза, като сложи патериците ми на задната седалка. Колкото и да е странно, той беше запомнил точно къде живея. Беше от онези хора, които имат безпогрешно чувство за ориентация. Аз например бих могла да се загубя дори по пътя за вкъщи, особено ако има мъгла. За съжаление пред вратата ми имаше две стъпала и само като си помислих как ще се катеря по тях с патериците, и изпаднах в паника. Естествено първият опит беше неуспешен, защото едната патерица се подхлъзна и се измъкна от ръката ми. Аз залитнах и паднах право в ръцете на Ник, който стоеше зад мен. Беше заел най-правилното място, за да може да ми помогне, ако не се справя.

— Тези неща май не ти помагат много. Защо просто не оставиши на мен?

Имах намерение да не обръщам внимание на думите му. Все пак тонът му подсказваше, че би направил нещо повече от това само да ми помогне да изкача стълбите. Особено в комбинация с този поглед, който можеше да се нарече всякак, но не и невинен.

Твърдо реших да пренебрегна всичко това, защото много силно исках да почувствам ръцете му.

Но Ник ме грабна и ме понесе по стълбите към вратата. Споменавала ли съм, че той има изключително стегнат корем? Невинаги може да се забележи отдалече, но като се има предвид колко близо бях, можех да почувствам мускулите му. Потръпнах и се опитах

да мисля за нещо друго. Например за операция на сухожилията. Това беше достатъчно неприятно, за да mi отвлече вниманието.

След като се приземихме, рекордно дълго се опитвах да си извадя ключовете. Отворих вратата и Ник mi помогна да вляза вътре, а аз веднага се отпуснах на канапето в хола си. Той ме попита дали бих искала нещо да хапна, но аз исках само вода.

— Няма нужда да mi носиш — казах му, но той не обърна внимание на думите mi.

— Натам ли е кухнята? — беше се ориентирал правилно.

Погледнах си часовника: 5 през нощта. О, сега вече наистина се подредих. Как ще обясни закъснението mi на Дарла? Чух Ник да отваря шкафове в кухнята и се опитах да си спомня в какво състояние я бях оставила тази сутрин. Разбира се, при мен винаги е изрядно чисто (не бих могла да издържа и секунда в безпорядък), но винаги можеше да се случи да остане някоя неизвестна чиния. Мисълта, че може да съм забравила нещо неизвестно в мивката, ме накара да скоча и да проверя. Преди да успея, Ник се върна с чаша вода и купичка лед от фризера mi. Подаде mi я и докато пиех, той се зае да слага леден компрес на крака, като го поставил върху няколкото възглавнички на канапето.

— Кажи, ако те заболи — каза mi той, но като се има предвид колко нежно me докосваше, едва ли щеше да ме заболи. И както me докосваше, се запитах какво ли би било... Не. Много лоша идея. Много лоша.

— Топло ли е тук? — попитах аз, след като беше приключил с ледения компрес.

— Не. — Той изглеждаше загрижен. — Но мисля, че нямаш температура.

Приближи се да пипне челото mi и в този момент лицето му беше на сантиметри от моето. Направо усещах дъха му. А той ме гледаше по онзи начин.

— Лорън — започна с онзи прочувствен тон, сякаш имаше нещо наум.

Нещо, което на Дарла никак нямаше да ѝ хареса.

И тогава почувствах, че тялото mi стана много леко, сякаш полетях във въздуха като балон. Вече не усещах нито болката в крака mi, нито каквото и да било друго. Зачудих се какво ли хапче mi е дал

лекарят. Последното нещо, което си спомням, беше, че оставих чашата си на масичката и казах:

— Толкова съм... — Смятах да кажа „уморена“, но просто не ми стигнаха силите. Опитах се да задържа очите си отворени, но не се получи. Предадох се и тогава тъмнината просто ме захлупи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин се събудих от миризмата на пържени яйца. „Брад сигурно приготвя закуска“ — си помислих, почувствах се толкова обичана и ми стана много приятно. Завих се през глава и се опитах да продължа да спя, но в този момент си спомних, че Брад вече не живее в този дом. Веднага подскочих от леглото. Изпитах пронизваща болка в глезена, която ми напомни случилото се снощи. Накрая си спомних и последната сцена — аз лежа на канапето, а Ник седи до мен. Но сега се намирах в леглото си (напълно облечена, както забелязах), а в кухнята ми имаше някой. Единственият човек, който имаше ключове от къщата ми, беше Даян, но тя не понася яйца. Не би ги доближила и на километър. Така че нямаше начин да е тя. Опитах се да стана от леглото, но глезенът ми беше пронизан от болка още щом докоснах земята. Отказах се от ставането, просто нямаше как да го направя. После забелязах патериците, подпрени на масата срещу леглото ми, и се опитах да ги хвана, за да мога да се изправя. В крайна сметка се получи и най-после успях да се добера до хола.

Миризмата на яйца, бекон и препечени филийки ме зарадва като среща със стар приятел и моят много празен stomах ми подсказа идеята, че ако в къщата има крадец, то първо трябва да похапна, а после да се обадя на полицията.

Добрах се до кухнята и видях, че до печката е застанал мъж, който приготвя закуска и си подсвирква. Ник Корона.

— Какво правиш!? — попитах аз смаяно.

— Добро утро — отвърна той и ми пусна една от неговите умопомрачителни усмивки. — По-добре ли си днес?

Опитах се да се замисля. Глезненът ме болеше, а косата ми сигурно изглеждаше като сърцето на джунглата, кацнало на главата ми. Направи ми впечатление, че той беше облечен със същите дрехи от снощи.

О, Боже!

Той бе прекарал нощта в къщата ми. Прехапах устни. Не си спомнях нищо след онази сцена на канапето. Дали сме... дали...

— Надявам се нямаш нищо против, че се настаних на канапето ти?

Ясно. Значи не сме.

— Трябва да отида в службата в десет, но реших преди това да направя закуска, ако нямаш нищо против.

Опитвах се да проумея какво точно правеше той в къщата ми. Като изключим най-уханната закуска, разбира се. Патериците започнаха да се впиват болезнено под мишниците ми, затова седнах на най-близкия стол.

О, Боже! Мисля, че бях загазила. Ако Дарла разбереше за случилото се, не виждам как би могла да прояви разбиране. То аз самата не разбирах какво става. Какво изобщо ставаше тук? Примигах на няколко пъти, за да се уверя, че Ник наистина е пред мен и че не халюционирям.

Той сложи пред мен чиния с омлет и чаша портокалов сок. Какви бяха тези парченца кориандър в омлета? Дали е намерил всичко това в моята кухня?

— Изглежда превъзходно. — Това го каза стомахът ми, защото него не го интересуват подробности от рода на кой за кого е сгоден и защо някой си се намира в моята кухня. Опитах го и за малко да падна от стола. Беше наистина превъзходно. Изскимтях в знак на задоволство, без изобщо да съм имала намерение да го правя.

— Радвам се, че ти харесва. — Той седна до мен, като сервира и на себе си.

Отпих от портокаловия сок и за малко да се задавя.

— Сокът прясно изцеден ли е?

— Ами тук нямаше никакъв портокалов сок, затова пък имаше много портокали.

Изобщо не можех да си представя Брад да изстиска дори един портокал. Дори и да умирах и единственото нещо, което би могло да спаси живота ми, да е капка портокалов сок. Мисля си, че той даже не знаеше как да го обели. — Много е полезно за теб в момента, защото помага за заздравяване на костите. И на сухожилията също.

— Това е много хубаво, наистина. — Съжалих в момента, в който го изрекох. Защо го насърчавах?

— На работа се редуваме да готовим. Нямаш представа колко са капризни момчетата. Даже да им поднесеш пържоли, се цупят, че нищо в ястието не е включвало кълцане на ситно.

— О, разбирам. — Част от мен осъзна, че това е смешно, но просто не можех да се засмея. Хапвах превъзходна закуска и през цялото време си мислех, че мога всеки момент да се събудя и това да се окаже сън. Колкото повече минаваше времето, толкова по-ясно ми ставаше, че това не е сън. Започнах да се притеснявам, че всеки момент през вратата ще връхлети Дарла, ще ни завари в кухнята и ще откаже да слуша обяснения за каквото и да било. Не можех да спра да се ослушвам за шумове около вратата и всеки от тях ме караше да подскочам.

— Добре ли си? Изглеждаш ми малко разсеяна, какво има?

— А, не. Нищо. Наистина.

О, Боже! Дори звучах виновно. Той обаче не изглеждаше дори нервен, но ми хвърли любопитен поглед. И като се замисля, тази сутрин още не се бях поглеждала в огледалото. Нямах представа на какво прилича косата ми, но със сигурност бе ужасна.

— Виж, надявам се да не съм си позволил прекалено много тук.

— Ник изглеждаше загрижен. — Но не можех да те оставя така на канапето, след като заспа. Освен това получи неприятна реакция на болкоуспокояващото. Случват се такива неща понякога.

Бях толкова шокирана, че престанах да дъвча. Отне ми около минута да си спомня какво се прави с храната, след като си я сдъвкал. Преглътнах.

В първия момент бях поласкана. Имам предвид, че не се случва всеки ден някой да се грижи за теб. Не мислете, че не оценявам този страхотен жест. Точно в това е проблемът — Ник изглеждаше прекалено хубав, за да е истински. Това означаваше, че има нещо, което не е наред в цялата работа. А аз и без много да мисля, мога да се сетя какво е то.

— Не ти вярвам — отроних, когато езикът ми можеше да функционира нормално.

— Какво?

— Не ме разбирай погрешно, оценявам много високо това, което си направил за мен. Но не искам да си мислиш, че това означава нещо.

— Какво имаш предвид?

— Ами... нещо между нас.

Ник изглеждаше слисан. Сигурно не беше свикнал жените да му говорят по този начин. Започнах да си мисля, че не съм го разбрала правилно. Но той все пак беше прекарал нощта в моята къща, нали? И освен това беше сгоден за една от най-важните ми клиентки.

— Да не се опитваш да ми каже нещо от рода на „Не излизам с клиенти“? — каза той и на устните му се появи тънка усмивка. Не можех да повярвам, че е толкова аргантен!

— Разбира се, че не излизам с клиенти!

Сега Ник изглеждаше по-спокоен. Неговото спокойствие направо ме объркваше.

— Ами в такъв случай не ми остава друго, освен да се откажа от сватбата. — И го заяви просто така, съвсем спокойно, все едно ми казва: „Моля те, подай ми маслото“.

— Не можеш! — Бях ужасена. Не мога да не добавя, че една част от мен беше безкрайно поласкана. Но все пак реших, че или е луд, или е нагъл лъжец.

— Защо не? — попита ме той с най-невинно изражение. Преди да успея да му отговоря, грабна двете празни чинии на масата и ги понесе към мивката. И за капак явно имаше намерение да измие чиниите!

— А какво би казала Дарла? — Опитах се да стана след него, но патерицата ми се подхълъзна на пода и за малко да падна.

— Седни, ще паднеш! — Той оставил чиниите в мивката и преди да успея да реагирам, ме преметна през рамо.

— Остави ме долу веднага! — Малко се съмнявам, че е разбрал какво казах, защото лицето ми беше притиснато във врата му. А и като се има предвид, че се носех на широкото му рамо, нямаше кой знае каква възможност да се движа. В крайна сметка ме пусна, но едва когато стигна до хола и ме оставил на канапето.

— Стой тук — каза ми и заплашително размаха пръст. — Или ще те взема и ще те занеса пак обратно.

Той се усмихваше, но изражението му показваше, че не се шегува. Поколебах се дали не искам да изпробвам заплахата му. Какво всъщност правех? Въобразявах си, че ще бъда разнасяна из апартамента си от един смахнат пожарникар?

— Не го прави! — извиках след него, докато излизаше от стаята.

Той се обърна:

- Да не мия чиниите ли?
- Не. Говоря за сватбата.
- Значи не искаш да участвам, така ли?
- Не, напротив. Искам да участваш.

От време на време чувах потропвания на чиниите в мивката. Просто не мога да повярвам, че говореше за раздяла с годеницата си с такава лекота, и то докато миеше чиниите ми. Невероятно!

— Чуваш ли ме, Ник. Просто не можеш да го направиш. — Отчаянието в гласа ми се засилваше.

— Какво? — Чувах само тракането на чиниите, докато ги поставяше на местата им. След това спря чешмата и се върна при мен, като си бършеше ръцете в една от кърпите ми.

— Защо да не поговорим за това по-късно? Например на вечеря. — Остави кърпата на кухненската маса и си облече ризата, която беше оставил на един стол в хола.

— В никакъв случай.

— Какво ще кажеш за вторник в седем часа? Дотогава съм на смяна.

— Шегуваш ли се?

Какво ли е пушил?

— Значи вторник.

Той се усмихна закачливо и ми изпрати въздушна целувка, след което се обу и излезе, като ме остави втренчена след него със зяпнала уста. Нямах представа какво ще правя сега.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Изкукуригал е, какво друго.

Беше Вероника, моята неомъжена приятелка, на която винаги можеше да се разчита да каже истината право в очите. Даже и въпросната истина да не звучи много добре. Ако приятелките ми бяха духовни съветници, то Вероника щеше да бъде едно малко червено дяволче, застанало на дясното ми рамо.

— Шегуваш ли се? — казах в телефонната слушалка.

Но това беше глупаво от моя страна, като се има предвид, че ѝ се обадих, за да чуя точно такива неща.

— Виж какво, скъпа — заяви тя най-категорично. — Това може би е единствената възможност в твоя праволинеен живот да бъдеш „другата“ жена. Възползвай се!

Вероника е единствената ми приятелка, която е имала връзка с женен мъж. Но както всички останали, с които тя се срещаше, той набързо беше сдъвкан и изплют.

— Но как да направя такова нещо!

— Както си искаш, мила. Аз предпочитам кучешката поза, но ти може да харесваш някоя друга повече. Изчакай само за секунда. — А после я чух да се провиква: — Хей, ти! Не пипай бутилката с „Бакарди“, чуващ ли! Стейси, не го оставяй да изпие цялата бутилка!

— Да не правиш парти? — Погледнах си часовника, беше единайсет вечерта.

— А, не. Просто няколко приятелчета са тук.

Тя непрекъснато имаше „няколко приятелчета“. В апартамента ѝ винаги имаше хора, даже когато тя отсъстваше.

— Виж какво, мила. Защо не излезем някоя вечер? Ще вземем още няколко от момичетата и ще отидем да изпием няколко бира или „Джак Даниеле“.

— Ами... не знам...

— Помисли си и ми се обади утре.

Може би не споменах, че повечето хора, които се разхождат из апартамента на Вероника, обикновено са голи. Имаше два случая, в които пристигна полиция и арестува двама голи мъже на поляната пред къщата ѝ. И двата пъти това бяха нейни бивши приятели, с които тя беше скъсала нас скоро. И двамата са се надявали, че като направят среднощна серенада под прозореца ѝ, тя ще ги приеме обратно. Мисля, че това само показва докъде може да докара един мъж.

Преди старателно избягвах да ѝ се обаждам, защото ме караше да се чувствам като пълна загубенячка, и то прекалено стара. (Нейната представа за излизане в петък вечер означава да не се прибираш преди изгрев-слънце.) От друга страна, ако съм в деликатно положение, винаги мога да разчитам на нея да ми помогне да си изясня нещата. Или иначе казано, да ме убеди, че колкото и лошо нещо да си мисля, че съм направила, тя може да направи нещо много по-лошо.

Давах си сметка, че не мога да изляза с нея утре. Последния път, когато излизахме в работен ден, не успях да се прибера вкъщи до седем сутринта. Точно навреме, за да си взема един душ и да се пригответ за работа. И, разбира се, там не бях способна да свърша нищо, освен да се взирям в празното пространство. И все пак тогава бях съвсем здрава. Сега не мога да си представя как ще се вихря с патериците по дансинга на нощния клуб.

Когато Ник си тръгна, най-напред се обадих на Даян. Тя дойде веднага, за да види доказателствата — навехнатия ми глезен и купчината възглавници. Като ми повярва, че Ник наистина е прекарал нощта тук и че иска да се срещаме на вечеря, тя ме посъветва в никакъв случай да не приемам. Защото, за разлика от Вероника, Даян имаше скрупули.

— Но ти каза, че се радваш за това, че ще разрушавам семейства!
— опитах се да прикрия разочарованието си.

— Това беше, преди да се появи каквато и да било надежда това да се случи наистина. Никога не съм предполагала, че нещо такова може да стане в действителност. Но вече изглежда доста сериозно.

— Знам! Но какво да направя?
— Кажи му, че не се срещаш с женени мъже.
— Но на практика той не е женен!

— Лорън! Трябва да престанеш да мислиш по този начин. Той е сгоден, а това е почти същото.

Въздъхнах и наместих крака си по-удобно върху възглавниците.

— Знам.

— Така че много добре знаеш какво трябва да направиш сега. Обади му се и му кажи, че не можеш да се срещаш с него повече.

Знаех, че това е решението. Правилното, моралното и практическото решение.

Така че разбираете защо имах нужда да чуя още едно мнение. И тогава се обадих на Вероника.

И въпреки че тя ми каза точно това, което исках да чуя, не се почувствах по-добре. И все още нямах ясна представа какво се каня да правя, но мисълта да продължа да се виждам с него ме плашише до смърт.

А това, че се колебаех дали да му се обадя и да отменя срещата, ме караше да се съмнявам в собствената си почтеност.

Към полунощ най-после се реших да му се обадя, но като хванах телефона, осъзнах, че не знам номера му. Имах само служебния му номер, но не и домашния. Имех и номера на Дарла, но той беше записан в папката, която се намираше в офиса. А и не беше добра идея да ѝ споменавам за каквото и да било, свързано с мен и Ник.

Така че просто затворих телефона.

Цяла нощ не можах да мигна и не престанах да се въртя. Отчасти, защото кракът ме болеше. Беше много трудно да го държа вдигнат през цялата нощ и тъй като се въртях, непрекъснато се налагаше да ставам и да намествам отново възглавниците, на които го държах повдигнат. Не можех да заспя и защото непрекъснато мислех за Дарла и Ник, както и за мен и Ник. Изобщо не можех да си представя какво беше направил този човек с мен. Защо се беше спрял на мен? Ако просто искаше да изневери на Дарла, то имаше толкова много по-красиви и подходящи за тази цел жени от мен. Би могъл да излезе с която си искаше красавица. Как се бях озовала в тази ситуация?

Възможно ли е това да е някаква проверка? Например да не ми вярва, че съм способна да организирам сватбата му достатъчно добре, и да иска да провери моята етичност. Отхвърлих тази идея още щом се появи в главата ми. А може би просто искаше да се отърве от сватбата и затова пробваше най-лесния начин — да изневери на годеницата си с

бъдещата им сватбена агентка. Не, в това изобщо нямаше смисъл. Част от мен искаше да вярва, че Ник не е способен на такива манипулации. Част от мен просто знаеше, че Ник е невероятно добър човек.

Когато най-сетне успях да заспя, не ми се удаде да остана в това състояние за дълго. Освен че се будех на всеки половин час, накрая се събудих сама точно две минути преди да звънне часовникът ми. Показаваше седем и двайсет и осем и аз останах така, втренчена в циферблата, и може би си мечтаех времето да се върне назад поне с пет часа, за да мога да подремна още малко. Но съвсем скоро стана седем и половина и се разнесе звън. Натиснах бутона за повторно звънене след няколко минути, но нямаше нужда. Не можех да заспя отново. Така че останах известно време да се поизлежавам в леглото и да помисля.

За съжаление приготвленията за работа ми отнеха два пъти повече време, от колко отделях обикновено, когато не се налагаше да подскочам на един крак. И в крайна сметка се получи така, че излязох за работа чак в девет и трийсет. През четирите години никога не съм ходила на работа толкова късно. И за да е всичко още по-неприятно, щом се обърнех, си удрях крака. Маси, шкафове, столове... Накрая реших, че за да се движа нормално, ми трябва много по-голям радиус.

С големи усилия и маневри успях да сляза по стълбите с патериците и после да се кача в колата. Оставил патериците на задната седалка и се настаних на шофьорското място, като внимавах много да не си ударя крака в седалката или в педалите.

Когато понечих да запаля, осъзнах, че съм пропуснала друг сериозен проблем.

Колата ми беше стандартна — скоростен лост, ръчни скорости.

Опитах се да натисна съединителя, но болката ме накара бързо да отдръпна крака си. Опитах се да натискам газта и съединителя само с десния си крак, но успях единствено да задавя колата четири пъти. Беше безнадеждно.

Позвъних на Джи и й оставил съобщение, преди да повикам такси.

Шофьорът, двайсетгодишен младеж със замъглен поглед, руси къдрици и дъх на марихуана, ме попита дали не съм пострадала, скачайки от сцена.

— Моята дружка Трент си счупи така ръката, скачайки от сцената — уведоми ме той. — Нещо такова ли се е случило?

— Не — казах аз, — скочих от бара.

— Яко!

Пристигнах най-после в офиса на Джи и се заклатушках с патериците по стълбите пред входната врата. Тя беше широко отворена и там стоеше Джи, която имаше необичайно загрижен вид.

— Дарла е тук и те чака — просъска, като се опитваше да говори спокойно. — Чака те вече половин час. Казва, че е много важно, и иска да говори единствено с теб.

Преглътнах.

Явно беше разбрала. Знаех си, че ще стане така. И сега е тук, за да ми каже какво должно и противно същество съм. И няма абсолютно нищо, което да мога да кажа в своя защита.

Изпаднах в паника. Отвратителна, силна и неудържима паника.

— Каза ли, ъъ... каза ли за какво се отнася? — попитах Джи и прочистих гърлото си.

Вгледах се в лицето на шефката си, опитвайки се да разбера колко точно ѝ е известно. Изобщо не можех да си представя какво би направила тя с мен, ако разбере. А това можеше да се случи съвсем скоро, ако Дарла вдигнеше скандал в нейно присъствие. Но така или иначе бях сигурна, че в каквото и да се състоят думите ѝ, те ще включват изречението „Уполнена си!“.

— За сватбата, разбира се. — Джи ме погледна озадачено. — Какво ти става?

Този отговор изобщо не ми помогна. Усещах как цял мравуняк пълзи по гърба ми.

Защо това се случва на мен? Чувствах се, сякаш съм в трети клас и вървя по коридора към кабинета на директорката с ясното съзнание, че каквото и оправдание да измисля, то няма да помогне.

Джи взе чантата ми и ме помоли да побързам, като ме побутна внимателно към гостната, където чакаше Дарла. Преглътнах отново.

Доста трудно, защото устата ми беше пресъхнала. Започнах да се придвижвам към гостната и ми се струва, че тези осем стъпки бяха цяла вечност.

Видях Дарла, преди тя да ме види, и този трепет, който усещах в стомаха си като ято пеперуди, сега се превърна в голяма ледена топка, която падна с цялата си тежест върху мен. Дарла беше седнала с кръстосани крака и гледаше през прозореца. Не можех да повярвам, но меланхолията я разхубавяваше. Тя изглеждаше умопомрачително красива с трагичното си изражение. Почувствах ревност, но тя бързо беше удавена в морето от вина.

— Дарла — казах, като се опитах да звуча разкаяно, но не се получи.

Тя обърна към мен сините си очи и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче. Бях готова да падна на колене и да започна да я моля за прошка.

— Лорън — изрече сухо. Явно знаеше. Определено знаеше! — Какво се е случило с крака ти? — попита ме тя изведнъж със сдържана любезнот.

— Ами, паднах. Навехнах си глезена.

— О, съжалявам — разсеяно промърмори тя. Край, свършено бе с мен. Имах чувството, че ми се завива свят и всеки момент ще припадна.

— Може ли да говорим някъде насаме? — Хвърли поглед към Джи, която даваше вид на прекалено заета с купчината хартии на бюрото.

— Какво ще кажеш да излезем в двора? — Изпитах облекчение. Значи все пак Джи нямаше да присъства на разговора ни.

— Идеално е.

Поведох я към двора, куцукаяки с патериците, и имах чувството, че всеки момент тя ще бълсне едната от тях, а аз ще се строполя по лице на земята. А сигурно след това ще ме срита. Какво толкова, заслужавах си го.

След като стигнахме на двора, аз седнах на най-близкия стол и веднага подпрях патериците си на прозореца. Дарла седна срещу мен и изглеждаше мрачно замислена. Прегълътнах. Просто нямах сили да понеса това.

Изведнъж всичко се промени. Дарла избухна в плач. Малки, красиви сълзи се стичаха от очите ѝ. Което беше много нечестно. Красивите хора не трябва да са красиви и когато плачат. Никой не е красив, когато плаче. Да, но тя беше. Ревяща и въпреки това разкошна. Опитах се да прогоня от главата си тези коравосърдечни мисли. Все пак аз бях виновна за всичко, аз я бях накарала да плаче!

— Дарла, толкова съжалявам... — Никога в живота си не се бях чувствала по-зле.

Тя извади от чантичката си кърпичка и избърса сълзите си.

— Не се притеснявай, вината не е твоя.

— Не е ли?

— Разбира се, че не е. Как можеш да си виновна, че си закъсняла за среща, която никога не сме си уговоряли. Аз трябва да ти се извиня, че ти се натрапвам така.

Бях шокирана. Имах чувството, че не ми е известно нещо много важно.

— Имам нужда от помощта ти — каза Дарла.

— Какво имаш предвид?

— С моя годеник се скарахме в петък вечер. Става дума за сватбата, много дълга история е. Но той ми затвори телефона и през целия уикенд не отговаряше.

О, Боже! О, Боже! О, Боже!

— Просто не знам какво да правя — продължи тя. — Опасявам се, че може да иска да отмени сватбата.

— Какво те кара да мислиш, че би го направил? — Бях изненадана от спокойния глас, който извадих. А вътре в главата ми мислите се надпреварваха една с друга като на огромна магистрала и накрая се получи грандиозна верижна катастрофа.

— Той така каза. В петък.

Това беше лошо. Беше много лошо.

— За какво се скарахте?

— За списъка с гостите.

Това не ме изненада. Не познавах нито една двойка, която да не е имала недоразумения за списъка с гостите. Младоженецът смяташе, че неговите предпочитания са с предимство, а булка не можеше да разбере защо е нужно да канят всички от клуба по боулинг заедно със съпругите им.

— Както и да е, аз знам, че ти можеш да ни помогнеш. Можеш ли да се срещнеш с нас утре, да бъдеш нещо като посредник.

Това беше ужасна идея.

— Хм, каква чудесна идея. Ще ми бъде приятно да ви помогна.

— Имах чувството, че всеки момент ще се пръсна на парчета от напрежението.

— Знаех си, че ще можеш да ни помогнеш. Сигурна съм, че като седнем да говорим като нормални хора, особено ако има с нас още един разумен човек, всичко може да се оправи.

— Да, така си е...

— О, Боже, погледни колко е часът! Имам среща след десет минути. Но много се радвам, че си поговорихме. Чувствам се много по-добре.

Радвах се, че поне една от нас се е почувствала по-добре.

— Ще кажа на помощника ми да те информира за подробностите за утре. Сигурна съм, че ще се справим с това.

— Е? — Джи се беше надвесила над мен секунди след като Дарла си тръгна.

— Обичайното — изльгах с лекота. — Спор за списъка с поканените.

— О, това ли било всичко? А тя говореше толкова драматично и си помислих, че са отменили сватбата.

— Ами, тя каза, че караницата е била много сериозна.

— Как не! Ако започнат да се карат за брачната клетва, това вече ще е сериозна караница.

Когато Джи излезе, направо се хванах за главата. Какво щях да правя сега? Изобщо не можех да си представя как заставам пред Ник и му казвам, че трябва да бъде малко по-отстъпчив по отношение на списъка с поканените, при положение че той лично ми каза, че смята да се откаже от сватбата. Да не говорим, че не мога да понеса още един път да се видя с Дарла. Действаше ми много зле.

Изведнък телефонът иззвъня и аз подскочих. Оставил го да звъни няколко пъти, защото предполагах, че може да се обажда Ник. Или още по-лошо — Дарла, която е разбрала каква е причината годеникът ѝ да не се е приbral вкъщи в събота и неделя.

— Няма ли да вдигнеш? — провикна се Джи от горния етаж.
Нямах избор.

— Лорън, мила. Майка ти е. — Никога не съм предполагала, че ще съм толкова щастлива да чуя гласа ѝ.

— Да, мамо. Познах те.

— Току-що говорих с госпожа Бейкър от долната улица.

— Коя е госпожа Бейкър? — Майка ми никога не предполагаше, че може да не познавам всичките ѝ познати.

— Госпожа Бейкър. Синът ѝ работи в спешното отделение.

— О!

— Тя ми каза, че в събота вечер си била в спешното. Кога възнамеряваше да ми се обадиш?

— Мамо, нищо не е станало.

— Тя каза, че си била в безсъзнание и някой те е носил на ръце.

— Не съм била в безсъзнание, просто си навехнах глезена.

— Мила, не се опитвай да лъжеш родната си майка. Знам, че изпитваш невероятен ужас от болници и не би отишла там само заради един изкълчен глезен.

— Наистина, няма нищо повече от един изкълчен глезен.

— Предполагам, че се опитваш да ми го спестиш. Но аз мога да понеса и най-лошата новина, не крий от мен.

— Сигурна съм, че можеш. Но наистина няма нищо друго. Просто днес трябва да отида отново, за да се срещна с хирург.

— Знаех си! Получила си травма на главата, нали? Не им разрешавай да те оперират. Виж какво стана с онова нещастно момче. Всички лекари потвърдиха, че се нуждае от операция, а сега не може нито да говори, нито да се храни сам. — Отминах последното изречение.

— Нямам травма на главата, просто изкълчен глезен.

— Слушай ме, не е необходимо да ходиш на хирург!

— Добре, мамо.

— Може да отидеш само ако започнеш да се чувствуваш много зле. Но иначе недей, чуваш ли?

— Да, мамо. — Мисля, че сега вече разбрахте причините за моята болнична фобия.

— Лекарите са ужасни използвачи.

— Да, мамо.

— Казвала ли съм ти, че бях сгодена за един точно преди да срещна баща ти?

— Да. — Развязвала е това много пъти.

— Почти ме беше убедил, че се налага да ми извади сливиците...

Бях чувала тази история около петдесет пъти, така че свалих слушалката за няколко минути.

— Лорън, мила? Чуваш ли ме? Искаш ли да ти донеса малко супа довечера?

— Не, мамо.

— Сигурна ли си?

— Да, може да се наложи да работя до късно.

— Обещай да ми се обадиш, ако ти стане лошо, чуващ ли?

— Да, мамо.

Явно съм се застояла на телефона малко по-дълго, защото не можех да престана да мисля за триъгълника, който се беше оформил.

— Аз, Дарла и Ник. Все пак това си имаше и хубава страна, защото успях да превърна чувството на вина в мотивация за работа и свърших повече неща през този ден, отколкото през цялата минала седмица. Запазих ресторант за сватбата на Дарла, уговорихме менюто, разбрах се и с цветарите за украсата, а след това се обадих на всичките си клиенти, които са записали сватба през следващите три месеца, за да ги попитам за допълнителни подробности. Обадих се дори на Алиса Дарвис, която обикновено старателно избягвам, само за да я попитам дали няма нещо допълнително, което да се е сетила, че иска. Мислех си, че ако се затрупам с достатъчно работа, няма да имам време да мисля за кашата, в която се бях забъркала.

Естествено, нямаше как да съм по-далече от истината.

Да се преструвам, че няма никаква катастрофа, доста влоши нещата. Разни кошмарни сценарии непрекъснато ме измъчваха. Всички от тях завършваха с това как Ник драматично обявява, че е прекарал нощта в моята къща, и после Дарла...

— Боже, колко съм загазила... — помислих си на глас.

— Какво? — Джи стоеше до мен и държеше нещо, увito в хартия.

— А, нищо. Нищо. — Изобщо не бях забелязала, че говоря на глас. Зачудих се дали не съм казала още нещо, без да се усетя. Реших да сменя темата: — Какво носиш?

— Обядът ти.

— Какво?

— Видях, че работиш и през обедната почивка, и реших, че нямаш време за обяд. Затова ти донесох един сандвич. От любимите ти.

Бях изключително трогната.

— Благодаря ти, Джи.

Понякога тя може да е безкрайно мила. Но веднага си спомних, че нямаше да бъде мила за дълго, ако разбереше, че съм на път да проваля сватбата на най-важната й клиентка.

Вечерта прекарах в кабинета на лекаря. Каза ми само неща, които вече и без това знаех — няма счупени кости, само изкълчване. Превърза глезена ми наново и ми каза да избягвам да ходя, което не беше никак трудно, защото не смятах повече да излизам от къщата си.

Междувременно ми се обади помощникът на Дарла, за да ми каже, че светът, такъв, какъвто съм го познавала досега, ще се срине в десет часа на другата сутрин, когато е срещата ми с нея и с годеника ѝ.

— Виж, има само един начин да се оправиш с всичко това — каза ми Вероника по-късно. — Просто излизаш с нас довечера и това е.

— Ами... — измънках — на патерици съм. — Това беше най-доброто оправдание, което ми хрумна, но звучеше много тъпо и аз го знаех.

— И какво от това? Още една причина да пийнем по нещо заедно.

— Точно заради пийването си докарах всички тези проблеми.

— Това е и начинът да ги разрешиш, повярвай ми.

Знаех, че щом Вероника каже „повярвай ми“, това значи, че си загазил. Но така или иначе нямах много голям избор. Можех да направя три неща — да се обадя на Дарла и да призная вината си, с което да си навлека омразата на Ник и уволнение. Да се обадя на Ник и да му кажа да стои настрана от мен, иначе ще се оплача от него в полицията. С това щях да запазя работата си, но все пак щях да си навлека омразата на Ник. Третият вариант беше да прекарам вечерта с човек, който ще ме убеди, че няма никакъв проблем и всичко е наред.

Мисля, че това бяха всички варианти.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Това, което не разбирам, е — крещеше Вероника в ухото ми в един тъмен, шумен и много задимен нощен клуб — защо просто не преспа с него от самото начало.

— Какво казваш? — опитах се да се приближа до нея, като същевременно се пазех от тълпата танцуващи, които някак си все намираха начин да ме настъпят.

— Ами, като се замислиш, той изглежда превъзходно и освен това ти е навит. Щом ще се измъчваш така, защо поне не направиш нещо, за да си го заслужиш.

— Значи според теб сега трябва и да преспя с него?

— Именно. Най-сетне започна да схваща.

— Искаш ли да танцуваме? — Предложението беше отправено към Вероника от приятен, двайсет и няколко годишен брюнет.

— Къде работиш? — Тя беше много директна. Изобщо не би си губила време с някого, който не е платежоспособен.

— В „Дел“.

— Кой отдел?

— „Продажби“.

— Не, благодаря. Не бих танцуvala с някого, който работи в отдел, по-нисък от „Развитие“.

Момчето изглеждаше сащисано. Вероника само вдигна рамене.

— В дългосрочен план ще ми е благодарен — заяви тя. — Поне не му губя времето.

— Не мисля, че той ще има нещо против малко загубено време.

Следващият час и половина мина почти по същия начин. Вероника получаваше предложение след предложение, а накрая ми каза, че за да си решава проблемите, трябва да правяекс по-често и по-малко да мисля за това.

— Та ти не си била с никого след развода си!

— Напротив!

— Бившите гаджета от колежа не се броят.

— И Даян така каза.

— Ами права е, не се броят. Ако наистина искаш да знаеш къде е проблемът, не мисли, че това има нещо общо с Ник или с Дарла. Мисля, че просто още не си забравила Брад.

— Напротив! — Бях направо ужасена, че тя може да си помисли такова нещо.

— Не знам. — Тя повдигна рамене. — Аз наричам нещата с истинските им имена. Всичко идва от там, че той ти изневери. Ти така и не можа да му простиш и сега си в същата ситуация. Само че сега се опасяваш, че може да си „другата“, и това направо те съсиства.

— Брад не ми е изневерявал.

— Както и да е.

— Наистина не е.

— Виж — Вероника дръпна от цигарата си, — трябва да престанеш с това. Да правиекс с някое младо парче насред дневната ти си е изневяра.

— Но ние бяхме разделени!

— На практика вие все още бяхте женени и той го направи с някаква непозната върху коженото ти канапе. Това не само е изневяра, ами и предразведен саботаж.

— Какво?

— Кой получи канапето?

— Той.

— Ето виждаш ли, това просто е част от основния план.

Мисля, че се налага да обясня малко за инцидента с канапето. С Брад бяхме разделени от около месец и веднъж се прибрах малко по-рано от работа. Заварих вратата отключена и Брад се търкаляше на канапето с някаква осемнайсетгодишна колежанка. Не отричам, че този момент беше повратна точка в нашите отношения. И все пак не смяtam това за изневяра с главно И. В края на краищата ние вече бяхме разделени, нали така?

Най-смешното беше, че когато ги заварих, първото нещо, което си помислих, беше: „Господи, така ли изглежда, когато е върху мен?“.

Искам да кажа, че той не беше събул черните си чорапи и беше най-гъвкавият мъж, който бях виждала. И космат. Изглеждаше много

странно. Като някакъв неуспешен генетичен експеримент. Без страхотните си дрехи беше просто един смешник.

А онези странини чупки, които правеше... изобщо не мога да си спомня защо съм смятала, че е добър любовник.

Нейните очи бяха затворени, сякаш си представяше някого с поне по-малко окосмен задник.

Това беше моментът, когато окончателно престанах да изпитвам каквото и да било чувства към него. Според много от приятелките ми това е станало поне година по-късно, но какво да направя?

Но всичко това нямаше нищо общо със сегашната ситуация (въпреки теориите на Вероника).

— Виж, Брад ти е причинил много неприятности, а ти се предаваш.

— Не е вярно!

— А какво направи?

— Разведох се с него.

— И той ти отмъкна всичко.

— Всъщност само две пети.

— Да, но сред тях и хубавите ти мебели. И новата ти кола.

— Той заплати половината от стойността им.

— С какво? С колекцията си от спортни уреди ли? Лорън, скъпа, имаш само един изход и той е да прегърнеш кучката в себе си.

Преди да успея да попитам каква е тази кучка, забелязах позната сред тълпата. Висока, руса, слаба и болезнено перфектна: Дарла Тендаски.

— Шшшт, ето я!

— Коя?

— Дарла! — просъсках с надеждата, че няма да ме забележи. — „Дарла, жената, чиято сватба се опитваш да съсиш“ — казах на себе си.

— О, тя изобщо не е чак толкова хубава — заяви Вероника, като ѝ хвърли бегъл поглед. — Изглежда неуверена. Мога да надуша от километри колко е чувствителна. Залагам хиляда долара, че има хранителни проблеми.

Нужно ли е да споменавам, че много харесвам Вероника?

— Я виж, а кой ли е този с нея? — Тя изтръска цигарата си. — Само не ми казвай, че това е здравенякът!

От мястото, където седях, не можех да видя за кого говори. Някаква сервитьорка mi пречеше. „Махни се от там, де“ — казах ѝ мислено. След няколко секунди тя все пак се отмести и mi откри гледката. Там, естествено, стоеше Ник.

Веднага направих опит да се скрия зад халбата си с бира.

— Прикрий ме — помолих Вероника, която недоволстваше.

— Имам намерение да ти направя услуга и ще се направя, че това не съм го чула. — Тя се отмести така, че ако Ник погледнеше към мен съвсем спокойно да ме види. — Сега вече няма как да не преспиш с него, изобщо не смяtam да те оставя да се откажеш просто така. Погледни го! Страхотен е!

— Шшиш! — Не исках да ни чуят, макар че стояха на поне два метра от нас.

— Ох, я виж. Изглежда, нашите гъльбчета си имат проблеми. Колко жалко! — саркастично отбеляза Вероника.

Но наистина изглеждаше, че между тях не всичко е наред. Дарла се опитваше да го прегърне, а той я отблъскваше. Спореха за нещо и като че ли Ник ѝ каза да го остави на мира. Тя продължаваше да се опитва да го прегърне, въпреки че той ясно ѝ показваше, че не му е приятно. Тя се опита да го придърпа и да го целуне по устните. Ник я хвана за раменете и я отблъсна от себе си, като изглеждаше отвратен. После се обърна на другата страна и започна да се отдалечава от нея. Което го водеше право към мен. Въпреки че се опитвах да се скрия зад някоя от патериците си (по дяволите, имаха толкова много дупки), той ме забеляза. Лицето му придоби ужасено изражение. Но вместо да се отдалечи, както очаквах, той се тръгна към мен.

— По дяволите! — Грабнах патериците си и знаех, че единственият ми шанс е да избягам в тоалетната.

Вероника намираше цялата ситуация за много забавна и затова не престана да се смее, като ме гледаше как се опитвам да напусна бързо масата. Нека да ви кажа, че маневрирането с патерици наслед бурно танцуваща тълпа не е много лесно. Да си кажем направо, че не стигнах много далече.

— Лорън, почакай! — извика Ник след мен. Опитах се да побързам и бълснах няколко танцуващи пред мен двойки. — Лорън! —

Ръката му ме стисна за рамото и разбрах, че съм хваната. — Лорън. — Той застана пред мен, като отблъскваше разгорещените танцьори, които се бълскаха в нас. — Не е това, което си мислиш!

— Какво искаш да кажеш? — погледнах назад, за да видя дали Дарла е още някъде там, но тя се беше изпарила.

— Имам предвид, че между Дарла и мен вече няма нищо.

Добре. Определено не очаквах да каже нещо такова. Изпаднах в дива ярост. Да не би да е забравил коя съм? Как му е убягнал толкова важният факт, че аз подготвям сватбата му! Такива подходи ли използваше, за да заблуди глупачките, които бяха достатъчно тъпи, че да му се вържат?

— Как можа да кажеш такова нещо! — повиших глас, за да надвикам музиката, която в този момент засвири с няколко децибела по-силно. — Тя е твоя годеница! Годеница! Което значи, че между вас има всичко!

— Какво? — Той ми направи знак, че не ме е чул.

— Казах, че трябва да се срамуваш от себе си! — точно когато изричах това, музиката рязко спря. Ник много добре чу последните ми думи. Както и всички наоколо.

Няколко глави се обърнаха към нас, но тогава музиката отново засвири и ни оставиха на мира. Опитах се да се отдръпна от него и да изляза.

— Почакай, Лорън, ти не разбиращ!

— Напротив, разбирам всичко много добре! Не искам да чувам нищо повече!

В този момент пейджърът му иззвъня.

— По дяволите, трябва да се връщам в службата. Но не сме приключили разговора, да знаеш. — Погледнах го в очите. Господи, толкова е трудно да си ядосана на мъж, който изглежда по този начин. Само като погледнеш тези огромни кафяви очи! — Искам да ти обясня, ще ти се обадя утре. — После се обърна и започна да си проправя път през тълпата.

Утре, утре. Не само щеше да ми се обади, ами след някакви си петнайсет часа двамата с Дарла щяха да са в офиса ми.

Преглътнах.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин се събудих и със задоволство забелязах, че глезненът ми почти се беше оправил. Даже не личеше много, че съм го наранявал. Като се има предвид в какво състояние бях заради предстоящата среща, забелязах, че ходя без патерици едва след като бях отишла до банята. Но дори и мисълта, че няма да се наложи повече да ходя по лекари, не ми помогна да се почувствам по-добре. Когато започнах да се приготвям за работа, единственото, за което можех да мисля, е какво извинение да си намеря, за да се оправдая на Джи, че днес не мога да отида на работа.

„Счупих си крака“ не ставаше, защото Джи не ми даваше почивни дни два пъти с едно и също оправдание в рамките на една седмица. „Бълсна ме кола“ беше прекалено нагла лъжа, която можеше да бъде разобличена много лесно с едно обаждане в спешното отделение. „Разболях се от рядка и много заразна болест и сега група немски учени идват в страната, за да ме изследват“ беше прекалено украсено даже и за насаме с Дарла и Ник ме ужасяваше още повече. Ами ако той кажеше нещо, а аз не бях там, за да се защитя? Не бих могла да рискувам.

Оставаше ми само едно-единствено решение. Да отида на работа, а точно преди Ник и Дарла да влязат, да инсценирам припадък. Ако имам достатъчно късмет, ще си ударя главата в ръба на масата. Най-малкото, после ще мога да се преструвам, че имам амнезия.

Когато започнах да се обличам, се зачудих защо все още се интересувам от това как изглеждам. Вярно, щях да се срещна с Ник, но не би трябвало да се вълнувам от впечатлението, което ще му оставя. Обаче се вълнувах.

Избрах си отново черната рокля, с която бях на последната сватба. Но този път облякох и черно сако. Може би подсъзнателно съм си мислела за предстоящото ми символично погребение. От друга страна, сега косата ми определено изглеждаше добре, а гримът стана сполучлив още от първия опит. Започнах да ставам подозрителна.

Когато неща, които по принцип постигам с много усилия, започнат да ми се удават лесно, значи трябва да съм нащрек.

Пристигнах на работа точно в осем и трийсет и пет, като през цялото време се надявах, че ще намеря на телефонния си секретар съобщение, което гласи, че са се отказали от срещата. И какво да е бедствие също би ми свършило работа. Нещо като торнадо или земетресение. Или пък някаква авария. Например самолет, който се разбива в сградата на фирмата ни. Каквото и да е, не бях особено придирчива.

Малко преди десет пристигна Уискърс, следвана от Джи. И двете не ми обърнаха никакво внимание и се качиха на втория етаж. Към десет без пет отидох да направя третото си кафе за тази сутрин. Всъщност беше голяма грешка да се тъпча с кофеин, като се имаше предвид колко бях напрегната. Докато разбърквах кафето, на вратата се позвъни.

Бяха подраницли!

Оставих веднага чашата и се втурнах към вратата. Тъкмо се чудех дали ще се наложи да инсценирам припадък и видях на вратата съвършено непозната жена.

Тя беше облечена много изискано, с розово сако и черна пола.

— Лорън Крендъл?

— Да?

— Аз съм Джен Джоунс, ще бъда кума на Дарла. Трябва да поговорим.

Досега не ми се е налагало да описвам какво представляват кумите. Може би защото няма кой знае колко неприятни неща, които да кажа за тях. Обикновено те взимат присърце ситуацията с булката и се опитват да помогнат с каквото могат. Е, от време на време човек се натъква на някоя себична кума, която изпада в самосъжаление, защото не тя е булката. Най-ужасният вид куми са тези, които позеленяват от завист, че не са на мястото на булката, но никога не биха си го признали. „Кой? Аз? Да се изяждам от завист? Никога!“

Интуицията ми подсказваше, че госпожица Джоунс спада именно в тази категория. Все пак си говорим за Дарла Тендаски, която несъмнено й е измъкнала поне дузина приятели изпод носа.

Госпожица Джоунс се разположи на стола и кръстоса крака.

— Знаете ли, че това е третият опит на Дарла да се омъжи за Джеймс.

— Искате да кажете за Ник.

— Не, миличка, искам да кажа за Джеймс.

Кой ли е Джеймс? И защо тя ме нарича миличка?

— Знаехте ли, че Дарла е била сгодена за трима различни мъже?

— Не.

— Точно за това исках да поговорим. Може ли да пуша тук?

Джен изглеждаше нервна и ядосана. Забраната на Джи щеше да бъде нарушенa, но мисля, че щеше да е по-добре посетителката да пушки, отколкото да нервничи.

Кимнах ѝ в знак на съгласие и тя веднага зае поза, сякаш цигарата е част от устните ѝ.

— Вижте, оценявам, че сте дошли, но искам да ви кажа, че Дарла и нейният... годеник ще бъдат тук след петнайсет минути.

Джен погледна ужасено.

— Тя не трябва да ме завари тук, ще ме убие, ако разбере.

— Е, добре. — Започнах да ставам подозрителна. Да не би все пак това да не е истинската кума? И без това повече се държеше като бивша приятелка на младоженеца, отколкото като близка на булката.

— Трябва да поговорим, ето ви координатите ми. — Тя ми подаде визитна картичка, на която пишеше „Джен Джоунс: семеен психолог“. — Обадете ми се днес, за да си уговорим среща.

Отбелязах си непременно да загубя визитката ѝ и да избягвам да отговарям на телефонните ѝ обаждания.

Джен едва си тръгна и на вратата отново се позвъни. Изненадата ми беше още по-голяма, защото там заварих негодника Джей.

— Ъъ, здравей — каза ми той. Чудесно, точно той ми трябва сега! Отстъпих назад. Дали сега имаше намерение да ме награби пак? Поне не миришеше на алкохол, както миналия път. — Виж... ъъ, извинявай за онзи път.

— Приема се — изстрелях набързо. — Сега ако ме извиниш, имам среща с клиент.

— Знам, точно затова съм тук.

— Какво? — не разбирах какво може да има предвид.

— Ами... списъкът с поканените за сватбата. С Дарла искаме да говорим с теб за този списък.

— Мислех, че това е въпрос между двамата младоженци.

— Така е. — Той ме погледна озадачено.

— Ами... тогава... Ник кога ще дойде? — Исках да има яснота по този въпрос.

— Няма да идва. Поне доколкото ми е известно.

Преди да изясня ситуацията, на вратата отново се позвъни. Естествено беше Дарла.

— Лорън! — Тя ме прегърна, сякаш бяхме първи приятелки. Не понасям, когато булките се държат по този начин. — Тоооолкова се радвам да те видя! — Тя се засили да ме целуна по бузата (според европейските нрави), но аз не го очаквах и се завъртях така, че устните ѝ докоснаха ухото ми. — Миличък! — обърна се тя към някого, който стоеше зад мен. Най-вероятно Джей, защото не би казала това на Уискърс например. Тя се доближи до него и го целуна по устните. И това ли беше по европейски?

— И така, все още чакаме младоженеца, нали? — попитах аз.

Двамата ме погледнаха объркани. После Джей ми отвърна:

— Няма нужда да го чакаме повече, аз съм тук.

— Знам, че си тук, но къде е младоженецът?

Двамата отново се спогледаха объркани, а после Дарла ми прошепна, като на лицето ѝ се изписваше уплаха:

— Джей е младоженецът, Лорън.

— Разбира се, че не е той — изсмях се нервно. Подиграваха ли се с мен? Джей не можеше да е младоженецът... Освен ако... ако Джей беше младоженецът, това означаваше, че Ник е свободен! — Той не е... ти не си... ъъъ, тогава Ник е...

— Кумът — довърши Джей.

О, БОЖЕ!

Как бе възможно да съм се заблудила така? Да направя толкова генерална и безобразна грешка!

— Разбира се, че ти си младоженецът! — отново се засмях нервно. — Естествено, че Ник е кумът, аз просто се... ъъ... пошегувах.

Невероятно тъп опит за замазване на положението. Те не се засмяха.

— И така, сигурно вече бихте искали да седнете в... ъъ... гостната. Аз веднага се връщам.

Завих зад ъгъла и веднага се шмугнах в кухнята. Чувствах се толкова глупаво!

Все пак Ник не беше сгоден. Сърцето ми веднага запя Одата на радостта. Но изведнъж се сетих нещо. Щом Дарла не беше сгодена за Ник, каква беше онази сцена снощи в бара? Ами преди седмица, тогава отново ги заварих заедно в нощен клуб? По дяволите, какво ставаше тук?

Кръвта във вените ми се движете толкова бързо, че очаквах да ми се завие свят. Започнах да се задъхвам от сърцебиене. Но почакайте малко, не съм аз глупачката в тази история. Каква беше причината Дарла да се хвърля на врата на човек, който не й е годеник? Това обясняваше защо Ник я отблъскваше така. Нещата бавно започваха да придобиват смисъл.

Дори негодникът Джей не заслужаваше това. Той можеше да не е толкова красив или умен като брат си, но в края на краишата никой не заслужава да му изневеряват.

Най-накрая се реших да изляза от кухнята и отидох в гостната.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате. — Усмихнах им се широко, а те все още ме гледаха така, сякаш очакваха да кажа нещо още по-нелепо. — Напоследък съм толкова натоварена, че просто не мога да му хвана края. — Засмях се леко, а те се присъединиха към мен.

Погледнах Дарла. Беше толкова самодоволна и уверена в съвършенството си, че просто не можах да се сдържа.

— Дарла — започнах, пренебрегвайки всички предупредителни аларми, които зазвучаха в главата ми. — Мисля, че те видях вчера в клуб „Парадокс“.

Тя пребледня.

— К-к-какво?

— „Парадокс“, нощен клуб, не се ли сещаш? Мога да се закълна, че те видях там снощи и...

— Не! — прекъсна ме тя припряно. — Не може да си ме видяла там.

— Сигурна ли си? Мисля, че ви видях двамата с Ник.

Дарла остана със зяпната уста. Не можеше да повярва, че съм казала това. Като се замисля, аз също не можех да повярвам, че съм го изрекла. Изобщо не разбирах какво ми става.

Джей спаси ситуацията, като се засмя:

— О, изобщо не се съмнявам, че си видяла Ник и че около него са се въртели какви ли не жени, защото винаги така става. А той има слабост към блондинките.

О, така ли било? Слабост към блондинките, а? Мисля, че температурата ми се покачи с десет градуса.

— Двамата с Дарла ходеха известно време, преди да му я отнема — продължи Джей.

Направо замръзнах на място. Нима той наистина каза, че двамата са имали връзка?

— О, това беше много отдавна — намеси се Дарла. — А и ти си много по-добрият избор, знаеш го, нали, скъпи?

Погледнах към нея и после към Джей. Дали говореше сериозно? Той беше толкова дебел и толкова неприятен. Споменах ли, че беше започнал и да оплешивява?

В този момент той я млясна по устните и я нарече „бебчо“. Гадост!

— Нека да се върнем на въпроса — казах аз и прекъснах обмена на слюнки. — Списъкът с гостите.

Дарла изглеждаше облекчена, но в погледа ѝ все още се четеше лека тревога.

— Не може ли да присъства и Дженифър? — усетих нотки на заплаха.

— Разбира се, ако имаш желание.

— Да, имам желание.

Дарла говореше много спокойно. Твърде спокойно. Още тогава трябваше да забележа и да съм нащрек. Но все още бях опиянена от мисълта, че Ник е свободен, и не обърнах внимание. Отидох да доведа Джи, която беше страшно поласкана, че Дарла е помолила за нейното присъствие.

За да избегна конфузни ситуации, изясних положението на шефката, като ѝ представих Джей с думите:

— Това е Джей, годеникът на Дарла.

Тя изглеждаше изненадана, но не го показа с нищо. Дарла избра точно този момент, за да ме нападне в гръб.

— Дженифър, леля ми има голямо доверие на вашите способности. — Джи беше поласкана. — Но имам едно оплакване. —

Зачудих се какво ли цели. Шефката повдигна въпросително вежди. — Оплакването ми е, че... разбирате ли, Лорън напоследък е прекалено претрупана с работа и понякога не ѝ остава време да ни обърне внимание.

— Истина ли е това? — обърна се Джи към мен.

— Разбира се, че не. — Изчервих се и се почувствах адски глупаво и виновна. Опитах се да оправя положението: — Ето, например вече направих резервация за ресторанта и наех фирмата за цветна украса.

— Направила ли си го? — попита Дарла. — Аз изобщо не бях уведомена за това!

Джи въздъхна раздразнено:

— Колко пъти съм ти казвала, че не трябва да взимаш решения без знанието и разрешението на булката? Непременно трябва да я държиш в течение на всичко!

Дарла се усмихна доволно. Едва се въздържах да не ѝ извадя очите.

— Аз... — Исках да кажа „Ужасявам се от противното ти поведение“, но вместо това изрекох: — Аз се извинявам, ако не съм те информирала навреме за нещо. — Извинението прозвучава точно така, както се чувствах. Добре, че Джи като че ли не забеляза. Нито пък Джей. Той се държеше много мило и изобщо не ме поглеждаше в очите. Може би се притесняваше да не спомена на Дарла за инцидента на бала. Хвърлих ѝ един поглед.

Започвах да я мразя. И то не защото беше преуспяла, богата и красива, а защото беше невероятно злобна кучка. Това беше основателна причина. Срещата протече по този начин. Аз се преструвах на любезна, а тя продължаваше да манипулира Джи и с това да играе по нервите ми.

Щом си тръгнаха и Джи приключи с продължителната си лекция за това какво трябва да бъде обслужването на клиентите (О, Боже! Аз наистина презирям тази лекция и фактът, че Дарла беше причината да я слушам за пореден път, само ме накара да я мразя по-силно), изрових визитката на кумата и веднага ѝ се обадих. Някой трябваше да ми обясни как стоят нещата. И ако това ще е откачена психоложка с ексцентричен стил на обличане, така да е.

— Какво става между Дарла и Ник? — С Джен бяхме седнали в заведение и поръчахме обяд. Нямаше как да отидем на по-оживено място, тъй като много се притеснявах да не ме нападне. А и тук тя можеше да пуши.

— Аха, значи вече знаеш. — Джен изглеждаше много впечатлена. Запали цигара и дръпна два-три пъти от нея, преди да продължи.

— Единственото, което знам, е, че тя ще се жени за Джей, но има навика да налива на Ник, и то на публични места.

Тя се изсмя дрезгаво.

— Е, тя винаги си е падала по него. Лично аз смятам, че съжалява защо е избрала Джей, като се има предвид как се промениха двамата братя.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че преди Джей беше с десет килограма по-слаб и имаше хубава гъста коса. — Загаси цигарата си и после веднага запали нова. — Дарла просто не може да стои настани от хубавите мъже. Пристрастена е към тях. Истинска уличница.

Задавих се със сока, от който тъкмо отпивах.

— Моля?

— Не ме разбирай погрешно, аз много я обичам. Но като приятел, който има проблем с алкохола или страда от булиния. Та както казвах, тя е истинска уличница. Но проблемът ѝ е, че страда от мания за сватба. Толкова много иска да е булка, че си е загубила ума. Изобщо не ѝ пука кой ще стои до нея пред олтара, стига да ѝ сложи халка на пръста. Даже и когато не е сгодена, което изобщо не се случва често, уверявам те, тя непрекъснато си купува сватбени принадлежности, мери рокли и воали.

И преди съм чувала за такива случаи, макар и не чак толкова крайни. Веднъж имах клиентка, която ме беше наела да уредя сватбата ѝ, но пропусна да ме уведоми, че все още няма годеник. Смятала, че все ще се намери някой, докато стане време да се печатат поканите.

— Така или иначе — продължи Джен — винаги се случва едно и също. Тя намира някой нещастник, който да ѝ се върже, а после му изневерява. Когато той научи, сватбата се разваля.

— Сега Джей знае ли?

— Не, поне засега.

— Хммм. — Дарла беше по-зла отколкото предполагах. А аз я мислех за много зла, уверявам ви. Джей изобщо не беше невинно агънце, така че не го съжалиях. — Тогава защо са отменяли сватбата три пъти?

— Първия път Дарла разви аеростения. Случва ѝ се понякога. После Джей ѝ изневери с някаква противна блондинка и заминаха за Канкун. Третия път преспа със сватбения си агент.

Сигурно съм изглеждала прекалено шокирана, защото Джен поясни:

— Беше мъж. Двамата бяха толкова заети съсекс, че не им остана време да организират сватбата.

Сервитърът, който все се мотаеше около нашата маса, за да слуша разговора без съмнение, най-сетне ни донесе яденето — огромни купи със салата.

Смятах, че все още не съм задала най-важния въпрос.

— А как мислиш, Дарла спи ли с Ник?

— Ами погледни я — тя е страхотна жена и не приема „не“ за отговор. Ти как мислиш?

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тръгнах си от заведението и отидох да потърся Даян. Първо, трябваше много спешно да споделя с някого какво се беше случило и второ, не исках да давам възможност на Джи отново да ми опява. Ако на Джи не ѝ харесва фактът, че съм излязла на обяд и се бавя два часа, да ме уволни. Вече ми бе почти все едно.

Даян си беше вкъщи. Тя е журналист на свободна практика и човек никога не знае къде може да я открие. Но тъй като денят на сватбата ѝ наближаваше, все по-често можеше да я види човек да разглежда сватбени списания, отколкото да пише статии. Аз твърдо вярвах, че конгресът ще приеме закон, който да даде право на младоженците да не ходят на работа поне един месец преди сватбата, за да могат спокойно да организират всичко. Така или иначе е ясно, че всички кандидат-булки губят поне трийсет процента от работното си време в занимания, свързани със сватбата.

Като тук включвам и просто блянове или разговори с колежки.

— Лорън, слава богу, че си тук! — Тя ме дръпна навътре, преди да успея да кажа каквото и да е. — Какво ще ме посъветваш? Тази — показа ми малка бяла картичка — или тази? — Друга бяла картичка. Изглеждаха почти еднакви. — Това са картичките с имената на гостите за разпределението на местата за сядане. — Единствената разлика, която можех да забележа, беше положението на буквите — подравнени вдясно или центрирани.

— Тази — казах ѝ и посочих първата.

— Мислиш ли? — Тя ме погледна неуверено.

— Не, по-скоро другата — поправих се веднага.

Даян въодушевено изрече:

— Да, и аз мисля така.

— Трябва да поговорим, важно е!

— Добре, добре. Само още нещо. — Докато подреждаше картичките, тя възклика: — Ох, толкова са дебели пръстите ми, отвратително е! Мразя тези мои ръце!

— Даян, не си дебела! Сега вече може ли да ме изслушааш?
— Какво има?
— Ник не е сгоден за Дарла.
— Какво? Защо не си ми казала нищо досега?

— Как мога да му вярвам? — попитах, след като ѝ разказах цялата история. — Та той спи с годеницата на собствения си брат!
— Защо си изненадана? Нали досега го подозираше, че те сваля, въпреки че ще се жени?
— Това е различно!
— Защо? Защото сега сваля Дарла, а не теб?
Хм, тя май беше права.
— Така или иначе, няма значение. Мисля, че трябва да се успокоиш. Най-малкото, ти изобщо не знаеш дали това е истина. Все пак не си ги виждала да го правят, нали?
— Не съм.
— Ето, виждаш ли? Сега е време да излизаме, защото ти все още нямаш обувки за моята сватба, която е след две седмици, ако не си забравила. Аз не искам да си купувам нови, защото краката са единственото нещо в мен, което не е с пет килограма над нормата.
— Даян, не си дебела! Колко пъти трябва да ти го повтарям!
— Добре, де, няма значение.

Изобщо не можех да се концентрирам над обувките, което трябва да ви покаже колко бях разсеяна. Даян се опитваше да ми привлече вниманието с умопомрачителни и елегантни сандали, отворени и затворени обувки, но аз изобщо не забелязвах какво се случва около мен.

— Трябва да преспиш с него, това е — каза ми тя, когато я изпращах до дома ѝ. Направи го и всичко ще е наред.

От тази мисъл направо ми се зави свят.

Съвсем ясно беше, че нищо повече не мога да свърша до края на работния ден. Всеки път, когато телефонът звъннеше, си мислех, че сигурно е Ник. Все пак той ми беше казал, че ще се обади. И тъй като

всеки път не беше той, веднага загубвах интерес към човека от другата страна на линията.

Към четири следобед Джи дойде при мен да ми каже нещо, но така и не си спомням какво, защото докато устните й се мърдаха, не преставах да си мисля: „Ник! Ник, защо не ми се обаждаш?!“ След като разбрах, че не е сгоден, всичко много се промени.

Мислех си, че само ако имах възможност да поговоря с него, ще оправя цялата тази работа. Колкото повече мислех, толкова по-ясно ми ставаше, че в думите на Даян има смисъл. Аз не бях сигурна, че той е спал с Дарла. А какво беше казал той снощи? Че няма нищо между тях. От друга страна, мисълта, че може би спи с нея, направо ме подлудяваше. Трябваше да знам какво става. Неизвестността направо ме убиваше.

— Лорън, слушаш ли ме изобщо? — това беше Джи, която стоеше срещу мен с една ръка на кръста, а с другата държеше очилата си.

— А-ха.

Тя отново започна да говори и аз веднага се разсеях.

— Лорън! — кресна ми тя след около минута.

— Ммм, да, разбира се. — Нямах никаква представа на какво се съгласявам.

— Чудесно, аз тръгвам.

Какво? Истина ли беше това? Джи си тръгваше? Погледнах часовника си, показваше четири и петнайсет.

Изчаках, докато чуя колата на Джи да потегля, и веднага станах да събера нещата си, и да изключа компютъра. Нима очаквахте, че ще продължавам да се мотая тук?

Бях толкова унесена, докато карах към вкъщи, че пропуснах пресечката си и трябваше да се повъртя из квартала в гъстата мъгла, за да стигна до дома си. Докато слизах от колата и отивах да отключа вратата на гаража, ме занимаваха най-различни мисли.

Така че съвсем ясно разбирате защо не го забелязах. Все пак не мога да очаквам, че някой ще ме чака пред вратата на къщата.

— Лорън!

— Ник! — Отскочих назад, все едно съм видяла огромно насекомо. Много странно, че не го бях забелязала, та той е толкова

едър. И висок. И мускулест... Ммм! По-добре ще е да се концентрирам. Все пак трябва да ми даде обяснения, нали така?

— Мм, исках да поговорим. — Изглеждаше притеснен.

— От колко време чакаш?

— Ами не много. — Подриваше с върха на обувката си изтривалката пред вратата ми. — Около час.

— Час!? Цял час, не мога да повярвам!

— Не исках да те изпусна. Не исках да ти давам възможност да ме отпратиш.

— О... — поех си дъх и се опитах да осмисля тази нова информация. — Ами може би трябва да те поканя да влезеш. — Не можех да повярвам колко нахакано говорех. Не съм предполагала, че този глас е бил някъде в мен досега.

Отключих вратата и влязох, като позволих Ник да ме последва. Той влезе и затвори вратата след себе си. Окачих чантата и сакото си на закачалката, след това седнах на канапето в хола и кръстосах крака. Ник остана прав.

— Какво беше това, което искаше да ми кажеш? — Само чуйте невъзмутимия ми глас. Не можех да повярвам, че говоря толкова самоуверено и хладнокръвно.

Ник закрачи из стаята.

— Лорън, аз много те харесвам — каза, като не смееше да ме погледне. — Ти си толкова оправна, толкова уверена в себе си. Толкова компетентна. Толкова забавна и красива. Изобщо не си като жените, с които съм се срещал досега.

Примигнах. Наистина ли каза „забавна“ и „красива“!? Примигнах още веднъж. Наистина ли ме слагаше в категорията на жените, с които е излизал?

— Аз наистина те харесвам и наистина се надявах, че ние можем да... да имаме връзка.

Сигурно ми се причуваше. Той престана да се разхожда, обърна се и ме погледна.

— Знам, че след това, което видя снощи, си мислиш, че между мен и Дарла има нещо. — След споменаването на името й стиснах здраво юмруците си. Не съм сигурна, че горях от желание да чуя какво следва сега. — Но искам да те уверя, че между нас няма нищо. Излизали сме общо на две срещи, и то много преди двамата с брат ми

да се съберат. Това е всичко. Опитвам се да я накарам да ме остави на мира, но тя превръща живота ми в кошмар.

Две срещи. И това е всичко?

Как можех да не му вярвам? Като се вгледам в тези невинни като не дете очи... Въздъхнах.

— Най-неприятното е, че тя може би ме е лишила от това, което искам най-силно. — Той ме погледна отчаяно. — Теб.

Отново извърна поглед, а аз направо не бях на себе си.

— Дарла ме преследва навсякъде. Обажда ми се по пет пъти на ден, идва в службата и не иска да си тръгне. Прегръща ме на публични места, без да се интересува дали ще я видят или не.

Не исках да слушам повече.

Прекосих стаята, доближих се до него и обгърнах лицето му с длани. Дори не помня да съм решавала да го направя, просто поисках и вече усещах как го правя.

Целунах го.

Но не беше обикновена, а страстна и продължителна целувка. И преди да си помислите, че това е нещо типично за мен, нека да ви обясня, че изобщо не е така. Аз съм отчайващо зле, когато става дума да поема инициативата за физически отношения. Никога досега не съм била инициатор за първата целувка. Никога. Дори с Брад. Това просто е нещо, което аз не правя. Обикновено се чувствам толкова отчайващо срамежлива, когато се стигне до тези неща, че непрекъснато се притеснявам за неща от рода на какво ще си каже той, как ли изглеждам и дали дъхът ми е достатъчно свеж. По-скоро бих умряла, отколкото да направя първата стъпка. Даже ако Киану Рийвс стои в дневната ми и ме моли да го целуна, пак не мисля, че бих могла. Но сега Ник беше в стаята ми, изглеждаше десет пъти по-добре от Киану Рийвс и аз го целувах като порнозвезда.

Междувременно Ник, който в началото изглеждаше малко слисан от целувката, започна да ми отвръща и аз почувствах ентузиазма му с цялото си тяло — от главата до токчетата на обувките си.

— Престани — издишах, когато устните ни се разделиха за миг — да говориш... — и отново — ... за... — отново — Дарла.

— Добре.

След това той покри устните ми със своите в поредната дълбока целувка. Всичко, което мога да кажа, е, че езиците ни взеха активно

участие в нея.

Ръцете ми се плъзгаха по гърба и по косата му. Неговите слизаха по гърба ми, по хълбоците ми. Той ме придърпа пътно към себе си, така че бяхме съвсем притиснати един в друг. Усещах мускулите му през тънката тениска, с която беше облечен. Усетих и още нещо, ако разбирате какво имам предвид.

Не съм била толкова възбудена от... всъщност никога. Исках Ник, и то веднага. И ако това, което усещах, беше това, което си мислех, той също ме желаеше.

Реших, че тениската му пречи, и бързо я свалих. Тогава Ник ме грабна на ръце, като продължаваше да ме целува, и ме понесе към канапето. „Само това не!“ — помислих си.

— Спалнята — прошепнах и му посочих вратата.

Той се завъртя и ме понесе натам, като мина през тесния ми хол с мен на ръце, без да се спъне и да удари главата ми. Ритна леко вратата на спалнята и тя се отвори, като се удари в стената. От този звук цялата настръхнах. Пренесе ме през прага (така и не разбрах как виждаше пътя си) и ме постави на идеално оправеното ми легло. Сред многото начини, по които си мечтаех Ник да ме носи, а те бяха доста, повярвайте ми, нямаше нито един чак толкова прекрасен.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита ме той.

Фактът, че поискав разрешението ми, направо ме подлуди.

— Аха — казах, докато разкопчавах колана му.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Не съм много сигурна как се случи. В един момент се канехме да се целунем и в следващия главите ни се сблъскаха.

— Ох — казах аз, като разтърквах челото си, — мисля, че съм опасна.

— Може би е по-добре да забавим темпото — усмихна се Ник.

Разкопчаваше копчетата на ризата ми много бавно. След всяко копче той обсипваше врата ми с целувки, а после слизаше по деколтето ми. Стигна до сutiена ми и аз си помислих ужасено, че ще вземе да го разкопчае със зъби, а аз ще трябва да побягна от спалнята с писъци. Кой изобщо прави такива тъпотии?

После обаче се опитах да се успокоя и да престана да си фантазирам. Все пак какво ме накара да си помисля, че ще го направи?

Докато си мислех това, той вече беше свалил сutiена ми по най-нормалния начин, с ръце. Бях почти гола. Но той не спря дотук. Докато успея да си спомня с какво бельо съм, то вече беше някъде около глезените ми.

Това обикновено е моментът, в който се паникъсвам. По принцип не ми е приятно да съм гола, още повече в присъствието на мъж, красив като Ник. Особено на светло, както беше в момента. Предпочитах да правяекс облечена с пижама, няколко номера поголяма. Бих се чувствала идеално. Нямаше да се налага да се притеснявам за целулита си, за гърдите ми, които увисват, за корема ми, който се нагъва по твърде непривлекателен начин. Докато бях с Брад, бях забравила за някои от тези си притеснения, но сега отново си ги припомних. Внезапно ми се прииска да се покрия.

Все пак Ник не побягна с писъци от леглото, нито ми се присмя. В интерес на истината той покриваше корема ми с целувки, което аз приех за добър знак. Между целувките прокарваше език по кожата ми и тялото ми изтръпна от приятната сладост.

Сега целуваше устните ми, а аз отново посегнах към колана му. Разкопчах го и когато се опитах да дръпна ципа, той се изплъзна от

ръцете ми така, че да не мога да го достигна. Започна да целува отново корема ми, като слизаше все по-надолу. Преди да разбера какво се кани да направи, той вече целуваше бедрата ми от вътрешната им страна, като нежно ги раздалечаваше.

— Какво правиш? — попитах шокирана, защото когато Брад правеше това, което, изглежда, Ник се канеше да направи, очакваше да получи медал или поне да има парад в негова чест. Той всъщност го правеше много рядко и си мислеше, че е голям празник, когато се трогне, направо една сексуална Коледа. А всъщност той не беше кой знае колко добър. Даже се справяше ужасно, ако трябва да съм честна. Изобщо не си струваше дори да го искаам. Не желаех Ник да попада в тази категория, не желаех да го виждам в ролята на неудачник.

— Успокой се — каза нежно. — Аз искаам.

Затворих очи и се пригответих за най-лошото, но то не се случи. Ник изобщо не беше като Брад. Той много добре знаеше какво прави.

След още няколко мига напълно загубих контрол над себе си и над тялото си. Имах чувството, че съм много близо, почти на ръба. Не е чудно, че стигнах дотук толкова бързо, като се има предвид колко време ми е липсвалекс. При нормални обстоятелства оргазмът е нещо неуловимо. Трябва да се съсредоточа над него, да го преследвам. Сега беше напълно различно. Имаше си свой ритъм и скорост, беше като вълна, която ме заля. Започваше едно голямо пътешествие.

Измъкнах се от ръцете на Ник. Сега исках нещо различно. Исках него. В мен. Веднага.

Направихме малка пауза, през която опаковката на презерватива се озова в кошчето зад леглото. След това Ник отново беше над мен, в мен, целуваше ме непрекъснато. Нетърпението ни се сля с топлината на телата ни и след това всичките ми сетива бяха залети от една огромна, разтърсваща вълна.

След това лежахме задъхани, аз бях отпусната глава на гърдите му и гърбът ми настърхна от хладния въздух, който влизаше в спалнята. Изобщо не мислех, когато възкликах:

— Уха! — И въздъхнах доволно. После Ник ме придърпа към себе си, целуна ме и аз останах така, с глава на гърдите му, сякаш завинаги. — Много те бива — изпълзна се от устата ми, след което съжалих, защото ми се струва, че прозвучва адски глупаво.

— Теб също. — Той ме придърпа още по-близо, целуваше ме по челото, по носа и после по устните. — Искаш ли още веднъж? — усмихна се дяволито.

— И питаш — отвърнах аз и се покатерих върху него.

Никога не съм се озовавала в леглото с мъж, когото едва познавам. Особено пък някой толкова красив като Ник. Даже честно бих могла да кажа, че никога не съм била с толкова възхитителен (и надарен) мъж като Ник. След като приключихме, едва се сдържах да не се обадя на Даян и Вероника. Кой би повярвал, че съм устояла? Въсъщност след втория рунд изобщо не бях на себе си. Нямаше да мога да си завържа дори обувките, да не говорим да използвам нещо толкова сложно като телефон. Мозъкът ми се беше превърнал в безформена и безполезна субстанция. Даян? Вероника? Кои пък бяха тези?

След като полежах още известно време в силните (и много добре оформлени) ръце на Ник, изведнъж забелязах, че неусетно сме превърнали спалнята ми в пълен хаос. Възглавниците бяха разхвърлени на всички страни. Долният чаршаф на леглото ми едва се крепеше да не се озове на пода. Там пък беше осеяно с дрехи. Те се бяха озовали и по масата, а на лампата висеше сутиенът ми.

О, Боже!

За пръв път нямах нищо против бъркотията. Тайничко си мечтаех да снимам всичко това за спомен. На човек рядко (а в моя случай — никога) му се случва спалнята му да изглежда като декор на любовна сцена от „розов“ роман.

Свечеряващо се и вече беше доста по-тъмно, отколкото когато влязохме в стаята. Колко време ли бе минало, не можех да преценя. Погледнах към часовника си, но върху него бяха захвърлени някакви чорапи и ми пречеха да видя.

Ник се притисна към мен и аз потръпнах от наслада.

Стомахът ми избра точно този момент, за да издаде силен къркорещ звук. Той въсъщност беше единствената незадоволена част от анатомията ми.

Ник се засмя:

— Гладна ли си?

— Ами... май ще трябва да се облека и да...

— Не, в никакъв случай.

— Какво?

— Да се обличаш. Забранявам ти.

— Нима?

— Отне ми толкова време да измъкна тази прекрасна фигура от тези дрехи. Що се отнася до мен, дрехите са врагове. — Той се усмихна по момчешки искрено. Грабна дрехата, която беше най-близо (сutiена ми) до него, и я захвърли към другия край на стаята.

Засмях се. Досега не ми се бе случвало мъж да ми заповядда да остана гола. А и винаги съм смятала, че като се обличам, правя добро на всички. Това беше нов за мен и много възбуджащ жест.

— А с храната какво ще правим? — попитах аз.

— Аз ще се погрижа. Да не си помръднала нито едно красиво мускулче! — Целуна ме по рамото и стана от леглото.

Докато излизаше от спалнята, се загледах в тялото му. Толкова красиво, съвършено тяло. После си го представих как отива в кухнята и ме обзе чувство на наслада. Имаше нещо много приятно в мисълта за Ник, който се разхожда гол из къщата ми.

В следващата минута той се върна, като носеше табличка, на която имаше сирене, бисквити, нарязана на парчета ябълка, отворена бутилка мерло и два чаши. Трябва да призная, че не табличката беше това, което привлече вниманието ми, ако разбирате какво искам да кажа.

— За втори път ми приготвяш храната. Да не вземе да ти стане навик?

— Надявам се. — Усмихна се и ми подаде парче сирене. За известно време двамата се хранехме мълчаливо, но после той каза: — Трябва да направя едно самопризнание.

О, не! Дали сега не беше моментът, в който щях да разбера, че той има жена и деца в Аризона.

— Мислех, че нямам никакъв шанс с теб.

— Какво?! — Изобщо не допусках, че говори сериозно.

— Ами първо, щом се срещнехме, около теб непрекъснато имаше някакви мъже.

— Моля!?

— Например в клуб „Де Вил“. — Момент да помисля. Клуб „Де Вил“. Мъж, който да се мотае около мен... О, да. Боби. Откаченият фризьор. — След това брат ми направи много добър опит да те ядоса и реших, че няма да искаш да ме видиш повече. Освен това си мислех, че много съм те изплашил с онова ходене до спешното отделение заради глезена ти, а и след като прекарах нощта тук... Предполагах, че ме мислиш за някакъв противен тип. — Бях толкова сащисана, че не можех да отроня нито дума. Освен това устата ми беше пълна със сирене и бисквити, което щеше да затрудни говоренето. — А и онази сутрин ти изглеждаше така, сякаш очакваше да завариш приятеля си в кухнята. А когато ме видя с Дарла в клуба, реших, че това е краят.

Беше мой ред да направя признание и му разказах, че съм го мислела за годеник на Дарла. Това беше оправданието за голяма част от глупостите, които извърших. Е, за известна част от тях пък нямах никакво оправдание.

— Мислела си, че съм сгоден за Дарла!? Но тя изобщо не е мой тип. — Реших, че Джей сериозно се заблуждава.

— А кой тогава е твой тип? — попитах аз и си взех още една бисквитка.

— Ти.

Ник остави табличката на земята и ме притисна в обятията си.

Тази нощ почти не спахме. Между разговорите и чисто физическите занимания сънят просто нямаше как да се вмести. Някъде към четири и половина вече си спомням как заспах с глава на гърдите на Ник и спах непробудно, докато първите слънчеви лъчи не ме събудиха. Огледах се, бях сама в леглото. В първия момент си помислих, че всичко това е било само сън. После чух на входната врата гласа на сестра ми.

— Кой си ти? — питаше тя.

— Ник Корона.

Веднага скочих от леглото (или поне се опитах, защото глезненът ми все още не беше като нов) и започнах да търся какво да облека. Ник се справяше добре с приумицата си да ме държи гола. Видях един халат, захвърлен на пода, и веднага се наметнах с него. Излязох от спалнята и заварих Лили на входната врата, а пред нея стоеше Ник

само по джинси. Изглеждаше великолепно. Пристигнах точно навреме, за да чуя сестра си да казва:

— Изглеждаш много по-добре от смотанящите, които сестра ми обикновено влачи вкъщи.

О, просто ще я убия! Прокашлях се и тя невинно ми се усмихна.

— Здрави! Отдавна не сме се виждали, а?

— Какво правиш тук?! — просъсках, когато тя се доближи до мен.

— Много по-интересният въпрос е ти какво правиш тук? — усмихна се Лили, която определено се забавляваше за моя сметка. О, понякога да имаш сестра е ужасно.

Тя остави чантичката си в коридора и се настани на канапето.

— Изгониха ме. Имаш ли нещо за хапване? — попита най-спокойно.

— Изгонили са те? — Не вярвах на ушите си.

— Да. Взеха ми мебелите, за да се изплати наемът, за който нямах пари.

— Имаш предвид мебелите на мама?

— Какво значение има?

— А мама знае ли?

— Естествено, че не. — Лили отпиваше от портокаловия ми сок и поклати глава. — За такава идиотка ли ме смяташ?

— Смятам те за бездомна идиотка, щом питаш.

Тя не ми обърна никакво внимание.

— Така че смятам да остана тук няколко дни.

— О, не! — Последния път, когато остана тук за няколко дни, домъкна и шестима от приятелите си. Доста време намирах цигари с трева из къщата, които свидетелстваха за пребиваването им тук.

Ник, който до този момент спазваше прилична дистанция, леко се покашля. Понижих гласа си:

— Можеш да останеш, но ако ще си сама — казах го с ясното съзнание, че тя ще направи точно каквото си е наумила. — И нямаш право да ползваш моята тоалетна.

— Добре.

— И никакви наркотики.

— Добре, добре. — Тя остави портокаловия сок. — Наистина ли си намерила трева? — попита ме с надежда.

— Изхвърлих я!

— Да му се не види!

Днес Ник имаше свободен ден. Започвах да разбирам как работят пожарникарите. Дежурят по двайсет и четири или по четирийсет и осем часа, след което толкова време почиват. Зачудих се дали да не се обадя на Джи и да ѝ кажа, че съм болна и че ще си остана вкъщи, но когато това се случваше, тя ме подлудяваше с обаждания на всеки пет минути, за да ме пита къде е тази или онази папка. Освен това този следобед имах няколко срещи, които нямаше да е честно да отменя.

Започнах да се обличам за работа, а Ник се опитваше да ме убеди да се престоря на болна. Забелязах, че той може да ми влияе много лошо. Все пак се радвах на факта, че вече е сутрин, а той все още има желание да прекара времето си с мен. Когато застанах на входната врата, Ник не искаше да ме пусне да изляза, преди да му дам една гореща целувка за довиждане. Според мен това беше поредният му опит да ме убеди да остана и да ви кажа, почти успя. Беше ми доста трудно да стигна до колата, защото коленете ми се бяха подкосили.

Докато чаках на светофара, си оправих червилото. По-голямата част от него сега беше по устните на Ник. Като се погледнах в огледалото, забелязах, че устните ми изглеждат много меки и сочни, страните ми са придобили някаква приятна руменина, а очите ми изглеждат по-блестящи от всякога. Дори косата ми изглеждаше сресана. Сексът с необичайно красиви мъже ми се отразяваше много добре. Трябва да го практикувам по-често. Много по-често.

Закъснях за работа с около час и изобщо не се притеснявах какво ще каже Джи. Просто не ми пукаше. Единственото, за което можех да мисля, беше това, че бях прекарала нощта с Ник. И беше превъзходно. Не прекъснато си припомнях моменти от изминалата нощ, дори и когато се занимавах с някои от най-досадните си задължения. Нищо не беше в състояние да ангажира вниманието ми. Разбрах, че няма истина в твърдението, чеексът помагал на жените да се концентрират и да повишат работоспособността си. През повечето време слагах

документи в други папки или пък се взирах в екрана на компютъра си, без да знам какво да предприема.

Въпреки това нищо не можеше да провали деня ми. Дори и Уискърс, която мяукаше жално от кухнята. Като се изключеше това, цареше почти гробна тишина.

Отидох до кабинета на Джи, но нея я нямаше, а компютърът ѝ беше изключен. Не че това значи нещо, защото тя и без това рядко го включва. Но дамската ѝ чанта не се виждаше и от това заключих, че още не е дошла.

Времето минаваше, изнисаха се два часа, а всичко, което успях да свърша през тях, беше да драскам малки фигурки и да объркам папките на няколко документа. Едва се сдържах да не се обадя вкъщи, за да видя дали Ник е все още там. Последното нещо, което исках, беше да му се сторя нетърпелива. Не защото не бях точно такава. Всъщност имах непоклатимо достойнство.

Изниса се още един час, а от Джи нямаше и следа. Случвало се е и друг път да отсъства цял ден, но винаги ме е предупреждавала. Уискърс надаваше все по-жални вопли, така че дори ми стана трудно да се концентрирам над базираните на действителен случай блянове, свързани с Ник. Накрая отидох в кухнята, за да видя дали котката не е пострадала. Заварих я застанала на средата на стаята с лапи върху паничката си. Реших, че най-вероятно е гладна, и отворих пакета с котешка храна, за да ѝ сипя. В този момент иззвънтя телефонът.

— Здравей — само като чух гласа на Ник, се разтреперих.
— Здравей — отвърнах.
— Искаш ли да те взема за обяд?
— Да — едва прегълтнах. — Щъ... искам да кажа... би било прекрасно.

Решихме да се срещнем в едно заведение близо до офиса ми. Както винаги ми отне доста време да паркирам, а когато влязох, Ник вече ме очакваше. Щом го видях, сърцето ми подскочи. Обзе ме някаква странна еуфория. А като се замисля, само преди шест часа той беше в леглото ми гол. Гол! В моето легло!

Ако се съди по погледа, който ми отправи, той мислеше за същото. От тази мисъл се изчервих цялата.

— Здравей. — Той сложи ръка на кръста ми.

— Здравей — отвърнах и се облегнах на него. Седнахме и поръчахме.

— Успя ли да издържиш Лили?

— Разбира се, тя е много приятно дете. — Малко се притесних, че я нарече дете. Не че съм особено ревнива, но сестра ми беше твърде привлекателна и около нея винаги се въртяха тълпи от мъже. — За какво си приказвахте? — Моля те, нека да не е за бившия ми съпруг...

— За най-различни неща. Тя ми разказа много интересни неща за теб. — О, Боже, знаех си, че е голяма грешка да ги оставям сами. Кой знае какви ги е изприказвала.

— Какво например?

Ник се усмихна, но нищо не каза. В това време дойде сервиторът и ни донесе обяд.

— Хайде, моля те. Кажи ми.

— Не. Заклех се да пазя тайна.

Щях да я убия. Само да ми паднеше!

— О, нима? Е, няма значение тогава. — Опитвах се да не мисля за това, което може да му е наприказвала...

— Майка ти се отби.

Хапката заседна в гърлото ми и се закашлях. Наложи се Ник да стане и да ме удари няколко пъти по гърба, преди да си поема дъх.

— Какво каза? Майка ми? — Не, това вече беше прекалено. Надявам се поне да е бил по-облечен, когато тя е пристигнала.

— Донесе ти супа. Заради глезена. Казах й, че вече почти си се оправила.

А какво ли още си й казал? Или още по-страшно, какво ли тя ти е казала!?

— Съжалявам много. Не се виждам много често с майка си. Най-много веднъж на месец, че и по-рядко. Тя умеет да плаши приятелите ми.

— О, не е така. На мен ми се видя много симпатична.

— Наистина ли? — Не, той сто на сто лъжеше.

— Тя много ви обича с Лили.

— Така е, само дето понякога малко се престарава с обичта си.

— Всички майки са такива.

— А баща ми не намина ли? Или може би учителката ми от началното училище? Или някой съученик от гимназията?

— Не. — Ник се засмя.

— А, добре тогава.

След като Ник се беше срещнал с майка ми и сестра ми в един и същи ден, бях убедена, че няма да иска да се виждаме поне до края на седмицата. Колкото и да е странно, той ме покани да излезем още тази вечер. Естествено веднага приех. По-късно Вероника ми каза, че не се правело така. Трябвало да откажа, за да го накарам да ме желае по-силно. Но тъй като не разбирах много добре тези тънкости, приех, без да се замисля. А и ми се струваше, че не ме бива да се правя на готина пред Ник и ако започна да се опитвам, само ще влоша нещата.

Когато се върнах от обяд, все още нямаше следа от Джи. Нещо повече, двете ми клиентки за следобед се обадиха да отменят срещите си. Когато най-сетне стана два и трийсет и нямаше абсолютно нищо, което да върша, реших да си тръгна. Така и така Джи отсъстваше и едва ли щеше да разбере.

Обадих се на Даян. Имах да й разказвам толкова неща за снощи, а и тя спомена, че трябвало да говори с мен, така че се уговорихме да се видим. Явно бе започнала да ми влияе зле, след като бях готова да изръся триста долара за нова рокля. Добре, че в този магазин имаше много хубави обувки и можех да се съсредоточа върху тях. Все пак ми трябваха такива, които да не ме пратят отново в спешното отделение.

— О, боже мой! — подвикна Даян, след като ме видя. — Ама ти изглеждаш превъзходно. Все едно току-що си станала от леглото с него. Наистина ли беше толкова добре?

— Много по-добре.

Тя ми се подиграваше за десетте рокли, които изпробвах в магазина. Накрая се спрях на тъмнозелена права рокля. Аз не нося този цвят, но според Даян много отивал на косата ми. Малко се притеснявах, че моделът е доста различен от тези, които обикновено нося, но Даян ме увери, че Ник ще хареса много роклята.

Дойде ред на обувките и този път бях решила да си избера такива, с които ще мога да се разхождам спокойно. Избрах си леки сандали с фина кайшка.

Тогава ме обхвана нова паника. Палците ми. Изглеждаха ужасно, лакът по тях почти беше започнал да се лющи по краищата. Надявах се Ник да не е забелязал това снощи. В интерес на истината той беше много по-зает с други части от анатомията ми. Наложи се да прогоня спомена...

— И двете трябва да отидем на педикюр.

Отидохме и на педикюр, и на маникюр. Като свършихме, погледнах часовника и той показваше пет и трийсет. Бях прекарала целия следобед извън офиса. Отделих една минутка да се притеснявам за това. Нямаше как да отделя повече. Бях толкова обсебена от наближаващата вечер. Нима ще ме упрекнете?

Когато се прибрах вкъщи, заварих Лили да седи на дивана ми, да яде чипс и да го ръси навсякъде. Няколко празни кутийки от кола се търкаляха на различни места из хола, като най-много бяха върху масичката ми за кафе.

— Лили!

Тя не ми обърна никакво внимание.

— ЛИЛИ! — изкрештях. Тя бавно се обърна и учудено ме погледна.

— Какво?

— Какво си казала на Ник за мен?

— Нищо.

— Сериозно питам, какво си му казала?

— Само, че е минало известно време, преди да си намериш някого.

И аз не знам как се сдържах да не я удуша.

— Не си му казала за Брад, нали?

— Как според теб стигнахме до темата, че дълго време си била сама?

Хванах се за главата. Не знаех какво да направя...

— Говори ли с мама?

— Не, скрих се в банята.

— Оставила си Ник да се оправя с нея сам?

— Ами... да — каза го така, сякаш това беше единственото възможно решение.

— Лили! Как можа да направиш такова нещо!

— Е, какво толкова съм направила?!

— Ох... — Реших да се откажа от този разговор. Трябаше да се подготвя за срещата и последното, от което се нуждаех, беше странната логика на Лили.

— Ох! — каза тя, когато час по-късно влезе в спалнята ми, като пак нагъваше от храната ми, този път моркови.

— Ох — добре или ох — зле?

— Определено ох — добре — отговори тя с пълна уста. Прегълътна. — А къщата ще остане ли за мен свободна тази вечер?

— Ти луда ли си!? — Направо побеснях. Трябаше да предотвратя това.

— Ами точно това си помислих, като те видях.

Тъкмо се гримирах, когато Ник позвъни на вратата. Лили му отвори вратата, като го осведоми, че в момента се „контя“ в банята. Тя никога не слагаше грим, защото кожата ѝ беше идеална, а миглите ѝ бяха естествено дълги и гъсти. Така че не спираше да ми се подиграва.

Когато най-сетне приключи и влязох в хола, където Ник и Лили си говореха, той млъкна по средата на изречението и се втренчи в мен, а очите му се разшириха.

— Изглеждаш... — направи пауза — невероятно!

Примигнах, защото не точно това очаквах да чуя, но и това ставаше. Лили ме погледна, а погледът ѝ говореше: „Казах ти, но ти не ми вярваше.“ Аз я изгледах суроно.

— Никакви партита, никакви мръсотии!

— Да, мамо.

— Не съм като мама!

— Да, бе... — Тя затвори вратата след нас.

Не се наложи да чакам дълго. Още щом се озовахме навън, Ник ме притисна към себе си и ме целуна. Направо ликувах. Изобщо не ми остана време да се притеснявам дали Лили ни шпионира.

— Започвам да си мисля, че е добре да пропуснем вечерята — каза Ник. Аз си мислех за същото. Само че стомахът ми се оказа

предател и изкъркори издайнически. — Явно ти все пак си гладна. Значи по-добре първо да хапнем.

Избрахме си един хубав рибен ресторант, който се оказа твърде пренаселен. Имах чувството, че по това време в Остин никой не се храни вкъщи. Седнахме на бара, докато се освободи някоя маса. След петнайсет минути чакане решихме да поръчаме за вкъщи. Тъй като сестра ми беше у нас, Ник ме покани у тях.

Останах възхитена от жилището му, беше изключително добре подредено и поддържано. Още преди да съм оставила чантичката си, той ме хвани за кръста и ме привлече към себе си. Ясно ви е какво последва...

Малко по-късно Ник ми сервира храната от ресторант в леглото.

— Имам чувството, че няма да ме оставиш да хапна, ако не съм гола.

— Хм, това е добра идея — засмя се той.

След това си тръгнах, защото Ник каза, че трябва да става рано за работа на другата сутрин. Разбрахме се да ми се обади до един-два дни, защото няма как да се освободи преди събота вечер. Предупреди ме в никакъв случай да не си правя планове, освен ако не включва и него в тях. Засмях се и така се разделихме.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Мислех си, че съм абсолютно недосегаема. Бях толкова щастлива. Предполагам, че ви е познато това усещане. Но то се изпари още в минутата, когато отидох на работа.

Цареше пълен хаос. И нямам предвид работен хаос, свързан с много разтревожени клиентки, а истински хаос. В първия момент си помислих, че някой е влязъл с взлом в офиса ни и е разхвърлил всичко. Епицентърът на този катаклизъм очевидно беше кухнята. Купите и чиниите бяха напълно разхвърлени и изпотрошени. Пакетите с котешка храна бяха разпилени навсякъде. Това веднага отхвърли подозренията ми, че в къщата е влизал крадец. Кой би се интересувал от котешка храна? Това ограничи броя на заподозрените до... един.

Започнах да се изкачвам по стълбите към кабинета на Джи и видях по пътя си всевъзможни следи от котешко нашествие — издрани пердeta, тапицерии и следи от нокти по стената. Бюрото на Джи беше в същото състояние — коженият й стол беше изподран. Изведнъж ме лъхна ужасна миризма. Уискърс се беше разположила на бюрото на Джи, близеше лапата си и когато влязох, ми хвърли високомерен поглед. Бях бясна заради мръсотията, която беше направила навсякъде, а тя ме гледаше с безразличие. Чудех се защо Джи не я е взела със себе си вкъщи?

В един момент Уискърс стана и скочи на земята, като през цялото време ме гледаше така, че да стане ясно, че е скочила по свое желание. Да не ми и минава през ум, че аз съм я накарала.

В този момент обаче видях, че на бюрото, където досега беше лежала, имаше календар. В него Джи си записсваше ангажиментите. За дните от тази седмица пишеше „Конференция в Чикаго“. За край на събитието беше посочена неделятa.

Така. Значи тя е заминала за Чикаго, най-вероятно дори ми е съобщила за това. Спомних си онзи следобед преди няколко дни, когато не можех да се съсредоточа върху думите й, колкото и да се опитвах. И като си помисля, че през тези дни можех изобщо да не

идвам на работа, а Джи нямаше как да забележи! Можех да прекарам цели два дни с Ник, по дяволите! За пръв път толкова ме беше яд, че не съм слушала внимателно Джи.

Погледнах към Уискърс и забелязах, че се опитва да отлепи никаква бележка от задните си лапи. Измъкнах я и се загледах в нея. Веднага разпознах разкривения почерк на Джи. На бележката пишеше: „Да напомня на Лорън да се грижи за скъпата ми Уискърс.“ А най-отдолу с големи букви се мъдреше следното изречение:

„В НИКАКЪВ СЛУЧАЙ НЕ ОСТАВЯЙ УИСКЪРС
САМА!“

О, не. Твърде късно.

— Лошо коте — казах на Уискърс, а тя просто вирна нос.

Много ми беше трудно да не се ядосвам, че съм пропуснала да прекарам с Ник цели два дни, и в същото време да чистя поразиите, които котката беше натворила. Намерих изпражнения в почти всеки ъгъл, направо ми се струваше невъзможно една толкова малка котка да направи всичко това сама. Подредих й котешката храна, но не бях сигурна дали не е скрила част от нея из цялата къща.

Чистих в продължение на няколко часа и към два следобед вече всичко изглеждаше относително нормално. Разбира се, като изключим раздраниите завеси и кожения стол на Джи. Не виждах как ще успея да го оправя за толкова кратко време.

Тъкмо умувах над това и някой отвори входната врата. Влезе и извика името ми. Беше непознат женски глас. Веднага започнах да свалям ръкавиците, за да се пригответя да се срещна с някоя клиентка, когато отново чух да вика името ми. Струваше ми се, че се движи съвсем свободно из къщата.

— Тук съм — провикнах се от горния етаж.

— Къде тук? — чу се откъм кухнята.

— Тук — извиках отново и вече застанах лице в лице с жената.

Забелязах, че ми изглежда никак позната, и тогава изведнъж се сетих. Приличаше ми на по-очовечена версия на лелята на Дарла.

Значи оставаше да е майката на Дарла.

— Много се извинявам, че ви безпокоя, но тряба да говоря с вас — продължи тя, след като ми се представи като Линда Тендаски. Предложих ѝ да седне, като набързо освободих един стол от раздраната му възглавничка, но тя предпочете да остане права. — Всичко това може да ви изглежда много странно, но аз тряба да говоря с вас. Сестра ми ме посъветва да го сторя, защото все пак имаме нужда от разрешение на проблем, а точно това е, за което си плащаме, нали така? Ха! Ха! — Тя нервно се изсмя.

— Да, точно такава е моята работа.

Опитвах се да говоря любезно и спокойно. Не знам доколко се получаваше. Но майките на булките са ми доста добре позната територия, мога да ги чета като отворена книга. Тази например беше на път да получи нервен срив. Никак не беше чудно, предвид факта, че беше майка на Дарла.

Линда Тендаски ми се усмихна отново. Тя се настани на стола срещу мен, а после рязко се изправи, сякаш нещо я е уболово. Не че беше станало така, просто беше насьбрала толкова енергия, че с нея би могла да задвижи самолет.

— Наистина не знам как да започна... Да си призная, не предполагах, че ще бъде толкова трудно.

— Моля, седнете. — Тя определено се нуждаеше от успокоение.

— Благодаря.

Мълчахме около секунда. Госпожа Тендаски изглеждаше така, сякаш спешно се нуждаеше от валиум. Аз за съжаление нямах.

— Ами значи може би трябва да започна с това, че най-вероятно греша, защото Дарла е едно чудесно момиче... тя винаги е била специална, още от съвсем малка, толкова е талантлива, нали разбирате...

— Какво е това, което искате да споделите с мен? — Вече губех търпение. Не стига, че бях прекарала цялата сутрин в чистене след котката, а сега и това. Още повече че разговорите на тема Дарла наистина ме дразнеха.

— Ами може би трябва да карам направо.

„Точно така — помислих си. — Трябва.“

— Ами значи ето какво стана. — Тя си пое дълбоко дъх. — Видях един от шаферите в апартамента на Дарла тази сутрин.

— Не виждам нищо необичайно в това. — Чудех се накъде ли бие.

— Ами не, не точно. Но... — тя се прокашля — той беше... ъ... гол — почти прошепна жената накрая.

— Сам ли беше?

Тя енергично поклати глава.

— Той е бил там и Джей е бил с него?

Тя отново поклати глава.

— Той е бил там и Дарла е била с него?

Госпожа Тендаски кимна утвърдително и изглеждаше така, сякаш ще получи астматичен пристъп. Вече започнах да схващам къде е проблемът.

— А те... те...

Тя отново кимна.

— О! — Работата вече беше ясна. — А знаете ли кой точно беше мъжът?

— Ами... не, не съм сигурна. Но изглеждаше като роднина на Джей, когото съм срещала.

— Братовчед? — силно се надявах.

— Не, не. Мисля, че беше брат му. Как беше името му?

— Ник? — вече ми се струваше, че в стомаха ми има ледена топка.

— Да, точно така.

Това не можеше да е вярно.

Просто не можеше.

Дали?

Не вярвам да е възможно.

Но някак си част от мен вече смяташе, че има логика в това. Част от мен през цялото време ми повтаряше, че всичко това е прекалено хубаво, за да е истина. И като че ли така беше редно. Все пак красивите и забавни мъже не можеха току-така да се озоват в леглото ми. Трябваше да има нещо събъркано в тях.

В крайна сметка досега съм била само с мъже, които:

а) са пълни смотаняци;

б) харчат парите ми;

в) спят с други жени зад гърба ми.

Това обаче не значи, че признавам Брад да ми е изневерявал.

Тази част от мен, която обикновено има контрол (циничната и пессимистична) и която в последните два дни беше изтичана да се срамува някъде, сега се завърна и най-самодоволно започна да ми повтаря: „Не усещаш ли каква глупачка си? Какво, по дяволите, е станало с теб? Как можа да си помислиш, че мъж като Ник може да ти обърне внимание!“

Но по отношение на Дарла той беше казал, че изобщо не я харесва. И какво трябваше да си помисля сега, че ме е изльгал? Дали беше така?

Определено. Линда Тендаски го беше видяла. Гол. Какво повече имаше да се знае по въпроса?

Вече наистина не знаех какво да мисля.

Не ми помогна и това, че Даян просто резюмира всичките ми най-черни мисли.

— Казваш, че е бил гол? В нейната къща?

— Ами тя не беше сигурна, че е точно той.

— Тя е казала, че е бил братът. Колко братя има Ник?

— Ами не знам за други.

— Виж, не ми се иска да правя генерални изводи, но никак не ми е приятна мисълта, че можеш да попаднеш на още един Брад.

— Ник не е като Брад! — Обаче дори собственият ми глас издаваше колебание.

— Притеснявам се за теб, мила. Искаш ли да дойда да се видим?

— Не. Искам да страдам сама вкъщи.

Нямах никакво желание да звъня на Вероника. Най-вероятно щеше да ми напълни главата с неща, които не исках да чувам. Сигурно щеше да ме посъветва да намеря някой друг, с когото да преспя, за да накарам Ник да ревнува.

За едно нещо бях напълно сигурна. Не бях готова да говоря с Ник.

При мисълта, че може да се засмее и да ми каже, че съм голяма глупачка, ми се искаше да умра. Предпочитах да прекарам вечерта

сама. В края на краищата все никакво достойнство трябва да ми е останало.

Преди да напусна офиса, трябваше да хвана Уискърс и да я прибера в клетката за пренасяне, фактът, че докато я носех, ме одраска до кръв, не ми направи никакво впечатление. Още по-малко ме вълнуваше това, че котката щеше да тича из къщата ми. В края на краищата най-лошото вече се беше случило. Какво значение имат никакви поражения в дома ми?

Усетих, че нещо не е наред, когато видях полицейската кола пред дома си. Първата ми мисъл беше, че алармената система на съседите пак се е задействала поради никаква причина. Случваше се от време на време и полицията винаги идваше, за да провери какво става. Но когато погледнах по-отблизо, забелязах непознати хора, които стояха в двора ми. Много непознати хора. И всички те изглеждаха дезориентирани и объркани. Точно както изглеждат приятелите на Лили.

Още една полицейска кола спря и от нея слязоха няколко полицаи с твърде заплашително изражение.

Споменах ли колко много мразя живота си? Не можех ли да бъда оставена на мира и да преживея лошите новини, които се стовариха на главата ми, преди да се случи още нещо отвратително!? Просто не беше честно!

Паркирах колата и слязох да видя какво става. Доближих се до къщата и един от полицайите ми препречи пътя.

— Не може да минете, госпожице.

— Вижте какво, аз живея в тази къща, няма ли да ми кажете какво става тук?

— Трябва да говорите с детектив Дъглас, той е вътр.

Полицаят ме пусна да мина и аз прекрачих вратата на двора, след което се опитах да вляза в антрето. Там ме спря друг полицай.

— Госпожице, тук не можете да влезете.

— Това е моята къща! — Вече бях започнала да губя търпение.

— В такъв случай трябва да говорите с детектив Дъглас. Той се намира в кухнята. Ето, от тук. — И той ми посочи пътя към кухнята, сякаш смяташе, че не познавам собственото си жилище.

Когато влязох там, заварих Лили да говори с някакъв мъж. Той беше цивилен и притискаше лед до челото на сестра ми.

— О, Лорън! Толкова се радвам, че най-после си дойде. — Махна ледения компрес, отдолу имаше голяма и страшна подутина.

— Де да можех да кажа същото и аз! Какво, по дяволите, става тук?

Опитах се да потисна надигащия се гняв, най-малкото трябваше да покажа някакво съчувствие към Лили.

— Ами... Майкъл дойде и имахме разправия.

— Кой е Майкъл?

Тя завъртя очи.

— Бившето ми гадже.

Откъде можех да знам? Лили сменяше гаджетата си с такава скорост, че човек никога не можеше да ги запомни. Струва ми се, че е имала повече бивши и от Елизабет Тейлър.

— И какво стана?

— Ами беше пил прекалено много и дойде тук с група приятели. После извади пистолета и...

— Какво!? — Изпуснах чантата си на пода.

— Успокой се, не успя да ме уцели.

— Да се успокоя?! Да се успокоя!? Когато ми заявяваш, че са стреляли по теб!? И за какво!?

— Той си мислеше, че съм откраднала скритите му запаси трева.

— А ти беше ли ги откраднала? — Погледнах към детектив Дъглас. Всъщност твърде млад за детектив. Никак не приличаше на човек, който преследва убийци. Но така или иначе, не можех да задавам такива въпроси на Лили пред служители на закона, защото кой знае какво се канеше да ми отговори. — Всъщност няма значение. А от какво ти е раната?

— Ами... Чад, всъщност детектив Дъглас, ме събори, когато Майкъл стреля с пистолета. Паднах и си ударих главата в масичката.

— О! — наистина бях объркана.

— Аз съм полицай под прикритие — намеси се детектив Дъглас.

— Разследвах Майкъл, затова бях тук, когато се случи всичко.

— О, така ли? — Една ужасяваща мисъл ми мина през главата.

— А случайно не разследвате ли и Лили?

— Не — засмя се полицаят. После хвърли на сестра си дяволит поглед.

Кълна се, че това момиче е с девет живота. Явно той доста си беше паднал по Лили, защото не успява да си отклони вниманието от нея за повече от десет секунди. Междувременно тя имаше достатъчно незаконни вещества в дамската си чантичка, че да му подсигури кариерата или поне едно повишение.

На десетината полицаи, които се мотаеха из къщата ми, им отне около час, за да си тръгнат. След като хубаво бяха преровили всичко, каквото е имало в хладилника ми, а и Лили се грижеше добре за това откакто дойде, не беше останало абсолютно нищо за ядене.

Детектив Дъглас (Чад) обеща, че утре ще дойде да провери дали (ние, тоест Лили) сме добре.

Когато си тръгна, тя въздъхна дълбоко и прочувствено:

— Мисля, че съм влюбена.

— Радвам се, че поне едната от нас е.

— О-хо! Това едва ли е заради полицайите, които завари тук. Да не би да се е случило нещо?

— Как позна?

— Ами много просто. Никога не ти се случва нещо лошо просто ей така, без още три-четири за капак. Това е, защото асцендентът ти е Водолей.

Реших да не обръщам внимание на думите ѝ. Все пак ѝ обясних накратко какво точно се случи.

— Какво каза Ник за това?

— Не съм говорила с него.

— По дяволите, Лорън! Аз ли трябва да ти обяснявам толкова основни неща за мъжете?!

— Като например как да оцелеем в престрелка с бившето гадже ли?

— Ами не, другата крайност — безработен загубеняк, който се облича от глава до пети в „Гучи“ и кръшка!

— Всъщност Брад не ми е изневерявал!

— Да, бе, точно така.
— Хей, облякла си моята тениска!
— Не сменяй темата. Просто му се обади... Но преди това трябва да направиш нещо друго. Няма абсолютно нищо за ядене.

— Лорън?
— Татко?
— Трябва да поговорим. Майка ти ми каза за това, че си пострадала. — Сигурно имаше предвид глезена ми. Но ми се искаше да има предвид разбитото ми сърце. — Добре ли си?
— Чудесно.
— Сигурна ли си?
— Да.
— Добре. Трябва да си почиваш повече. И... ъъ, можеш да разчиташ на нас, ако имаш проблеми със сметката.
— Няма нужда, татко, всичко е наред. Благодаря ти за предложението.

Като всеки мъж баща ми имаше проблеми с изразяването на чувствата си. Един-единствен път ми е казвал, че ме обича, и това беше в деня на сватбата ми. Само че тогава думите бяха съпроводени с нервно покашляне и аз не съм много сигурна, че чух правилно.

Татко е твърде забавен, когато темата опре до парите, особено когато се опитва да ми покаже колко е загрижен за мен, като ми предлага пари. Някои психолози биха заключили, че от тук произтичат проблемите ми с мъжете, но аз предпочитам друга гледна точка. Баща ми е израснал по времето, когато мъжът е трябало да се грижи за дома, а жената — за домакинството, затова ни е възпитал по този начин. Все пак ако беше по-чувствителен и емоционален, майка ми би го изяла жив, което вярвам би било много по-унищожително за психиката ми.

В интерес на истината бях трогната от това обаждане. По принцип той трудно води телефонни разговори, така че ми стана много

приятно. Нищо, че глезнът ми вече беше почти като нов. Що се отнася до сърцето ми обаче, нещата се бяха развили твърде зле. Бях благодарна, че съм научила истината толкова рано, защото иначе можеше да ме заболи много повече. От друга страна, чувството, че Ник ме обича и че животът може да бъде песен на хор от ангели, продължи само два дни.

Изпуснах една тежка въздишка.

— Престани най-накрая! Това е двайсетата ти въздишка за последния половин час! Опитвам се да гледам „Приятели“!

Въобще за какво му е на човек гадже, след като има такава сестра?

— Кога смяташ да се изнесеш? — попитах я раздразнено.

— Шшшт, мълкни за малко. — Тя се взираше съсредоточено в телевизора. Рос направи някакъв самоироничен коментар и тя се изсмя: — Боже, какъв загубеняк! — Имах чувството, че същото може да се каже и за мен.

Станах и започнах да оправям къщата. Това винаги ми помагаше да подредя и мислите си. Имаше доста работа. Първо минах през банята и преместих всяко нещо на мястото му. После стигнах до кухнята. В мивката имаше купчина неизмити чинии. Какво щеше да ѝ стане да ги остави в миялната машина? След това започнах да мия уредите: печката, микровълновата фурна, миялната машина (да, аз си мия миялната машина отвътре). След това пуснах да се измият всички чинии и ги подредих според това колко често ги употребявам. Преди това бяха подредени по съвсем друг начин — първо най-малките, после по-големите и т.н.

После минах навсякъде с прахосмукачката, включително и зад печката, и зад хладилника, където намерих прахоляк на кълбета.

Минах с перящата програма на прахосмукачката всички килими.

След това отидох в банята и изльсках абсолютно всички повърхности.

— Имаш нужда от помощ — каза ми Лили, като ме прескочи на път за спалнята. — От сериозна помощ.

Събудих се на другата сутрин отчаяна и депресирана, а гърбът ме болеше зверски като резултат от снощните ми напъни за чистене. Болеше ме толкова ужасно, че даже не можех да се завъртя и да

натисна копчето на будилника, така че той си продължи да писука поне половин час, преди Лили да дойде и да го спре.

Продължих да лежа така, взирайки се в тавана, а черните мисли не ме напускаха. „Зашо на мен? Зашо все на мен ми се случват тези неща!?” А онази цинична част от мен отвърна: „Как защо? Защото си загубенячка.“ Мисля, че с това разговорът приключи.

Щях да лежа така още дълго време, но изведнъж си спомних, че това е леглото, в което само преди няколко дни правехмеекс с Ник. Веднага скочих на крака.

Уискърс се мотаеше около мен и жално мяукаше. Предполагам, че беше гладна. Отрязах няколко парченца сирене и ги сложих върху салфетка на пода. И без това нямаше друго за ядене. Уискърс ги изяде без възражения, сякаш ѝ бях сервирала миша пържола.

Нямах достатъчно сили да си взема душ. А и какво значение имаше? Сложих си джинси и памучна блуза без ръкави. Нямаше защо да се притеснявам, че нарушавам правилата за облекло на Джи, защото тя така или иначе нямаше да ме види.

Когато съм депресирана, винаги нося маратонки. Първо, защото нямам нито сили, нито желание да си слагам обувки с кaiшки и токчета и второ, защото в такъв момент изобщо не ми пуча как изглеждам. А и когато човек се самосъжалява, жалкият външен вид някак си подсила ефекта.

Уискърс изобщо не се съпротивляваше, когато я повиках да влезе в клетката си, а като пристигнахме в офиса и тя излезе, се държа много добре. Не го очаквах.

На обяд отидох до кухнята, за да си направя една разтворима супа, но точно в този момент на вратата се позвъни.

Беше Дарла — жената, която изобщо не исках да виждам.

— Лорън — каза ми тя, — трябва да говоря с теб.

— За какво?

— За сватбата ми.

Отместих се от вратата и ѝ направих място да влезе. Като минаваше покрай мен, едва се овладях да не я стисна за гушата. Засмях се, като си представих каква картийка би се получило. Но поне щях да изтрия самодоволната ѝ усмивка.

— Дженифър не е тук. — Исках да ѝ стане ясно, че номерцата ѝ този път няма да минат.

— Аз не искам да говоря с нея, а с теб. — Сега пък накъде биеше, изобщо не можех да разбера. — Искам да се омъжа.

— Мислех, че това беше планът през цялото време.

— Искам да кажа, че желая да се омъжа по-скоро.

— Колко скоро?

— Тази събота.

— Сигурна съм, че можеш да уредиш въпроса в кметството. Или пък да заминеш за Лас Вегас, много е просто. Аз изобщо не съм ти необходима.

— Не, аз искам точно това, което до момента си резервирала, но колкото се може по-скоро.

Ама тя какво си въобразяваше? Че сватбените резервации непрекъснато могат да се променят! Та това да не е уговорка за кафе е приятели?

— Защо не можеш да почакаш още две седмици? — Наистина започна да ми писва от нея, и то сериозно.

— Ами просто не мога!

— Няма как да променя резервациите, ако не ми дадеш основателна причина за това. — Всъщност изобщо не смятах да променям резервациите и се канех да ѝ го кажа. Това криеше голяма опасност за работата ми, но бях готова да поема този риск.

— Бременна съм — изстреля тя, преди да изрека какаото и да било.

Примигвах, но после се окопитих.

— И какво от това? — Може би прозвуча малко по-грубо от нормалното, но какво толкова. Вече не живеехме в онези времена, когато булките са отивали непорочни пред олтара. — Сигурна съм, че Джеймс ще бъде много горд баща.

— Детето не е от него — изрече го толкова спокойно, че не бях сигурна дали съм чула правилно.

— Какво!?

— Казах, че бебето не е от него — повтори тя по-силно.

— Откъде знаеш?

Тя ме погледна лукаво.

— Просто знам.

— Чие е?

Тя поклати глава. Нямаше намерение да ми каже. А и аз не настоявах да знам. Изведнъж у мен се надигна някакъв неподозиран гняв, който се е таял точно под повърхността на депресията ми. Той просто изригна и взе пълен контрол над мен.

— Какво, по дяволите, ти става? — развиkah се на Дарла. — Имаш всичко и го захвърляш просто така! — Тя учудено примигна насреща ми, но сега вече нищо не можеше да ме спре. — Какво си мислиш? Че щом си богата и красива, това ти дава право да се държиш с хората, сякаш са актьори в твоята сапунена опера? Да си красива външно не те прави и красива вътрешно. Никак даже! — Дарла леко наведе глава. Но аз едва загрявах. — Повдига ми се от теб. Не бих искала да съм на твое място дори за всичките пари на света. Може да не съм толкова красива или преуспяла, може да не умее да манипулирам хората толкова умело като теб, но когато се събудя сутрин, мога спокойно да се погледна в огледалото. Може да не харесам много това, което ще видя, но поне ще мога да се погледна в очите. Ако бях на твое място, никога нямаше да се осмеля да го направя. — Спрях, за да си поема дъх. — Така че изобщо не възнамерявам да премествам сватбата ти само защото това е последното ти хрумване. Ако искаш, можеш да ме уволниш. Ако искаш, можеш да накараш Джи да ме уволни, но няма да отстъпя. Предлагам ти да бъдеш честна с хората, които са загрижени за теб, защото те не заслужават твоето отношение. Нито пък заслужават теб. Никой не заслужава такова нещо.

Мисля, че повече нямах какво да кажа. Едва тогава забелязах, че Дарла плаче. Едва сега забелязах сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Носът ѝ беше зачервен, а устата ѝ беше разкривена. Помислих си само, че е крайно време да видя от нея и грозен плач.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Наречете ме безсърдечна. Наречете ме кучка. Но за пръв път в живота си казах на някого точно това, което мисля за него, и за това, което прави. Чувството след такова нещо е някаква опияняваща свобода.

Досега никога не съм казвала на клиент подобни думи. Да си призная, дори на Брад не съм говорила по такъв начин, въпреки че той си ги бе заслужил. Чувствах се като напълно нов човек. Сякаш мога да държа всичко под контрол и сякаш никога вече няма да допусна някой да ме тъпче.

След това обаче Дарла се опомни. Жените като нея се нуждаят от много малко време, за да се вземат в ръце.

— Ще съжаляваш за тези думи — заплаши ме тя, докато бършеше очите си, и както забелязах със задоволство, гримът ѝ се беше размазал. — Много ще съжаляваш за това.

— Ако ме извиниш, имам друга работа за вършене в момента — заявих ѝ студено и ѝ обърнах гръб.

Чух как входната врата се затръшва и точно в този миг цялата самоувереност, която бях придобила, се изпари. Стана ми ясно, че щом Джи разбере за случилото се, ще бъда позорно уволнена. И не само уволнена, но и изхвърлена от бизнеса. Чувството на задоволство от смелостта, която бях проявила, беше заменено с лавинообразно нарастваща ми паника.

Щях да бъда уволнена. Направо заличена.

Можех спокойно да забравя за мечтата си един ден да отворя собствена агенция. Джи щеше да убеди всички цветари, ресторантъри и банкери в града, че не ставам за тази работа. Никой в този град (с изключение може би на Марк Стюарт) няма да работи с мен. Животът ми беше разбит.

Имах нужда от шоколад. В огромни количества.

Тъкмо обмислях какъв да бъде точно — течен, с какаов сладолед или сметана, или пък просто блокче, и телефонът иззвъня. Беше Даян.

Покани ме да отидем в любимия ми търговски център, където имаше страхотна разпродажба на обувки. Прекарахме там доста време и тя плати всичко, което бях решила да си взема, като подарък от булката за кумата.

Наистина успя да ме разсее и да се почувствам по-добре.

Петъкът дойде и си отиде, а аз продължавах да се занимавам с къщата. След като изчистих идеално всичко, започнах да подреждам. След подреждането дойде ред на преподреждането. В петък дойде Чък, тоест детектив Дъглас, за да разпита Лили, тоест да флиртува с нея. Остана четири часа и едва си тръгна в десет вечерта. Ако се съди по поведението на сестра ми, направо не знам как го пусна да си тръгне. След това говореше само за него, като всичко се изчерпваше с глупави въпроси от рода на „Не е ли сладък?“ и „Не мислиш ли, че е много смел?“.

Изобщо не бях в състояние да намирам положителни качества у представител на противоположния пол. Беше петък вечер, за бога, а върхът на забавлението ми се състоеше в слагане на нови вратички на шкафа за обувки... Лили се опитваше да говори с мен и ми пречеше, докато подреждах дрехите си.

Накрая явно ѝ писна и реши да потърси компанията на някой свой приятел. Той най-малкото щеше да я слуша.

Дойде събота и къщата ми беше възможно най-чистата и подредена в целия свят. И тъй като се занимавах с това всеки път, когато се чувствах нещастна, забелязах, че сега съм подредила много по-старателно, отколкото след развода например. Досега не предполагах, че това изобщо е възможно.

Само едно нещо можеше да ме изкара от равновесие по такъв начин.

Ник.

Той се обади два пъти, нарушавайки медитацията ми по време на подреждането. Остави съобщение, което гласеше, че много съжалява, че не ме е заварил вкъщи, и иска да се видим още тази вечер, ако е възможно. Бях толкова разстроена, че ми идваше да съборя всички дрехи от гардероба и да започна подреждането отначало.

Бях сигурна, че нямам сили да разговарям с Ник, и затова телефонният секретар ми беше много удобен. Но се почувствах адски тъпо, че не съм в състояние веднъж завинаги да оправя нещата. Събрах всичката си смелост и вдигнах телефона.

„Хайде, кажи нещо, кажи нещо“ — повтарях си непрекъснато, но бях като замръзнала, не можех да издам никакъв звук. Оставил същалката.

— Пъзла — каза ми Лили, която точно в този момент влезе в стаята.

— Млъкни! — извиках, защото знаех, че е права. Винаги съм била слабохарактерна и не съм можела да направя каквото и да е рисковано нещо. Винаги се вкопчвах в старите си навици като спасение.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

В понеделник сутрин се събудих в ужасно настроение, сякаш цяла нощ съм имала големи кошмари. Студена пот се стичаше по гърба ми и се чувствах така, сякаш току-що съм осъзнала, че не съм чула будилника си и съм се успала с час. В началото не можех да определя какво точно не е наред. Часовникът ми показваше седем и петнайсет, доста по-рано, отколкото обикновено ставам. Уискърс се разхождаше по възглавницата ми и гъделичкаше носа ми с опашката си. Махнах котешките косми от лицето си и се канех да ставам.

И тогава осъзнах.

Беше понеделник, денят, в който щях да се видя с Джи отново. Което означаваше, че тя сигурно е разбрала как съм се отнесла с Дарла. И какво толкова? Ник ме заряза заради Дарла. Сега Джи щеше да провали професионалната ми кариера. Добре дошли в „Жivotът ми е в руини, част втора“.

— Какво ти е? — попита ме Лили, докато закусвахме. Предполагам, че съм привлякла вниманието ѝ с това, че от известно време разсеяно ровех с вилицата овесените ядки. Явно съм била много зле, защото изобщо не бях забелязала, че съм взела вилица вместо лъжица, а и след като го забелязах, нямах никакво желание да сменя приборите.

— Жivotът ми се разпада, ето това ми е.

— Че той кога е бил наред?

— Ти няма ли да ходиш на лекции най-после?

Излязох от къщи, като носех клетката на Уискърс в едната си ръка и дамската си чанта в другата. Забелязах, че детектив Дъглас все още е в колата си, паркирана на отсрещната улица.

Когато пристигнах в офиса, забелязах колата на Джи отпред. Беше много лош знак. Тя никога не идваше на работа преди девет и трийсет, особено ако е пътувала до друг град през уикенда. Най-вероятно беше дошла, за да ме уволни. Дарла сигурно се бе постарала да си получава заслуженото колкото се може по-скоро.

Отворих вратата възможно най-тихо, като полагах усилия да не привличам вниманието по никакъв начин. Но щом стъпих на паркета, чух Джи да се провиква от горния етаж:

— Лорън! Ела тук! Веднага!

Без съмнение бях уволнена. Унищожена, без никаква надежда да видя последния чек, който ми дължи.

Като чу гласа на Джи, Уискърс жалко измяука. Тя също знаеше много добре какво означава тонът на Джи. Отворих клетката и я пуснах да излезе. Тя веднага побягна и се скри. Изпитах силно желание да направя същото.

— Здравей, Джи! — казах, като застанах на вратата на кабинета ѝ.

— Какво, по дяволите, е станало тук, докато ме нямаше? — Тя хвърли една папка на бюрото си.

Доста труден въпрос. Опитах се, но не можах да измисля никакъв смислен отговор.

— Погледни стола ми, дявол да го вземе! — Посочи следите от лапите на Уискърс.

Колкото и да се напрягах, не можех да измисля нищо, с което да се оправдая. Отхвърлях всички обяснения, които ми идваха наум. И тогава осъзнах, че най-добрата защита е нападението.

— Изобщо не обвинявай мен. Котката ти е истинско чудовище. Непрекъснато мяукаше и правеше поразии, трябваше да ходя след нея по цял ден. Само да се обърнеш за момент или да вдигна телефона и тя обръщаше всичко с главата надолу. Като се опитвах да я взема, ме хапеше, издра ми ръцете, а за малко да ми извади и окото. Изобщо не ти трябва да знаеш в какво това чудовище превърна собствената ми къща!

Джи беше толкова шокирана от тона ми, че в първия момент само се взираше учудено в мен.

След това направи най-изумителното нещо.

Извини ми се.

— Нямах представа, че ще ѝ липсвам толкова много. Много съжалявам, че това се е отразило зле на работата ти. И е щяла да ти извади окото, така ли? Колко ужасно!

Само кимнах утвърдително.

— Нека да платя за щетите, които е нанесла в къщата ти. Не е честно ти да се обременяваш с това. И без това вината е изцяло моя. Не трябваше да я оставям, предполагам, че мъничкото ми съкровище не може без мен.

Сякаш беше усетила, че опасността е преминала, Уискърс се показва на вратата.

— Ето го сладкото ми бебче! — каза Джи и протегна ръце. Обикновено това е моментът, когато Уискърс се втурва в обятията ѝ. Този път обаче остана на мястото си.

Когато Джи се приближи към нея, котката направи нещо, което дотогава не беше правила — настръхна и изсъска. След това се приближи до мен, отърка се в краката ми и започна да мърка.

— Ела при мама — започна да я приканва Джи, като мърдаше ту единия, ту другия си крак. — Хайде, ела при мама.

— Иска да те накара да ревнуваш — казах аз, опитвайки се да изляза от конфузната ситуация.

Котката обаче отказваше да помръдне. Подритнах я с крак, за да я изгоня, и тя наистина се махна от мен, но вместо да отиде при Джи, излезе от стаята.

Уискърс прекара целия ден, като се мотаеше в краката ми и не искаше да се отдели от мен даже когато Джи се опитваше да я примами с храна.

— Изобщо не ми помагаш, знаеш ли? — казах ѝ. Но според мен тя много добре си го знаеше. Сигурно беше измислила нов начин да ме изтезава, защото пишкането под бюрото ми вече не ѝ беше интересно.

За моя най-голяма изненада Джи продължаваше да се обвинява, като казваше, че не е трявало да оставя горката котка сама толкова време, и се тюхкаше каква ли непоправима травма ѝ е нанесла с отсъствието си.

Загрижена за Уискърс, тя нито спомена Дарла, нито направи намек, че смята да ме уволни. Двете неща, които през цялото време

очаквах да се случат. И тъй като работният ден беше към края си, а нито едно от тези неща не се беше случило още, започнах да си мисля, че Джи не е разбрала за случилото се. Дарла едва ли е пропусната да наводни телефонния й секретар със съобщения, но явно ме спасяваше това, че Джи не знаеше как да си служи с него.

Но след понеделник дойде вторник, след вторник — сряда, а в един момент стана и петък и аз все още не бях загубила работата си. В петък вече горях от любопитство и накрая реших сама да попитам Джи:

— Дарла обаждала ли ти се е скоро?

— Не. Но имах обаждане от майка й.

Ето, започваше се.

— Забравих да го спомена преди — каза Джи сякаш между другото. — Тя се обади, за да те похвали, че си се отнесла много добре към проблем, който е споделила с теб.

Примигнах. Това просто не можеше да е вярно.

— Каза, че ти е много благодарна за помощта в някаква деликатна ситуация, но не искаше да навлиза в подробности.

— Значи Дарла не се е обаждала? — попитах нервно и се страхувах да чуя отговора.

— Не, трябващо ли? — Джи продължаваше да разлиства най-невъзмутимо котешките си списания.

— Не, просто се чудех.

Замислих се какво ли е решила да предприеме Дарла. Ако имаше намерение да ме уволнява, досега щеше да е направила нещо. Значи беше нещо друго. Нещо също толкова гадно.

Телефонът ми иззвъня и това беше много добър повод да напусна кабинета на Джи.

— Кажи ми, че взимам правилното решение — въздъхна Даян от другата страна на линията. — Кажи ми, че не съм на път да направя най-голямата грешка в живота си!

Сватбата на Даян беше тази седмица и тя вече даваше признания на нервност.

Но като се има предвид колко мразех Робърт, беше ми адски трудно да я окуряжа точно в този момент.

— Дъртата вещица е тук — майката на Робърт. Току-що пристигна — прошепна приятелката ми. — Вече се захвана да скубе

тревата в градината ми — просъска тя. — Тревата!

— Хммм — нямах много какво да кажа по този въпрос.

— И заяви, че след това искала да забърше праха! — Даян повиши глас: — Да бърше праха, представяш ли си! А после ще дойде да оправи гардероба ми!

— Поеми си въздух. — Погледнах часовника, показваше четири и четирийсет и пет. — Веднага идвам при теб.

Мисля, че точно в това беше проблемът. Робърт беше толкова противен, защото имаше майка, която не смяташе никоя жена за достатъчно добра за него. Първият сигнал за назряващия проблем беше, когато майката на Робърт отказа предложението на Даян роднините да бъдат настанени в хотел. Свекървата категорично настояваше да остане при щастливата (дотогава) двойка.

Следващият проблем се появил, когато Даян отказа да разреши на бабата на Робърт (мексиканка по рождение) да сготви любимите си питки тортила и бобови ястия за сватбеното празненство. Когато майката на Робърт разбрала, че Даян е поръчала италианска кухня, тя се разсърдила и заявила, че няма да присъства на сватбата. Опитите на Даян да обясни, че една осемдесет и осем годишна старица най-вероятно ще се затрудни сериозно с приготвянето на храна за двеста и петдесет души, бяха напразни. Два месеца по-късно майката на Робърт се обади, за да каже на Даян, че бабата няма да успее да сготви празничната вечеря, така че да потърсят друго решение.

След това дойдоха проблемите с поканените. Майката на Робърт смяташе, че сто и петдесет души са много малко, за да дойдат всички важни роднини. Даян направи всичко възможно, но не успя да я убеди, че четвъртите братовчеди не се смятат за членове на семейството. Така списъкът с гостите беше разширен на двеста и петдесет, за да могат да се включат роднини, които Робърт най-вероятно никога не беше виждал.

Когато пристигнах в къщата, майката на Робърт беше приключила с плевенето на градината и тъй като все още имаше непоносима мръсотия навсякъде, беше се заела да лъска пода на кухнята.

Даян ми разказа, че бъдещата ѝ свекърва си е донесла цял комплект препарати за чистене, както и прахосмукачката. Беше някакъв странен модел, произведен през 1950-та.

Изглеждаше много по-зле, отколкото предполагах.

Майката влезе при нас, като мъкнеше чувала с боклук от кухнята. Беше пълен със съдържанието на хладилника — пици и замразени зеленчуци. Отправих към Даян въпросителен поглед, а тя ми обясни, че бабата на Робърт донесла огромни количества домашно приготвена храна.

Решихме да отидем до църквата. Изключително спокойно място, от което Даян сега имаше голяма нужда. Там тя се срещна с пастора, зададе му някои въпроси, които я вълнуваха, и накрая се почувства много по-спокойна.

Докато вървяхме по алеята на църквата, си представих как ще мине сватбата. Как пасторът държи речта си и после идва моментът за брачната клетва. Това просто не трябваше да се случи! Все още се надявах, че Даян ще се събуди и ще осъзнае грешката си, че ще сложи край на тази унизителна връзка. Та той продължаваше да ходи по стриптийз барове, държеше се толкова самонадеяно и арогантно. Дали не ревнувах, че тя щеше да се омъжва? Не, определено не беше ревност. Той наистина беше много неприятен човек.

Прекрасната, мила и отзивчива Даян не можеше да се омъжи за този отвратителен и арогантен простак Робърт. Просто не беше справедливо.

Хванах Даян за ръката и ѝ казах, че трябва да поговорим. Веднага.

— Не можеш да го направиш!

— Защо да не мога!?

— Той не е за теб. — Усещах, как сърцето ми заби и направо щеше да изхвръкне. Знаех, че правя грешка, но вече нямаше връщане назад. — Даян, той е свиня, как не го забелязваш? Правиш голяма грешка, ужасна грешка.

Лицето ѝ пребледня, а след това почервена.

И аз не знам какво очаквах да ми отговори. „О, Лорън, ти си толкова добра приятелка“ или „как да ти се отблагодаря, че ме

спасяваш от самата мен“ щяха да свършат идеална работа.

Естествено, думите й нямаха нищо общо с това.

— Как смееш! — започна тя с леден тон, с какъвто никога не я бях чувала да говори. Все пак бях най-добрата й приятелка, нали така? — Аз обичам Робърт и той също ме обича, а ти най-малко от всички хора имаш право да ми казваш за кого да се омъжа! Ако той се отнесе с мен дори и наполовина толкова зле, колкото Брад се отнасяше с теб, щях да го напусна на секундата — продължаваше тя с насочен срещу мен показалец. — И това е най-малкото, което мога да кажа за теб!

— К-какво имаш предвид?

— Имам предвид, че всички знаеха през цялото време. И приятелите ти, и семейството ти. Но ти се правеше, че не забелязваш. А когато нещата се влошиха, той те напусна. — Тя спря да си поеме дъх. — Отношенията ви никога не са били нормални, както ти си мислеше през цялото време. Ти никога не си призна колко зле се държи той с теб. Просто го оставяше да те мачка. Въщност ти оставяш всички да те мачкат. Винаги си позволявала на другите буквально да се разхождат върху теб. Майка ти, шефката ти и накрая Брад. Той ти изневерява и след това те напусна. Опита се да преспи с всяка една от приятелките ти, дори със собствената ти сестра, а ти се правеше, че не забелязваш. Преспа поне с десетина жени, докато бяхте женени, а ти отричаше. Дори когато го завари да чука съседката на твоето канапе, продължаваше да отричаш. Той беше този, който подаде молбата за развода. И накрая ти измъкна всичко.

Сърцето ми биеше лудо, направо усещах как всеки момент ще изхвръкне. Исках да кажа на Даян да престане, но нямах сили и просто я оставил да продължи.

— След като те напусна, ти му се обаждаше непрекъснато и го молеше да се прибере.

Не, определено не можех да слушам повече. Просто нямаше да издържа. Но тя продължаваше:

— Дори в съдебната зала го молеше. Той ти взе всичко, абсолютно всичко, дори самоуважението ти. А ти нито веднъж не му се опъна, никога не се реши да му противоречиш. Никога.

Това определено не беше вярно. Не можеше да е вярно!

— Лорън... — Гласът на Даян стана още по-студен и аз усетих, че сега се кани да каже най-ужасното нещо. — Брад дори не знае, че

вие не сте добри приятели. Той няма никаква представа, че не го харесваш. Още по-зле, той не смята, че е събркал. Дори е убеден, че само да пожелае, може да те вкара отново в леглото си.

Вече не бях на себе си. В гърлото ми беше заседнала огромна буца. Главата ми щеше да се пръсне.

— Ти най-малко имаш право да даваш съвети, свързани с мъже. Разбиращ ли, на никого не трябва да даваш съвети! Така че изобщо не ми говори за Робърт! Как изобщо се осмеляваш? Аз знам, че си нещастница, но, по дяволите, не можеш ли да ме оставиш да бъда щастлива?! — Даян приключи тирадата си и се разплака. Обърна се и избяга.

Под напора на чувствата не можех да си поема дъх. Избухнах в плач и грозни сълзи започнаха да се стичат по бузите ми.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Така и не разбрах как се прибрах вкъщи. Плачех толкова силно, че не разбирах какво правя. Някак си успях да се кача в колата и даже да запаля и да шофирам.

Не си спомням как съм паркирала и съм слязла от колата, как съм отключила входната врата и съм влязла вкъщи, как съм се хвърлила на леглото с дрехите. Помня само, че не спирах да плача с глас, сълзите ми се стичаха и цялото ми лице беше мокро, носът ми беше запущен, а очите — кървавочервени. Отначало плачех безутешно, а после, когато не ми останаха сълзи, продължих да хлипам. Накрая съм заспала.

Когато се събудих, беше нощ, а в стаята ми се носеше много апетитна миризма на препечени пилешки крилца. Но въпреки че празният ми stomах се опитваше да ме агитира да стана, не пожъна особен успех и аз продължих да лежа.

Чувствах се толкова беззащитна, а светът навън ми изглеждаше изключително враждебен. Прекалено ужасни неща се случваха навън, прекалено много страдание имаше. При положение че дори най-добрата ми приятелка беше способна да ми причини толкова болка и да извика у мен спомени, които никога не съм имала смелост да осъзнава, отиването до кухнята ми се струваше прекалено рисковано.

Всичко, което исках да правя до края на живота си, беше да спя. Затворих отново очи и се опитах да заспя, но сънят ми се изпълзваше, колкото повече се опитваш да го хвана. Започнах да си мечтая да изпадна в кома и да не ми се налага никога повече да се срещам с когото и да било.

Как ли са ми се присмивали всички, мислех си с ужас. Как ли всичките ми най-близки приятелки са говорели зад гърба ми. Съжалявали са ме...

Аз наистина бях жалка. И това беше най-лошото. Бях дори двойно по-жалка, защото оставях Брад да ме тъпче и защото непрекъснато отричах, че това се случва. Никога не събрах смелост да го осъзная и през всичкото това време се заблуждавах, че съм жената,

която искам да бъда — силна, самоуверена и със самочувствие. Вместо това бях слаба, жалка глупачка.

Не, никога повече няма да стана от леглото си. Дори за да взема душ.

Точно в този момент лампата светна и аз се завих през глава, защото очите ме заболяха.

— Махай се! — опитах се да извикам, но не съм сигурна дали от устата ми излезе нещо членоразделно.

— Време е да хапнеш нещо — каза Лили.

Бавно отметнах завивката и си отворих едното око. Тя носеше табличка с пилешка супа, препечени филийки и диетична кола.

— Не — категорично отказах.

— Да. Трябва да се храниш.

— Защо?

— Защото ако не хапнеш, ще ти наритам задника. Отне ми много време да сготвя това.

Стомахът ми изкъркори, колкото да противоречи на това, което се канех да кажа, и тя постави табличката пред мен.

— Не знаех, че можеш да готвиш. Дори не знаех, че можеш да си служиш с отварачка.

— И аз не знаех.

След като приключих със супата, почувствах прилив на сили и дори ми се стори, че ще се престраша и ще отида до хола. И това нямаше нищо общо с факта, че Лили беше включила телевизора на канал, по който даваха филмите на Одри Хепбърн.

Влязох бавно и седнах на канапето до сестра си. Тя ми предложи от купата с пуканки.

— Добре ли си?

— Не.

— Даян се обади — каза Лили, докато се тъпчеше с пуканките.

— Каза, че съжалявала.

Изсумтях и се престорих, че филмът изцяло е заангажирал вниманието ми.

— А, и Ник позвъни. Иска да му се обадиш. — Тя направи пауза.

— Мисля, че наистина трябва да го направиш.

Това беше последното нещо, което бих направила точно сега. Но не мога да отрека, че малко внимание от страна на Ник ме накара да се

чувствам по-добре. Но после отново се разстроих. Не исках да повтарям същата грешка, която бях направила с Брад, вече на никого не трябваше да позволявам да ме тъпче.

Но все пак нещата не бяха толкова зле, нали така? Все пак имах някакъв напредък. Бях казала на Дарла какво мисля за нея. Нещо, което беше абсолютно немислимо допреди шест месеца да направя. Да, напълно съм се заблуждавала по отношение на Брад, но сега имам напредък, нещата се променят.

Точно след полунощ на вратата се позвъни. Отворих и видях Даян, която имаше много окаян вид и носеше голяма чанта.

— Аз съм такава кучка, ще можеш ли някога да mi простиш?

Вместо отговор просто я прегърнах.

— Не си казала нищо, което да не съм си заслужила — опитах се да потисна обидата си. — Съжалявам за това, което казах за Робърт.

Ето, това само трябва да покаже колко зряла съм станала за последния половин час. Та аз се извинявах за това, че съм нарекла Робърт свиня.

— Аз наистина ужасно съжалявам. И не казвам това само защото смятам да пренощувам на канапето ти.

— Какво е станало?

— Майката на Робърт продължава да чисти с прахосмукачката.

— Тя въздъхна.

Трите си дogleдахме филма с Одри Хепбърн, после и следващия и вече решихме да си лягаме. Беше доста късно през нощта (даже ранна сутрин) и никоя от нас не се сети да навие часовника. Събудих се от това, че Даян ме разтърсваше панически, повтарящи, че часът е почти дванайсет. Сватбата ѝ започваше след два часа.

Веднага настана суматоха, Даян се затича към фризьорския салон, защото закъсняваше с повече от половин час. Чух се с майка ѝ по телефона и тя каза, че ще занесе роклята ѝ в църквата, така че за мен останаха само гримовете и обувките.

Веднага се стрелнах към банята, взех си душ, облякох се, взех всичко необходимо за сватбата и се метнах светкавично в колата. Не ми остана време да се среща и да си направя прическа, което означаваше, че косата ми стърчеше във всички посоки.

Пристигнах в църквата точно в дванайсет и петдесет, занесох гримовете и обувките в стаичката, където Даян щеше да се преоблича,

и се заех със задачите си. Първо трябваше да инспектирам работата на фирмата за цветна украса. За съжаление това не беше Марк Стюарт. Бедната Даян не можеше да си го позволи, затова се наложи да се задоволи с друга фирма, на която нямах толкова голямо доверие.

Намерих жената от фирмата и ѝ се представих, но тя ме гледаше неразбиращо. Беше възрастна жена, с побелели коси и аз наистина поставях под съмнение качеството на работата ѝ. Но тя беше приятелка на приятелка на майката на Даян, така че нямаше какво да се направи.

И така, жената ме гледаше странно, след това се пресегна и махна някакъв боклук от косата ми. Явно нещо се беше заплело в нея.

— Та какво казваше, момичето ми?

Нищо не може да разрушит авторитета на човек така, както боклук в косата. Въздъхнах, дадох ѝ всичките си инструкции за подредбата на масите и украсата, след това тръгнах да търся Даян.

Тя беше в стаята за преобличане и стоеше пред голямо огледало. Майка ѝ беше коленичила до нея и оправяше роклята ѝ.

Изглеждаше толкова прелестно красива, че аз веднага се разплаках. Нещо, което в последно време правя с лекота. Даян ме видя и също не можа да сдържи сълзите си. Последва ни майка ѝ, но на майките в такъв момент и без това не им трябва много. И в един момент ние се разхълщахме и стояхме така прегърнати като група сантиментални идиоти, каквито предполагам и без това бяхме, Бог да ни благослови.

Малко след това дойде помощникът на пастора да ни каже, че е време да заемаме местата си. Докато вървях към залата, се вглеждах в морето от прииждащи гости и цялата тази картичка много силно ми напомни за деня, в който на мен ми предстоеше да измина пътеката до олтара. Забелязах в тълпата Робърт, който разговаряше с кума и изглеждаше доста неспокойен. Тогава осъзнах, че този ден явно имаше голямо значение за него. Спомних си лицето на Брад по време на нашата сватба. Изглеждаше напълно отегчен.

Може би грешах по отношение на Робърт.

Оркестърът засвири сватбения марш и аз заех мястото си на пътеката. Започнах да вървя, като през цялото време си напомнях да не избързвам. Всички погледи бяха насочени към мен, даже Робърт ми се усмихна мило. Като стигнах до края на пътеката, заех мястото си от

лявата страна на олтара и се обърнах, за да видя приближаването на шаферката — по-малката сестра на Робърт, която изглеждаше отегчена. Когато и тя измина пътеката, музиката спря за миг и след това Даян и баща ѝ застанаха на вратата. Тя беше невероятно красива булка. Дългият ѝ воал стигаше чак до земята, а букетът ѝ с бледи рози много красиво контрастираше с бадемовата ѝ кожа. Баща ѝ беше изпълнен с гордост, а Робърт я гледаше с изумление и възторг, сякаш не можеше да повярва, че тази красива жена ще бъде негова съпруга. Когато младоженците застанаха един до друг и сплетоха ръце, почувствах, че няма как да съм била по-заблудена по отношение на тяхната връзка. Те наистина бяха влюбени и свиня или не, Робърт беше мъжът за нея.

— Да се дарявате един друг ежедневно с търпение, доверие и любов — редеше пасторът.

Когато дойде моментът Робърт да каже „Да“, гласът му трепна от вълнение.

Едва успях да сдържа сълзите си. Но когато дойде време Даян да каже частта за „Да имаш и да задържиш“, почти се разплаках. Любовта, която двама души си споделят, независимо от това какви лични недостатъци има всеки от тях, е нещо толкова красиво, а аз почти го бях забравила.

Пасторът ги обяви за съпруг и съпруга, те се целунаха страстно и присъстващите избухнаха в аплодисменти.

Двамата поеха по обратния път от олтара, кумът ме хвана под ръка и ние тръгнахме след тях.

Не знам каква сила ме накара в този момент да се обърна наляво. Не ми се иска да мисля, че този човек все още има някаква власт над мен и е привлякъл вниманието ми или че просто съм искала да го видя, но той беше там.

Брад. Стоеше в другия край на пейката и се хилеше.

Изпаднах в паника и не знаех какво да правя. Как се беше озовал тук? Дали щеше да присъства на празненството? Какво трябваше да му кажа, как да се държа с него? Дали не е сега най-подходящият момент да му дам да разбере, че не мога да го понасям? Не, ако му покажа подобно отношение, това по-скоро ще означава, че все още имам някакви чувства към него. Не знаех как да постъпя.

Когато излязохме пред църквата, отидох да поздравя Даян и да ѝ кажа, че това беше най-прекрасната сватбена церемония, която някога

съм виждала. Гордея се, че нито веднъж не споменах Брад, докато си правехме снимки на стълбите пред църквата. От време на време оглеждах тълпата, за да открия никакви признания от присъствието на бившия си съпруг, но не го видях. Може би си бях въобразила и той изобщо не е бил там. Халюцинация. Струваше ми се много логично. Освен това е често срещан ефект след емоционален стрес.

Докато се отмествах назад, за да могат родителите на Даян да се снимат с нея, някой ме потупа по рамото и аз подскочих.

— Ето това е рокля на кума, в която и аз бих се пъхнала — каза Вероника.

Даян и Вероника се познаваха от колежа, но никога не са били особено близки. Предполагах, че Даян я е поканила, за да ми прави компания. Никога не съм била по-радостна да я видя.

— Боже, как ме стресна! — казах аз и сложих ръка на гърдите си.

— А ти кой си помисли, че е? Бившият ли?

— Да! Как се...

— И аз го видях.

— Какво да правя?!

— Имам страхотен план. — Тя ме побутна в един по-малко пренаселен ъгъл. — Ето какво ще направим...

Не бих нарекла плана на Вероника великолепен. Дори не знам дали да го нарека план. Първо, той не би могъл да проработи даже и да се съглася да го направя и второ, аз никога няма да се съглася, така че той и без това няма шанс да проработи.

Вероника беше решила да ми предостави напълно безусловно приятеля си, с когото аз трябваше да се преструвам, че съм близка, за да покажа на Брад, че съм го забравила напълно. Само че аз така или иначе го бях забравила много повече от напълно, особено след случилото се снощи. Само дето Вероника не ми вярваше.

— Трябва да го накараш да ревнува — повтаряше ми тя.

— Но аз не искам да ме ревнува. Не искам дори да ме забелязва, искам просто да се разカラ. — Тя, изглежда, не ми вярваше. — Серioзно говоря!

— Ами в такъв случай няма да имаш никакъв проблем с втората част от плана ми.

Втората част от плана включваше да бъда самоуверена, резервирана и студена с него, което според нея щеше да го подлуди.

— Мисълта, че той може да ме докосне, ме отвращава! — опитах се да й обясня.

— Идеално, точно това отношение търсим. Само го направи малко по-слабо. Не искаме да си видимо отвратена, а просто резервирана.

Завъртях очи и въздъхнах. Очертаваше се един дълъг и напрегнат следобед.

Пристигнахме в ресторанта. Заведението беше много приятно, залите бяха с дървени подове и огромни прозорци. Даян сияеше от щастие. Откакто беше хванала Робърт под ръка на излизане от църквата, не беше го пуснala нито за миг. Той също изглеждаше много горд и щастлив. Преди няколко дни бих реагирала много различно на тази сцена, но сега мисля, че се почувствах изключително щастлива заради тях.

А при мен нещата изглеждаха напълно безнадеждни.

Вероника прати гаджето си да се навърта около мен и той наистина го правеше, като от време на време ме хващаше през кръста или поставяше ръка на рамото ми. Не ми беше неприятно, защото той изглеждаше доста добре. Е, не чак колкото Ник, но вече бях започнала да си мисля, че красотата на Ник е недостижима за никой друг, така че бях доволна. Не знам какво му бе казала Вероника за мен, но съм сигурна, че е била някоя опашата лъжа. Например че си търся партньор за „секс с непознат“.

Не мога да отрека, че цялата работа имаше добър ефект, защото поне през първия половин час Брад се мотаеше около бара с доста несигурно изражение. Не че му обръщах никакво внимание. По-скоро се чувствах така, сякаш в края на салона има огромен черен паяк.

Забелязах, че той не беше дошъл сам на тържеството. Около него се усукваше никаква стройна блондинка, която от време на време протягаше ръце към него.

Искам ясно да подчертая, че това, което изпитах, след като осъзнах нейното присъствие, не беше ревност. Или завист. Изобщо не беше никакво подобно чувство. Дори сама бях много изненадана, че не ревнувам. Не ме интересуваше какво прави тя с него. Даже изпитах известно съжаление, че е попаднала на такъв като него. Сигурно не

подозираше каква отрепка е. И без да я познавам, аз я съжалих. Никоя жена не заслужава плужек като Брад.

След като приключих поредния танц с гаджето на Вероника, го помолих да ми вземе едно питие. Тъй като залата беше претъпкана и до бара имаше много място, надявах се да се забави достатъчно, за да мога да си поема дъх. За съжаление в минутата, когато мъжът ме оставил, Брад започна да си проправя път към мен. Не исках да говоря с него за нищо на света, затова веднага се обърнах на другата страна и тръгнах към края на салона, където можех да се скрия в женската тоалетна.

Моето бягство беше спряно от майката на Даян, която ме прегърна силно и много държеше да ми каже колко високо оценява моята помощ за организирането на сватбата и всичките ми усилия да помогам на Даян. Тъкмо се канех да я подмина, когато една ръка ме хвани за рамото и се обърнах.

Знаех, че е Брад, защото по тялото ми премина конвулсивен трепет на отвращение.

— Лорън, изглеждаш чудесно. — Той се хилеше злобно.

Беше облечен много стилно в скъпи маркови дрехи. Винаги залагаше на външния си вид, за да си проправя път в живота, но като го погледнах сега, видях просто един жалък, мазен идиот. Дори забелязах, че беше започнал да оплешиявя, и това ме изпълни със задоволство.

— Брад — казах с глас напълно лишен от всяка емоция. Вероника би се гордяла с мен. — Изглеждаш... уморен.

На челото му се появи бръчка, а изражението му беше много учудено. Определено не очакваше това. Чудесно.

— Така — подхвани пак той, само че този път не се хилеше чак толкова самодоволно. — Какво става с теб напоследък?

Бях се загледала в Даян и Робърт, които си говореха с кума.

— Какво? — изобщо не бях чула въпроса му. Стори ми се странно, че ми е толкова лесно да се отнасям с безразличие към Брад. Погледнах отново към него. Изглеждаше прекалено обикновен. И имаше сплескан нос. Как не съм го забелязала по-рано? Определено не можех да си представя кое точно съм намирала за привлекателно в този мъж.

— Казах... — Той повтори въпроса си.

— Ами... както обикновено — отговорих машинално и погледът ми пак се върна на Даян и Робърт. Забелязах, че булото на Даян се е закачило за едно от цветчетата, които украсяваха роклята, и трябваше да отида да ѝ помогна. — Извини ме — казах на Брад и се изнizaх в тълпата.

— Беше ми приятно, че се видяхме — извика той след мен, но аз не му отговорих.

Отидох при Даян и оправих булото ѝ. Тя се обърна към мен и след това очите ѝ се разшириха от изненада, когато забеляза Брад.

— Да, видях го — отвърнах съвсем спокойно. — Току-що говорих с него.

— Нямах представа, че ще е тук. Кълна се, не съм го канила. Изобщо нямах представа... Добре ли си — попита ме тя, като се взираше в лицето ми.

— Да, чудесно даже. — И наистина се чувствах така.

— Сигурна ли си?

— Да, абсолютно. Изобщо не ми пuka за него.

Даян изглеждаше малко изненадана, но все пак доволна от това, което казах.

Празненството продължи, а аз повече не се и натъкнах на Брад. Нещо повече, дори не го забелязах сред тълпата, което само показва колко бях безразлична към него вече. Така и не успях да се отърва от приятеля на Вероника, който се беше залепил за мен като пощенска марка, но когато Даян и Робърт се отправиха към лимузината си под дъжд от цветя, тълпата започна да се разрежда. Тогава гаджето на Вероника (така и не можах да запомня името му, беше нещо като Дейв, Дарън или Дъг) предложи да ме закара до вкъщи. Никога не бих се съгласила при други обстоятелства, но когато излязох, заварих колата си заклещена от две други коли, така че нямаше начин да се измъкна. Бях прекалено изморена, за да обикалям и да търся собствениците на двете коли, а Вероника каза, че с удоволствие ще закара колата ми до нас, когато се напразнува. И като се има предвид, че не смяташе да приключва в близките пет-шест часа, дотогава колата ми със сигурност щеше да е освободена.

Дейв или Дъг ме закара до вкъщи, като на всеки светофар по някакъв начин докосваше коляното ми. Нямаше как, най-сетне трябваше да бъда откровена.

— Не знам какво ти е казала Вероника, но аз нямам намерение да спя с теб.

Дъг или Дейв не обрна внимание на това.

— А какво ще кажеш да излезем?

— Не.

— Ееее.

— Благодаря много, че ме докара. — Слязох набързо от колата и хлопнах вратата.

Като прекосих улицата, забелязах, че все още има полицейска кола край къщата ми. Само че полицайт в нея бяха непознати. Реших, че детектив Дъглас сигурно най-сетне се е приbral да си вземе душ.

Влязох вкъщи и първото, което направих, беше да сваля официалната си рокля, чорапогащника и сутиена и да си облека удобната си памучна пижама. Изключих климатика, защото Лили го беше оставила на петнайсет градуса, а аз предпочитам да ми е по-топло. Седнах на канапето пред телевизора и след минути съм заспала.

Събудих се от шума на отварящата се входна врата. Отворих очи и видях, че коридорът е облян от дневна светлина. Значи вече бе сутрин. Повиках Лили, защото тя беше единственият човек, който не бе на меден месец на Карибите и имаше ключ от къщата ми. Докато се изправях, установих, че кракът и ръката ми са изтръпнали и не мога да ги помръдна.

Опитах се да се завъртя и хиляди иглички се забиха в тях. Млад и рус евангелист в светлосин костюм се взираше в мен от телевизионния еcran и обещаваше да спаси душата ми срещу много скромно дарение. Взех дистанционното от възглавничката на стола и изключих телевизора. Чух, че вратата на хладилника се отваря и после Лили се провикна, че трябва да купя мляко, защото сега тя щяла да изпие последното.

На входната врата се позвъни и аз си помислих, че сигурно е пощальонът, защото той винаги оставяше писмата в събота сутрин, особено ако носеше колет, на който трябва да се разпиша. Отне ми малко време да осъзная, че днес всъщност е неделя и че пощальоните не минават в неделя, така че най-вероятно е някой друг.

Отворих вратата и там видях Брад, който изглеждаше почти нещастен.

Той мина покрай мен, преди да успея да кажа каквото и да било. Не почувствах нищо друго, освен раздразнение, каквото бих изпитала например, ако беше се появил някой рекламен агент с намерението да ми продаде нова прахосмукачка.

— Какво правиш тук?

— Трябва да поговорим — отвърна ми той съвсем сериозно.

Лили нахълта в стаята и тъкмо беше започнала да казва нещо, но като забеляза Брад, просто извика:

— Какво, по дяволите, правиш тук!?

— И аз това се чудя — казах ѝ.

Брад гледаше, сякаш е обкръжен от врага, и не знаеше какво да направи. Пробва изпитаната си „чаровна усмивка“, но нито една от нас не изглеждаше особено очарована.

— Брад — започнах аз, — изобщо не искам да разговарям с теб. За каквото и да е. Затова пък много ми се иска да си тръгнеш.

— Точно така, Брад — включи се Лили. — Вземи да се разкараш от тук. Направо съм алергична към марковите ти парцалки. Драйфа ми се от тоя „Келвин Клейн“.

— Това е „Наутика“ — опита се да се защити той, изглеждаше леко засегнат.

На вратата се позвъни отново. Този път погледнах през шпионката, преди да отворя.

Беше Ник.

Сърцето ми подскочи и започна да бие лудо. Той изглеждаше невероятно дори през шпионката.

Обърнах се към Лили и Брад, които ме гледаха с любопитство.

— Връщам се след секунда.

Отворих вратата и излязох. Затворих я след себе си. Ник отстъпи крачка назад. Изглеждаше изненадан.

— Ъъъ, извинявай — той се оглеждаше неловко, — да не би да те хващам в лош момент?

— Нещо такова. — Бях много смутена от факта, че съм облечена в памучна синя пижама на бели облачета, а косата ми най-вероятно изглеждаше по-рошава от когато и да било. Затова пък той изглеждаше възхитително както винаги.

— Нямаше да се натреса така, но... — Замълча. Дали не беше нервен? — Но ти не отговори на обажданията ми.

Изглеждаше озадачен. Явно си мислеше, че го отбягвам, и това го караше да се чувства наранен. Тази мисъл някак си ме изпълни с чувство на вина. Но като си помислих, че е преспал с Дарла, вината ми се изпари. Но дали това беше вярно? Докато го гледах, ми се струваше, че май не е имало нищо таково.

— Съжалявам. — Той заслужаваше точен отговор, а не такова увъртане. — Имах страшно натоварена седмица. Даян, моята най-добра приятелка, се омъжи снощи и... се случиха толкова много неща...

Ник изглеждаше обнадежден, а после леко разтревожен.

От вътрешната страна на вратата се чуваха викове, след това тя се отвори рязко и Брад изхвърча от там. Спря се за миг и се втренчи в Ник.

— Кой си ти? — изрекоха двамата едновременно и изглеждаха като бикове, които всеки момент ще сблъскат главите си.

Брад отговори пръв.

— Аз съм съпругът ти — каза го с такова собственическо чувство, че ми се прииска да го удуша.

— Бившият съпруг — поправих го аз, но мисля, че Ник изобщо не ме чу.

Той погледна първо към самодоволната физиономия на Брад, после към моята пижама и като че ли реши, че той казва истината. Преди да успея да отхвърля това абсурдно предположение, Ник се обърна и тръгна към колата си.

— Почакай — извиках след него. Брад се опита да ми препреци пътя, но Лили го срита и аз успях да изтичам след Ник.

Той се обърна за миг към мен.

— Можеше поне да ми кажеш! — Изгледа ме яростно и се качи в колата си.

Останах на място, без да знам какво да правя.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че ме ритна! — повтори Брад поне за стотен път, докато разтъркваше крака си, както се беше опънал на канапето ми. Не онова канапе, на което го заварих да чука съседката. Не, това канапе беше чисто ново и много по-скъпо.

— Ти се радвай, че ти направих само това — отговори Лили, като се разхождаше нервно из стаята. — Смятам да си лягам, така че, Брад, направи ни тази голяма услуга да се разкараш от тук.

Щом тя затръщна вратата след себе си, Брад ме попита:

— Брей, какво й става?

Не му отговорих. Изобщо не ми беше до него. Не можех да престана да мисля за погледа, който Ник ми хвърли. Беше толкова ужасен и изпълнен с отвращение... Но в края на краищата защо трябваше да ми пука за това, нали не бях аз тази, която е скочила в леглото на Дарла?

— Лорън — повиши глас Брад, — ти слушаш ли ме изобщо?

— А?

— Ами мислех си...

— Ето там ти е най-големият проблем — в мисленето. Знаеш, че не те бива особено за тази работа, освен ако не става дума за модни продукти.

Той се направи, че не е чул.

— Мислех си за нас двамата.

— Няма такова нещо като „нас“.

— Няма ли?

— Не. И никога не е имало.

Брад изглеждаше озадачен. Започвах да си мисля, че тоновете лак за коса, които използваше, имат свойството да проникват в кожата му и да увреждат мозъчните му клетки. А при него те и без това не бяха кой знае колко много.

— Брад, ти си най-себичният, арогантен и тъп мъж, когото съм срещала.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Че ужасно се срамувам, задето съм се омъжила за теб, и че всячески се опитвам да забравя за тази си грешка — изрекох го невероятно спокойно и хладнокръвно, без капчица емоция в гласа си. За пръв път след развода ни съумявах да говоря с него по този начин. Но сега вече наистина бях уверена, че това е най-правилното, което мога да направя.

— Предполагам това значи, че не би се съгласила на един хубав секс, който ще възстанови нашите отношения...

— Брад, не искам да правя никакъв секс с теб никога вече и при никакви обстоятелства. Трябва ли да споменавам, че това важи дори ако ти си последният жив мъж на света, или и без това разбиращ какво ти казвам?

— Разбирам. — Той преглътна тежко. — Е, тогава се надявам, че все пак можем да си останем приятели.

— Не!

— О! — Изглеждаше искрено учуден.

— Е, не се притеснявай. Ще си намериш някоя резервна мацка още преди да си се усетил.

— Резервна?

— Хайде, не се прави на тъп. Знам каква бях аз за теб.

— Започвам да си мисля, че все пак трябваше да те задържа.

— Не трябваше, дори и да се беше опитал.

Трябваше да се чувствам добре. Някак си освободена. Но не беше така. Задушаваше ме чувство за вина заради случилото се с Ник. А това беше адски несправедливо, защото аз в крайна сметка не бях направила нищо нередно, докато той беше. Изобщо не знаех как да постъпя сега. Дали да му се обадя? Или просто да си го избия от главата веднъж завинаги...

В крайна сметка оставих няколко съобщения на телефонния му секретар, но предполагах, че той ще ги изтрие в момента, в който чуе гласа ми.

Като се има предвид, че Даян беше на Карибите, нямаше как да ѝ се обадя за съвет. А не ми се искаше да звъня на Вероника, защото тя

щеше да ме посъветва да зарежа цялата работа и да преспя с първия мъж, който ми се изпречи насреща.

Чувствах се много тъпло заради факта че в първия ден, в който излязох с достойнство от разговор с Брад, не можех да му се насладя. Но при мен и без това винаги така се случва. Когато направя някаква голяма крачка, на която не съм била способна допреди това, винаги става нещо, което да помрачи триумфа ми. Очаквах всеки момент някой от родителите ми да се обади, за да ми съобщи, че съм била осиновена или съм била нежелано дете. Как изобщо човек може да стане нормален възрастен в този идиотски свят? Точно когато си помислиш, че вече си видял най-лошото, и изведнъж... разбираш колко много си грешал.

В понеделник сутрин се завлякох на работа с голямо нежелание. Особено като се имаше предвид, че сватбата на Дарла беше тази седмица, а поканите още не бяха разпратени. И по-лошото — бях казала на булката, че е най-противното и зло същество, което съм срещала. Така че повече от всяко очаквах, че ще бъда уволнена, а сватбата ще бъде отменена, за късмет на Джеймс.

Като пристигнах на работа, заварих една кутия, пълна с красиви покани с цвят на слонова кост. До тях имаше друга кутия, пълна с пликове, а към тях беше прикрепен списък с имената и адресите на всички поканени. Отгоре имаше бележка до мен:

„Лорън, това са моите покани. Моля те, разпрати ги до довечера, имаш и лист с адресите на поканените.“

Бележката беше подписана с „Дарла“.

Нима бе възможно?

Хвърлих поглед на списъка и видях няколко десетки фамилии Корона и още повече Тендаски. В поканите бяха изписани имената на Дарла и Джеймс, на техните кумове, както и ресторантът, който бях резервирала преди две седмици. И, разбира се, дата, която подсказваше, че сватбата щеше да бъде тази събота.

— Виждам, че си намерила поканите. — В стаята влезе Джи и се взираше в мен. Какво правеше тук в девет и трийсет в понеделник? Още малко и ще се научи как да си служи с компютъра си.

— Не знам... — започнах, но не бях оставена да довърша, което беше често срещано при разговор с Джи.

— Е, ние знаехме, че е крайно време, нали така?

— Дарла говори ли с теб?

— Не, защо? Трябваше ли?

— Не, просто се чудех...

Ставаше все по-интересно.

Седнах на бюрото си и усетих с краката си нещо меко — Уискърс. Започнах да подреждам поканите, а тя непрекъснато ми се пречкаше из ръцете, нямаше покана, върху която да пропусне да стъпи.

По едно време в стаята ми дойде Джи и ми предложи да ми помогне. Направо зяпнах от изненада, досега никога не се беше случвало да ми предложи помощта си за каквото и да било, още по-малко пък за такава досадна и еднообразна работа като подреждане на покани. Започнах да си мисля, че го прави само за да е по-близо до Уискърс. Котката не беше прекарала и минута в кабинета ѝ, откакто се върна.

И така, в продължение на много часове ние се занимавахме с поканите. Аз и Джи ги слагахме в пликовете и надписвахме адресите, а Уискърс стъпваше върху тях и ги разпиляваше по пода.

Към четири следобед бяхме приключили с това и аз натоварих поканите в колата си, за да ги занеса до пощата. Джи даже ми даде кредитната си карта, защото Дарла все още не ни беше платила за услугите.

Успях да занеса поканите в пощата и да ги пусна, въпреки че служителят се затрудни малко с приемането на двеста и петдесет писма наведнъж. Все пак и на мен не ми беше лесно да надпиша всичките тези пликове. Имах чувството, че ръката ми се е схванала и няма шанс да се оправи скоро.

Заради това още повече намразих Дарла. Всъщност вече не знам дали имаше начин да я мразя повече. Даже нямаше да ми трепне сърцето, ако я сполетеше ужасяваща и болезнена, смърт. Не виждах как бих могла да изкарам с нея и пет минути в едно помещение, а сватбата ѝ наближаваше.

Даже бих казала, че петък дойде прекалено бързо.

Тази вечер всички трябваше да се съберем в църквата за репетицията на сватбата.

Отидох там и се опитах да вляза, но вратата все още беше заключена. Видях друга, по-малка врата. Тя се оказа отключена и влязох. Забелязах, че не водеше директно към голямата зала, а отиваше към някой от другите коридори, най-вероятно в стаичката за преобличане на булката. Ако някой ме видеше, щях да кажа, че съм се загубила.

Продължих по коридора и чух гласове. Помислих си, че сигурно това е кабинетът на пастора, затова смело отворих вратата. Там обаче заварих нещо съвсем различно. Вътре беше Дарла, полуразсъблечена и беше увила краката си около тялото на някакъв мъж. Не виждах лицето му, но изключително много приличаше на Ник. В мен се надигна отвращение. Опитах се да се измъкна и да затворя тихичко вратата, преди да са ме забелязали, но в този момент мъжът се завъртя леко в профил и можех да видя лицето му. Не беше Ник, отдъхнах си. Но изключително много приличаше на него. Много повече, отколкото Джей. Само че беше доста по-млад, даже „мъж“ е много силно казано, защото изглеждаше на около двайсет и две.

— Лорън! — Дарла се отдръпна от него и се наметна с дрехите си по най-бързия начин.

— Нищо не съм видяла и вече си тръгвам.

— Не, остани — каза тя за моя най-голяма изненада. — Искам да те запозная с Рик.

— Рик?

— Рик Корона.

— Още един брат? — попитах, преди да мога да се удържа, вече бях бясна — И той ли е пожарникар?

— Не, инженер — обади се Рик.

— О, как можеш! А има ли четвърти или пети брат, за които да не съм информирана? С тях успя ли да преспиш вече? Дарла, нямаш ли поне класа? — Не я оставих да ми отговори на този въпрос. — А изобщо знаеш ли кой е бащата? — Идваше ми да я хвана и хубаво да я раздруsam.

— Баща? Какво, по дяволите... — Рик отново се намеси.

— Млъкни! — казахме и двете с Дарла едновременно.

— Рик е, щом толкова искаш да знаеш. — Тя оправи косата си. Дори в такъв момент изглеждаше като извадена от реклама. Направо не можех да повярвам, че е възможно.

Бях толкова бясна, че се задъхвах. Не можех да повярвам, че може да затъва все повече в кашата, която сама беше забъркала. Сигурно беше спала и с бащата на Джеймс, трябваше да я попитам. Но единственото, което исках, беше да се махна колкото се може по-бързо, преди да съм направила нещо, за което ще съжалявам. Затова избягах навън, като я оставих на въпросите, с които Рик започна да я обстрелва. Сега имаше да се мъчи да измисли отговори...

Тъкмо излязох и налетях на майката на Дарла, която сега изглеждаше още по-уплашена и нервна, отколкото последния път, когато я видях.

— О, извинявам се много — казах ѝ и се отдръпнах. Чух, че Дарла и Рик идват насам, като той продължаваше да я пита нещо, а тя му казваше да мълчи.

Госпожа Тендаски ги забеляза и ме дръпна настрана.

— Това е той, с него я видях онази сутрин.

— Голяят... ъъ... брат? Но вие казахте, че е бил Ник!

— Този не е ли Ник? — Тя изглеждаше много объркана.

— Не, за бога, не е Ник. Този е Рик.

— Почакайте, трябва да взема очилата си. — Тя извади от чантичката си най-фините очила, които някога бях виждала, и ги намести на носа си. — Да, сега мисля, че си права.

— Носехте ли очила сутринта, когато... онази сутрин?

— Не, не обичам да нося очила, правят ме да изглеждам кривогледа.

— И таз хубава! — възкликах. — Ами тогава откъде сте сигурна, че изобщо е бил гол? Може да е бил с дрехи с телесен цвят.

— Не, абсолютно съм сигурна, че не беше с дрехи. Освен ако панталоните му нямат подвижни части.

Наистина ми писна от цялото им семейство. Първо Ник беше виновен, сега се оказва, че е невинен. И само защото на някаква късогледа лелка ѝ е по-лесно да различи мъжки гениталии от черти на лицето. Дарла спеше с кой знае колко мъже от семейство Корона, а на мен сепадаше да ръководя цялата тази театрална сватба утре. Идваше

ми да си тръгна и повече да не срещна нито един представител на тези две семейства.

— Абсолютно всичките братя ми изглеждат почти еднакви. —
Майката на Дарла отново ме върна към действителността.

— Невинаги е било така — намеси се някаква роднина на семейство Корона, която се присъедини към нас. — Можете ли изобщо да повярвате, че преди Ник беше дебелият? Когато бяха по-млади, беше много лесно да ги различи човек. Джей беше високият, а Рик беше кълъщавият. Сега и тримата са почти еднакви.

Тя наистина ли каза „дебел“?

— Ник е бил дебел? — изумих се аз.

— Да, знаеш как е при някои деца. Остават си пухкави до много голяма възраст. Ник беше дебел чак докато завърши колежа.

Ник е бил дебел?

— Не му споменавайте, че съм ви казала. Той е ужасно чувствителен на тази тема. А и доста е страдал през всичките тези години, че е най-грозният брат.

Ник? Грозен? Това беше невъзможно.

Осъзнах, че изобщо не познавам Ник. Че съм разсъждавала по най-повърхностния начин, както правят повечето хора. Решила съм, че щом изглежда добре, значи винаги е бил красавец и някак си сметнах, че това е козът, на който той залага в живота си. Поне повечето красиви хора действат така.

Изобщо не си бях направила труда да науча нещо за него, да го питам за братята му, за това как са израснали. Как ли се е чувстввал?

Аз поне се чувствах се като пълен идиот.

И точно в този момент дойде Ник.

Изобщо не беше необходимо да го видя, за да разбера, че е дошъл. Веднага усетих присъствието му. Обърнах се и дъхът ми спря, защото той винаги имаше такъв ефект върху мен.

Беше с униформа, което го правеше да изглежда още по-мъжествен. А той и без това си беше доста мъжествен, повярвайте ми.

Загледах се в него и се опитах да си го представя по-млад и... дебел. Дали е имало период от живота му, в който момичетата са му се подигравали и са му обръщали гръб?

Бях ужасно несправедлива с него. Първо го подозирах в изневяра, не му се обаждах, а накрая го оставил с впечатлението, че

живея с бившия си съпруг. Сигурно ме смяташе за най-голямата гаднярка на света. Чувствах се като истински боклук, беше ужасно.

Ник погледна към мен и аз се усмихнах, за да видя как ще реагира. Погледът му се плъзна покрай мен, все едно изобщо не бях там. Това ме заболя повече, отколкото бих си признала. Болеше ме още повече заради това че много добре осъзнавах, че си го заслужавам. Не можех да повярвам, че съм се доверила на недовиждащата госпожа Тендаски и изобщо не съм се усъмнила в разказа й.

Репетицията започна и гостите заеха местата си. От мен се очакваше да взема малко по-дейно участие, но аз не бях на себе си и не можех да се концентрирам върху сватбата. Единственото, което правех, беше да стоя на мястото си и да се взирям в Ник, докато проклинах собствената си глупост да повярвам на госпожа Тендаски, вместо да отида и да го попитам.

Дарла беше прегърнала Джеймс и му говореше влюбено, сякаш никога не се е натискала с брат му. С който и да е от двамата. Толкова бях ядосана, че ми идваше да ѝ издерга очите.

Веднага след репетицията майката на Дарла ме нападна, за да ме разпитва за кетъринг фирмата, менюто и украсата. В момента, в който успях да се откопча от нея, майката на Джеймс се присламчи към мен. Докато се измъкна, Ник си беше тръгнал.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Прибрах се вкъщи в ужасно настроение. Пуснах си радиото, но даже то не можа да ме разсее.

Първото нещо, което забелязах, като прекрачих прага, беше, че Лили си събира багажа.

— Да не си тръгваш? — попитах със съжаление. Имах чувството, че дори собствената ми сестра ме изоставя.

— Не се ли радваш?

Нямаше как да отговоря отрицателно и в същото време да запазя достойнството си, така че казах нещо като „предполагам“.

— Защо заминаваш?

— Ами дадоха ми отново право на общежитие, направо не мога да повярвам. Даже съм получила студентски кредит, което е още по-хубаво.

— На каква стойност?

— Достатъчна, за да си купя нови мебели и да се издържам известно време. Освен това Дъг... ъъ... детектив Дъглас ми каза, че трябва да се преместя, защото има вероятност Майкъл да дойде пак да ме търси тук.

— О! — Трябваше ми известно време, докато осъзная смисъла на казаното. — Чакай малко, ами аз?!

— Спокойно, той не се интересува от теб. — Лили завъртя очи.
— Нищо няма да ти направи!

— Аха, така ме успокои. Почувствах се многооого по-добре. Щом той е избирателно луд. — Но после ми мина друга страшна мисъл. — Ами ако ме обърка с теб?

— О, това никога не може да стане. Имам предвид, че никой не би могъл да ни обърка.

Погледнах я. Тя беше слаба, с дълга прива коса и не се гримираше. Освен това винаги носеше тениска и дънки. Нямаше как да не се съглася, че е трудно да ни обърка човек.

Лили грабна чантата си и се приготви да излиза.

— Чакай! Не искаш ли нещо тъль... за ядене?
— Ти и без това нямаш нищо за ядене.
— Защото ти ми изяде всичката храна.
— Така е — усмихна се тя. — До скоро.

Отново грабна чантата и затвори вратата след себе си. След няколко секунди вратата се открепхна и Лили показва главата си.

— И... много ти благодаря, че ми позволи да остана тук. ЧАО.

Никога не съм предполагала, че ще дойде момент, в който ще ми е тъжно, че тя си заминава. Но ето че това беше факт. Седях на канапето си, взирах се в екрана на телевизора и се чувствах като най-презряната, мизерна и онеправдана жена в целия свят. И на всичкото отгоре над мен висеше заплахата от нападение на откачени бивши гаджета. Дори не мои. Погледнах през прозореца, но вече никаква полицейска кола не се виждаше, което означаваше, че охраната, доколкото изобщо е имало такава, е била само за Лили. Прекарах още известно време в самосъжаление и просто нямаше как да не се обадя на Ник. Какво друго ми оставаше?

Естествено, попаднах на телефонния му секретар.

— Ник — започнах аз, — Лорън е. — Чудесно начало, няма що. Без съмнение след тези думи веднага ще си го върна. Направих кратка пауза, защото се притесних от мисълта, че той може би стои там и слуша съобщението. Опитах се да прогоня тези мисли, за да мога да продължа нататък. — Виж, искам да знаеш, че наистина много съжалявам за всичко, което стана миналата седмица. Случиха се ужасно много недоразумения, които ще се опитам да обясня. Като начало започвам с това, че определено не съм омъжена. Но ще те разбера, ако не искаш да говориш с мен... Но... аз наистина много те харесвам и наистина много високо оценявам времето, което прекарахме заедно. Ти ме накара да се чувствам...

Чу се прещракване и аз мъркнах за момент, защото си помислих, че може би Ник все пак ще вдигне телефона и ще реши да говори с мен.

Но вместо Ник на линията се появи монотонен глас: „Вие пресрочихте времето си за запис на съобщения. Остават НУЛА минути. Ако искате да направите ново съобщение, наберете

телефонния номер отново.“ Последва ново прещракване и линията прекъсна.

Няма нужда да казвам, че прекарах една почти безсънна нощ.

Разумната част от ума ми (да, наистина има и такава, колкото и незначителна да е) ми повтаряше, че трябва да забравя всякааква надежда да съм отново с Ник. Той беше прекалено добър и прекалено красив за мен. Беше просто съвсем друга класа и не би могъл да загуби повече време с тъпачка като мен. С останалата част от ума си просто не можех да повярвам, че това е истина.

И като се замисля, даже и това да не се беше случило, колко ли време щяхме да изкараме заедно? Какво значение има, че раздялата сигурно щеше да ме убие? Кога друг път ще имам възможност да изпитам на няколко пъти оргазъм и това да се повтаря поне шест седмици. Но като се има предвид, че междуекса ни беше интересно и да си говорим, сигурно можехме да изкараме и повече. Например шест месеца. Или може би година? И тогава Ник неизбежно щеше да разбере, че аз съм много по-глупава и скучна, отколкото му се е струвало в началото и че няма повече време за губене с мен. Беше напълно възможно да се случи. Цяла година с Ник! Направо ми идваше да се разрева от яд заради това че изпуснах възможността да направя това реалност. Не беше честно!

Както си лежах на канапето, забелязах, че вече съмва. Стана почти събота сутрин, а аз още не си бях легнала. И без това вече нямаше за кога, станах да си пригответя закуска. Въпреки че бях гладна, нямах никакво желание да ям и загубих интерес към това занимание още на втората лъжица.

Все пак намерих отнякъде сили да стана и да си взема душ, даже и да си измия косата с шампоан, което изискваше много усилия и енергия.

Излязох от банята, избърсах се и грабнах първата рокля, която напипах в гардероба, без изобщо да погледна какво обличам. Отидох до кухнята и забелязах, че съм оставила почти пълната си купичка със закуската на масата. Никога не го бях правила досега. Абсолютно никога. Винаги измивах чиниите си веднага след ядене и не бях допуснала дори един-единствен път нещо да остане „за после“. А най-ужасното в тази ситуация беше, че ми беше все едно. Можех просто да

я оставя да си стои цял ден и изобщо да не се сетя за нея. Явно депресията ми бе много тежка, щом съм го докарала дотам.

Естествено, не я оставих така. Изхвърлих закуската и оставил купичката в мивката, но не стигнах чак дотам, че да я измия.

Започнах да суша косата си, но нямах желание да си правя прическа. Просто прекарах ръка през нея. Ръката ми заседна и я извадих. Отказах се от ресането. Бях доста рошава, но не ми пукаше. Оставил си я така.

Все пак си сложих грим. На юг беше немислимо жена над двайсет и пет да излезе от къщата си без грим, независимо колко е депресирана.

Малко след като излязох от къщата, осъзнах, че съм се облякла по-скоро като за погребение, отколкото за сватба. Бях си сложила дълга черна рокля без ръкави и черни сандали. Бях забравила колието и обиците, които никога не пропускам да си сложа, когато отивам на сватба. Това показваше колко малко ми пuka за цялата работа. Имам предвид, че Джи и нейната тиранична приятелка, госпожа Девънпорт, ще бъдат там, но изобщо не ми беше до тях. А и какъв смисъл имаше всичко? Дарла беше лъжкиня, Джеймс беше идиот, а Ник — най-прекрасният мъж на света, ме мразеше.

Пристигнах на мястото за сватбената церемония почти два часа преди началото, а Джи и госпожа Девънпорт вече бяха там и ме чакаха.

— Погледни какво си облякла! А косата ти на какво прилича, нямам думи! Искаш да ми направиш напук, нали?

— Здравей, Джи. И аз много се радвам да те видя.

— Престани да се караш на момичето! — заповядва госпожа Девънпорт. — Ела тук — обърна се тя към мен. — Искам да поговорим. Насаме — добави, след като Джи се опита да ни последва. — Как си? — обърна се тя към мен, когато бяхме достатъчно далече, че да не бъдем чути.

— Опасявам се, че не съм много добре.

— Ами да, ето какво се случва, когато се забъркаш със семейството на сестра ми. — Тя се опита да ми се усмихне дружелюбно, но на лицето ѝ това изглеждаше като намръщване. — Исках да говоря с теб за... — Загледа се в нещо зад мен и очите ѝ се разшириха от ужас. — О, боже!

Обърнах се и видях Линда Тендаски, която се приближаваше към нас. Изглеждаше наистина по-ужасно от всякога. Косата ѝ стърчеше така, сякаш току-що се е возила на влакчето на ужасите, а по лицето ѝ имаше някаква неизвестна, тъмна субстанция. Почти всичките ѝ нокти бяха счупени. Левият ръкав на общитото ѝ с пайети сако висеше на няколко нишки, единият ѝ ток беше счупен и тя куцаше. В допълнение, или полата ѝ беше твърде къса и тясна, или тя беше забравила да си я сложи.

— Линда!

— Госпожо Тендаски! Ама какво се е случило с вас?!

Преди да успее да отговори, видях мъж, който се приближаваше към нас, най-вероятно господин Тендаски. Той носеше нещо, за което предположих, че е долната част на костюма ѝ, като крещеше след нея:

— Линда! За бога, жено, облечи това! Дарла пристигна ли вече?

— Не — отвърнах аз. — Какво е станало?

— Възможно ли е да отменим сватбата?

— Не ставай смешен, Том. Сигурна съм, че няма да се наложи — намеси се госпожа Девънпорт.

— Да, сигурна съм, че всичко ще се оправи — обади се госпожа Тендаски.

— Мога ли да ви помогна с нещо? Да ви донеса питие? — попитах я аз и се колебаех между радостта (може би все пак няма да има сватба) и разочарованието (как да кажа на Марк Стюарт, че трябва да върне обратно всички тези прекрасни рози).

— Не, няма нужда, наистина. Просто паднах, нищо особено не е станало.

— Паднали сте?

— Само че от движеща се кола — обади се господин Тендаски и започна да ни обяснява какво се е случило.

Към осем часа сутринта семейство Тендаски забелязали, че булката (Дарла) и нейната кума (Джен) все още не са се прибрали от моминското си парти. Естествено, веднага отишли да ги търсят. Групата включвала младоженеца (Джей), кума (Ник), родителите на младоженците и още няколко лели и вуйчовци. Те се разделили на няколко групи и започнали да обикалят всички места, където

предполагали, че може да е отишла булката. Сега искам тук да вметна, че винаги предупреждавам клиентите си, че е много лоша идея да се правят такива партита точно в навечерието на сватбата. Обикновено след тях хората изглеждат недоспали, понякога имат махмурлук, а това остава като много лош спомен на сватбените снимки. Освен това рискуваш да осъмнеш с татуировка „Роден съм за ерген“ или нещо подобно. Но има и нещо друго. В днешно време моминските партита са много по-буйни и диви от ергенските, защото младоженците пропускат да измъкнат от бъдещата си жена обещание, че партито няма да включва стриптийз и пиянски изпълнения. Мъжете нямат представа на какво са способни техните сладки женички и изобщо не си ги представят да награбват красивия стриптийзор и да изискват от него различни сексуални услуги.

В това време приятелките ѝ снимат, за да документират момента.

А да не забравяме, че в случая говорим за Дарла. Фантазията ми беше изключително бедна, за да си представя докъде би могла да стигне.

Както и да е, рано тази сутрин бедното семейство Тендаски били навън да търсят дъщеря си, когато намерили колата ѝ с размазана предница и броня, полегнала на тротоара.

Спели, огледали колата, заобиколили я, стигнали до вратата на къщата, позвънили и зачакали. Точно тогава се появили Джей и Ник. Те идвали от апартамента на Джен, където намерили Нейно светейшество просната на дивана да говори несвързано. Успели да измъкнат от нея указания за посоката, но нищо повече.

И така, четиримата стояли на чуждия праг и сеслушвали. След кратки прошумолявания, шепнещи гласове и дълга пауза вратата се отворила и разкрила почти изцяло голия Рик Корона, облечен (използвам думата фигуративно) с пешкир. Точно в този момент Дарла се появила някъде зад него, облечена в нещо, което било или бельото ѝ, или синьо-бели бански, заявявайки (предвидимо): „Не е каквото си мислите.“

В този момент младоженецът се засилил и ударил брат си в лицето. Двамата паднали на земята и продължили да се бият. Били последвани от Ник, който се хвърлил върху тях, но не станало много

ясно дали помагал на Джей да набие Рик, или просто искал да ги разтърве.

При опитите ѝ да се намеси госпожа Тендаски загубила ръкава си, а Дарла крещяла какъв дървеняк е годеникът ѝ, прескочила борещите се мъже, скочила в потрошената си колата и потеглила.

Семейство Тендаски се качили в колата си и я последвали, но в опита си да стигне до колата госпожа Тендаски се подхлъзнала на бордюра, счупила тока си и в объркването си не успяла да затвори напълно вратата на колата. Дарла карала като обезумяла. Господин Тендаски се опитал да я следва и при един от особено резките леви завои вратата на госпожа Тендаски се отворила и тя изпаднала. Падането ѝ все пак било омекотено от редица пластмасови кофи за боклук, пълни с обелки от банани и използвани памперси (което до голяма степен обясняваше ужасната смрад).

Нямах представа каква част от тази история е истина. Накрая дори госпожа Девънпорт беше онемяла. Аз може би бях единствената, която не беше особено изненадана. Като се имат предвид събитията от последните няколко дни, такъв развой ми се струваше съвсем логичен.

С напълно спокоен и равнодушен глас казах:

— Господин Тендаски, мисля, че ще е най-добре да заведете жена си вкъщи и да се измиете, а ние тук ще се погрижим за всичко. Не се притеснявайте, всичко ще бъде наред.

Никой от тях нямаше вид да ми е повярвал, но на Линда като че ли много ѝ се искаше. Съпругът ѝ беше доволен, че има извинение да си тръгне и да замъкне жена си под най-близкия душ.

Когато двамата се качиха в колата си, госпожа Девънпорт се отправи да търси питие. Малко след това забелязах Джей да пристига и да влиза в църквата, така че го последвах. Той се затича навътре и започна да взима стъпалата към втория етаж по две наведнъж.

— Джей! — извиках след него, но той не реагира. Или не ме чу, или не му пукаше.

Качи се на втория етаж и започна да вика Дарла, като отваряше вратите една след друга.

— Тя не е там, Джей! — казах аз, като се надявах гласът ми да е звучал спокоен и твърд.

Тогава той ме забеляза, погледна ме отчаяно и се свлече на стълбите.

— Загубих я! — въздъхна отчаяно и се хвани за главата. — Загубих я завинаги.

„Значи си късметлия“ ми се искаше да му кажа, но се въздържах. Не разбирах защо изглежда толкова отчаян. Ядосан, да, дори бесен, бих го разбрала. Но за какво имаше да съжалява?

— Не мога да повярвам, че тя би... а сега и...

— Бебето? — предположих.

— Какво?!

Опа.

— А, нищо. Нищо. — Е, аз нямах намерение да му казвам какви ги е забъркала Дарла. Нека сама да се оправя с кашата си.

— Какво ще правя сега? — нареджах той. — Тази година наистина се държах ужасно, но тъкмо бях започнал да се променям!

Сигурно бе забелязал недоверието ми.

— Така е, наистина, сериозно го казвам. Аз съм нов човек. Искам я обратно, искам да я направя щастлива.

— Искаш я обратно? — Как беше възможно той все още да я иска? Тази мръсница. Да не говорим, че изобщо не беше в състояние да обича.

— Разбира се.

— О, Джей. — Много добре знаех как се чувства. И аз бях в същото положение само преди година. Давах мило и драго да си върна един човек, който изобщо не го заслужаваше. Приближих се до него и сложих ръка на коляното му. — Сигурна съм, че сега не ми вярваш, но ще видиш, че ще ти мине. И това е най-доброто за теб.

Джей изглеждаше толкова отчаян, а аз сякаш видях себе си в неговото изражение и ми се прииска да го прегърна. Ето това е, което аз исках преди една година. Имах отчаяна нужда от нечия подкрепа. Затова бях готова сега да му я дам. Той също заслужаваше човешко отношение, независимо дали беше негодник, който вони на алкохол.

— Какво, по дяволите, правиш? — провикна се Джи, която с тактичността си на булдог провали целия сърден момент.

— Успокоявам младоженеца — отговорих съвсем спокойно, докато приглеждах полата си.

— Добре, не стой просто така, върви да нагледаш музикантите.

Музикантите — двама цигулари, един челист и един арфист, тъкмо спореха как е най-добре да се изsvири сватбеният марш. Оставил ги да обсъждат въпроса и слязох нания етаж. Изглежда, Джи беше успяла да успокои младоженеца и му беше намерила чаша уиски.

Марк, фотографът, беше пристигнал малко по-рано, защото искал да направи снимки на булката. Казах му, че за съжаление не разполагаме с булка за снимане. За всеки случай му предложих да остане и да почака, защото никой не знаеше какво ще се случи.

Бях толкова нервна, че непрекъснато влизах и излизах.

Семейство Тендаски се върнаха и вече бяха в доста по-приличен вид. За съжаление нямаха никаква представа къде може да е дъщеря им. Минаха пет минути. После десет. Джи с елегантно движение извади от вътрешния джоб на кремавото си сако малка бутилка уиски и им предложи по чашка. И двамата веднага приеха.

В този момент в другия край на залата забелязах кумата, която се опитваше да ми привлече вниманието, без да бъде видяна от родителите на Дарла. Погледнах Джи за миг право в очите, посочих й с поглед кумата и тя схвана ситуацията за част от секундата. Веднага се зае да разсейва семейство Тендаски, за да мога да се измъкна.

— Дарла е в колата ми — прошепна ми Джен. — Мисля, че ще можем да я вкараме през задната врата.

— Защо трябва да го правим?

— И без това ми костваше адски много, за да я доведа дотук. Мисля, че дори при най-лекия намек тя ще избухне.

— Ами може би така трябва да стане.

Джен се замисли за секунда над тази вероятност.

— Не, смятам, че е замислила нещо. Горя от нетърпение да разбера какво може да е.

Излязохме навън и видях Дарла в колата. Това, което Джен беше пропуснала да ми каже, беше, че тя не беше сама. Ник стоеше до нея на задната седалка. Даже трябва да доуточня — не до нея, а под нея, тъй като тя почти се беше излегната върху него.

Веднага ме обзе дива ревност.

— Ник! — изрекох с леден тон, като гледах как главата на Дарла се подпира на рамото му.

— Лорън — отвърна ми той със същия леден глас.

— Гледам, че не идваш с празни ръце. — Не можех да се въздържа да се заем, идващите ми да ги убия.

В отговор той се намръщи. Аз му отвърнах по същия начин. Тогава кумата се намеси:

— Вижте какво, нямам време за празни приказки. Трябва да я внесем вътре.

Тогава се вгледах в Дарла по- внимателно и забелязах, че тя не беше съвсем на себе си. Имаше бейзболна шапка и тъмни очила, което я правеше да изглежда като дрогирана знаменитост, издебната от папарици.

— Дарла, пристигнахме. Време е да слезеш.

Тя не можеше много-много да се движи.

— Как смяташ да я вкараш вътре?

— Аз ще я нося — отвърна Ник.

Само през трупа ми!

— Не! — заяви, малко по-емоционално, отколкото имах намерение да прозвучи. — Ние двете ще я прикрепяме.

Успяхме да се промъкнем през голямото фоайе, но в един момент госпожа Тендаски ни забеляза.

— Дарла! Дарла, милинка. Може ли мама с нещо да ти помогне?

— Шшишишш! — успя да каже Дарла, а после пробва с още нещо, но то беше прекалено нечленоразделно, за да го разбера.

Като чу името на любимата си, младоженецът се затича към нас.

— Дарла! — каза той развълнувано. — Слава Богу!

— Върви по дяволите, Джей! — отвърна му тя и с неочеквана енергия изкачи сама стълбите и се шмугна в първата възможна врата. Чух, че ключалката се завъртя, и с кумата си разменихме многозначителни погледи. Погледнах часовника си. До началото на церемонията имаше само трийсет минути.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Иска ми се да ви кажа, че успях да спася положението. Благодарение на моите умопомрачителни организаторски умения успях да спася сватбата и да превърна Дарла от egoистична зла кучка в мила и любяща кандидат-съпруга, която в крайна сметка е осъзнала стойността на своята любов към Джей и че сексуалните ѝ забежки са всъщност вик за внимание и любов от страна на единствения човек, когото тя ужасно се страхува да не загуби (Джей).

Също така много ми се иска да ви кажа, че моята реч до такава степен трогна Ник, че той осъзна грешката си и ми предложи да се омъжа за него още там, на място. Аз естествено с радост приех и ние заедно с Дарла и Джей се отправихме към олтара. Планираната сватба стана двойно щастливо събитие, а после заедно заминахме на прекрасен меден месец.

Но не мога да ви го кажа. Защото нищо подобно не се случи. Всъщност вие много добре си го знаехте през цялото време.

В момента, в който Дарла затръшна вратата, родителите ѝ започнаха да се обвиняват един друг, че са я разглезили. Кумата и младоженецът се втурнаха нагоре по стълбите и започнаха да убеждават Дарла да отвори. Нямаха успех, защото тя им отговаряше с хвърляне на предмети по вратата.

Родителите ѝ се спуснаха да търсят Джи и нейното чудотворно шишенце с уиски.

И така се получи, че с Ник останахме сами. Тъкмо се развлнувах от тази мисъл и се опитвах да измисля какво да кажа, когато той се обърна и си тръгна. Чудесно, няма що!

За щастие не ми остана много време да страдам, защото в този момент Дарла ме повика. Отказвала да говори с когото и да било, освен с мен.

Не е необходимо да споменавам, че разговорът с нея беше последното нещо, което исках. Започнах да се изкачвам по стълбите, като си повтарях, че ако си тръгна, ще си докарам единствено

уволнение и нищо друго. И изобщо няма да ми помогне да се почувствам по-добре. Все пак нещо в мен продължаваше да упорства, че непременно ще се почувствам поне малко по-добре. Но едва ли за дълго.

Почуках на вратата и Дарла попита кой е. След неколкоминутни увещания, че съм сама и че нямам намерение да пускам никой друг да влезе заедно с мен, тя отвори. Все още беше с късите си дънкови панталони и тениската, но косата ѝ беше вързана на хубав кок. Личеше си, че е плакала, защото очите ѝ бяха зачервени. За щастие обаче не си беше сложила грим. Явно преди всичко съм сватбен консултант и после каквото и да било друго, щом първо се притесних как ще излязат сватбените снимки, преди да си спомня, че мразя тази жена и тя не заслужава нито сватба, още по-малко снимки.

— Много си мислех за това, което ми каза — започна тя, като се разхождаше из стаята, но спря по средата, за да си издуха носа в една много употребявана носна кърпичка.

— За коя част по-конкретно?

— Това, което каза за мен. И за Джей. За това, че той не ме заслужава.

— Хм, не казах точно това. — В интерес на истината, казах го.

— Мислих много за това и смятам, че си напълно права. Той не ме заслужава.

— Така е, никой не заслужава такава като теб.

— Именно. — Дарла хвана ръцете ми. — Никой не ме заслужава. Аз съм прекалено добра за който и да е мъж. И да си призная, не очаквах да ме разбереш така добре.

Внимание: Имаме си работа със самовлюбена булка. Бавно преброих до десет. Няма да си позволя да загубя търпение. Няма да си позволя да си изпусна нервите.

— Така че сега имам намерение да им кажа на всички.

— Какво смяташ да им казваш?

— Че не могат да ме имат.

— Чакай. Чакай малко. Ами бебето?

— Какво за него?

— Няма ли да кажеш на Рик?

— Вече го направих.

— А на Джей?

— И на него.

— Той как реагира?

— Каза, че много иска да стане баща.

Усетих, че тук нещо не е наред.

— Какво точно каза на Джей?

— Че съм бременна, какво друго? — Дарла невинно примигна.

— А това, че Рик е бащата?

Тя се изсмя.

— Разбира се, че не!

Преди да успея да скоча и да я удуша, отвън се чуха женски писъци. Не знаех какво става, но те стигнаха до вратата и последва мощно думкане. Само след няколко секунди вратата се отвори и вътре връхлетя едра руса жена. Гласът ѝ беше толкова мощн, че можеше да спре влак. Естествено, госпожа Корона, както се досетих.

— Каква е тази глупост, която чувам? Че нямало да се омъжваш за сина ми? — Гласът ѝ беше с поне една октава по-висок, отколкото предполагах, че човешкото ухо е в състояние да понесе. Явно това беше риторичен въпрос, защото тя продължи: — Как дори за секунда успя да ти хрумне подобна глупост? Имаме роднини, които са дошли чак от Вирджиния и Тенеси и един господ знае още откъде. Просто няма начин да отмениш сватбата.

Госпожа Корона кръстосваше стаята, а роклята ѝ от розов и сребрист шифон се разяваше. Дарла изглеждаше плаха и бледа, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Дарла, мила, чуй ме. Ако ти не се омъжиш за Джей, кой ще го направи!? Той е отчаян! Господ ми е свидетел, че се опитах да говоря с него, но нямаше никакъв смисъл. Дарла, ти много добре знаеш, че аз те обожавам. Гледам на теб като на дъщерята, която никога не съм имала. Не разбивай сърцето ми. Аз... аз мисля, че... че няма да мога да го понеса... — И тя избухна в сълзи. Никога не съм виждала жена да плаче с толкова много сълзи. От очите ѝ потекоха цели реки. Дарла вече беше започнала да възвръща цвета и самообладанието си, но госпожа Корона продължи: — Аз съм самотна жена, мила моя. Най-много от всичко на света искам да видя синовете си женени, преди да си отида... — Последва нов вопъл и сълзи. — Сега вече ми се струва, че краят ми не е далече. Семейството ни страда от сърдечна болест. Така си замина моят съпруг Херб, мир на праха му.

Отново избухна в неудържим плач. Тъкмо се чудех как ли ще реагира Дарла на всичко това, когато в стаята връхлетя Джен.

— Бият се... Джей и Рик... отпред, на поляната!

И трите скочихме и хукнахме навън. Там на поляната видяхме Рик и Джей, които се бяха вкопчили здраво един в друг и се търкаляха на тревата. Обхвана ме ужас при вида на това, в което се превръщаха хубавите им ризи. Но все пак явно бяха имали благоразумието да свалят саката си.

До тях стоеше Ник, който се опитваше да ги усмири, като им говореше. Изобщо не възнамеряваше да се намесва в схватката. Не отбелязваше особен напредък. Само че имаше и нещо друго — личеше си, че изобщо не иска да ги разтърве.

Джей тъкмо успя да се поизправи, но Рик го спъна и той отново падна на земята. В този момент Джей замахна и цапардоса Рик право в лицето. Той се тръшна по гръб и остана така за известно време.

Огледах се набързо. Къде, по дяволите, беше Джи, когато човек най-много се нуждае от нея? Тя би могла да ги разтърве само с един вик.

И тъй като никой от зяпачите не се опитваше да се намеси, дори собствената им майка, трябваше бързо да се направи нещо.

— Спрете веднага! — извиках аз, като се опитвах да имитирам Джи колкото се може по-добре. — Спрете веднага това безумие!

Рик се изправи и ме погледна смутено и тогава Джей се възползва от моментното му разсейване, за да го повали на земята отново. Тогава реших, че трябва да се намеся, и се приближих до тях. Опитах се да дръпна Джей, но той се оказа доста по-тежък, отколкото изглеждаше, и не отбелязах особен успех. Точно в този момент Джей се отдръпна, за да избегне ръката на Рик и лакътят му ме цапардоса право по носа. Силната болка направо ме заслепи, не можах да се задържа на краката си и паднах на поляната, а от носа ми шурна кръв.

Бях замаяна и не можех да видя какво се случи после, но явно Ник се е включил в битката, защото когато надигнах глава, ми се стори, че той побеждава. Джен дойде при мен и ми помогна да се отдалеча от това опасно място.

Явно малко след това пасторът и останалите гости на сватбата са успели да разтърват биещите се мъже, но не и преди те да се заврат в един голям храст отстрани на поляната.

Всеки момент щяха да започнат да пристигат гостите и първото нещо, което щяха да видят, беше тримата биещи се в храстите братя.

— Лорън! — извика Джи, щом ме видя. Тя притича през поляната и дойде при мен. Изобщо не изчака да получи каквото и да било обяснения, а започна да раздава заповеди на всички присъстващи (кетъринг фирмата, булката, шаферките, кумата и мен), като ни разпрати в различни посоки. На никого дори и не му мина през ума да отказва сватбата, особено с вида, който имаше Джи, докато крещеше заповедите си.

Е, определено имах нужда да се науча да го правя и аз.

Когато останахме насаме, тя се обърна към мен:

— Лорън, колко време ти трябва да се научиш? Никога не се намесвай в юмручна схватка!

— Но аз...

— Без „но“! Върви да се пооправиш. Аз ще се заема оттук нататък.

— Но, Джи. Няма нужда...

— Ти не можеш да посрещаш гостите с разкървен нос. — Тя ме погледна с отвращение. — И не искам да се мяркаш около фотографа. Само да съм те видяла на някоя снимка!

Нещо в цялата тази работа ми изглеждаше ужасно смешно. Помислих си, че непременно трябва да ме снимат и да използваме тази снимка в следващата ни рекламна кампания. „Ние поемаме всички удари вместо вас!“ — какво чудесно рекламирано мото. Изведнъж започнах да се смея истерично. Джи ме хвана за раменете и ме разтърси силно.

— Ела на себе си, Лорън!

Изобщо не разбирах защо е толкова сериозна. В края на краищата отдавна беше ясно, че от тази сватба нищо няма да излезе.

— Изпий това — каза ми тя и ми подаде малко шишенце.

— Какво е? — попитах с подозрение.

— Водка.

Хм, нямах представа, че водката може да бъде и червена.

— Хайде, изпий го и върви да се измиеш и да се приведеш в приличен вид. И гледай да не се мяркаш много-много пред гостите.

Изгълтах съдържанието на шишенцето на три-четири големи гълтки и ми се стори, че е прекалено сладко, за да се усети какъвто и да

е алкохол. След това се отправих към стаите за преобличане. Намерих една и се заключих в нея. Вътре имаше голямо огледало. Погледнах се.

Изглеждах потресаващо зле.

Психически и физически.

Изглеждах така, сякаш току-що съм попаднала в схватка с цял футболен отбор. Носът ми се беше подул ужасно и започваше да придобива лилав оттенък. Косата ми пък беше в най-ужасното си състояние, което някога е имала, и изобщо не подлежеше на описание.

Измих си лицето и си сложих фон дъо тен и пудра, с което поприкрих лилавия цвет на носа си, но не и големината, която внезапно беше придобил. В този момент музиката засвири и аз чух гласове.

Гостите пристигаха.

Седнах на една от последните пейки от страната на булката, като се опитвах да бъда колкото се може по-незабележима. Само няколко души ми отправиха легко учудени погледи, което значеше, че донякъде се справям със задачата си и съумявам да изглеждам почти нормално.

Участниците в сватбената церемония започнаха да заемат местата си. Първо минаха родителите на младоженците и се отправиха към олтара. След това Джей заедно с кума и шаферите изминаха пътеката. Тя беше великолепно украсена с бледорозови гардении, но бях убедена, че никой от участниците в церемонията не забелязва цветята.

Носът на Джей също беше подут, веждата на Рик беше цепната и кървеше, а Ник имаше драскотина на бузата. Изглеждаха като бандити. Или като футболисти. Или и двете едновременно.

Много отдавна бях престанала да се притеснявам за сватбените снимки и цялата ситуация беше започнала да ми се струва невероятно смешна. Сега очаквахме Дарла да се спъне и да падне на вратата и фотоалбумът щеше да е уникален! Започнах да се кискам неудържимо и някаква възрастна жена до мен ме погледна укорително. Това направи нещата още по-ужасни, защото колкото повече се опитвах да бъда сериозна, толкова по-смешно ми ставаше.

По едно време започнах да си задавам въпроси. Какво точно беше сложила Джи в онова шишенце? Явно не беше само водка. Ако

изобщо е имало водка. Беше нещо много по-силно. Чувствах се така, сякаш съм обърнала поне три-четири питиета.

Погледнах към Джей, който едва стоеше на краката си и на няколко пъти за малко да падне. Ник го държеше здраво, като от време на време му хвърляше яростен поглед. По едно време му прошепна нещо, което явно беше много забавно, защото Джей започна да се смее толкова силно, че гласът му се извиси над музиката, която ехтеше в църквата. Спомних си, че Джи беше дала и на него някакво питие, и се зачудих какво ли е било. Явно му е дошло множко, като се има предвид и уискито, което Джи му беше дала преди това.

Отнякъде се дочу писклив женски кикот, приблизително от предните редове. Веднага познах госпожа Тендаски. Тя също беше пила от питието на Джи. Започващо да става много забавно.

Даже не толкова забавно, колкото неудържимо смешно. Започнах да се кикотя така силно, че гърбът ме заболя. Жената пред мен се обърна и отново ме изгледа възмутено, но вече ми беше ясно, че нищо не можа да направя, за да се спра.

— Съжалявам — казах на жената и продължих да се кикотя.

Малката шаферка тръгна към олтара, като носеше кошницата цветя и я люшкаше неконтролирано във всички посоки. Добре, че беше полуправна, защото иначе пътеката щеше да се посипе с розови листенца. Сложих веднага ръка на устата си, за да задуша кикота.

По пътеката минаха шаферките, последвани от Джен. Тя дори не се усмихна, вървеше съвсем съредоточено по пътеката, но нейната поява се видя прекалено смешна на Джей, който вече бършеше сълзите си от смях. Ник го смушка в ребрата, но това изобщо не помогна. Дори пасторът се приближи и каза няколко думи на Джей, но от това той само се разсмя още по-силно, като пляскаше с ръце по бедрата си.

Изобщо не ми трябваше много, за да започна отново да се кикотя. В края на краишата колко пъти в живота си човек може да стане свидетел на такава сцена. Точно в момента, когато музиката спря и всички очакваха на вратата на църквата да се появи булката, на мен вече ми течаха сълзи от смях и не можех да спра да хълзам.

— Шишишт! — каза ми жената пред мен и ме погледна много раздразнено. Аз ѝ се изплезих, а тя ме изгледа така шокирано, че самата идея за това ме насылзи от едва сдържан смях.

Бях една от последните, които се изправиха, и забелязах, че ми е малко трудно да стоя на крака. Коленете ми сякаш не ме слушаха. А междувременно в залата беше настанила нетърпима жега. Какво ги правят тези климатици не мога да разбера.

Когато видях Дарла, веднага се поохладих с няколко градуса. Тя беше перфектна с бялата си рокля, носеше се грациозно като един облак от коприна. Дългият ѝ воал се спускаше по раменете, гърба и чак до земята. На главата си имаше сребриста гравирана диадема, която придвижаше косата ѝ в идеален кок. Дори един-единствен кичур не се беше изпълзнал. Гледах я и не можех да повярвам, че толкова зъл и подъл човек може да изглежда така перфектно.

Е, мен вече не можеше да ме заблуди. Знаех, че всяко нещо си има цена. Например, за да имаш толкова прекрасна коса, няма как да не си продал душата си на дявола.

Дарла стигна до олтара, без да отклони поглед нито за секунда. Ник от своя страна изобщо не гледаше към нея. Затова пък Рик не можеше да откъсне поглед.

— Скъпи влюбени — започна пасторът, — събрали сме се тук, за да присъстваме на съюза на този мъж с тази жена...

Пасторът беше прекъснат, защото Джей отново се разкилоти.

— Бракът е свещена институция, създадена от Бог като символ за силния съюз между мъжа и жената. Съюз, който се основава на любов, уважение...

В този момент Джей отново започна да създава проблеми и Ник го стисна здраво за рамото. Пасторът продължаваше:

— ... И тяхната готовност да следват Божия закон. За да създадем този свят съюз, имаме нужда от три неща — мъж, жена и...

Джей за пореден път изхриптя нечленоразделно.

— И техния Господ Бог.

Доколкото виждах, Дарла стискаше ръката на Джей от другата страна, а изражението ѝ беше каменно.

— Ако някой възразява срещу този съюз, нека да говори сега или да замълкне завинаги.

Настана тежка тишина, в която очаквах някой да се изправи и да каже нещо. Дарла, Рик или някой друг. Дори Джей се оглеждаше, като че ли с очакване някой да заговори. Тогава някой изхълца. Силно.

Почти всички се обърнаха към мен и тогава осъзнах, че съм го направила аз.

— Мисля, че можем да преминем към халките — обади се пасторът отново.

Той взе от Ник двете халки и ги показа на гостите.

— Тези халки символизират обричането и верността...

Джей избухна в нов пристъп на кикот и се наложи Дарла да го настъпи силно, за да замълчи.

— Джеймс — каза пасторът, като се опитваше да привлече вниманието му към това, което предстоеше да го попита. — Джеймс, взимаш ли Дарла Тендаски за своя законна съпруга, да я обичаш и почиташ в богатство и бедност, в радост и мъка, докато смъртта ви раздели?

След този въпрос настъпи гробно мълчание. Изведнъж Джей започна да се смее, сякаш думите на пастора бяха най-смешното нещо, което е чувал. Дарла, която до този момент се взираше в празното пространство пред себе си, погледна объркано към Джей.

— О, боже! — продължаваше да се кикоти неудържимо той. Госпожа Тендаски хълъцна развълнувано и това като че ли преля чашата за него. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се просне на пода и ще започне да рита с крака във въздуха. — Не, не мога повече, наистина не мога...

След известно време се успокои и дойде на себе си.

— Извинявайте много за това — каза той на пастора. — Извинявайте.

— Момко, искаш ли чаша вода? — предложи му той.

— Не, благодаря, всичко е наред.

— Искате ли да повторя въпроса?

— Не, няма нужда. Веднага мога да ви отговоря, отче. Не.

— Извинявай, синко, какво имаш предвид?

— Не, казах, че не искам да се женя за Дарла, да я почитам в радост и мъка и каквото беше там. Промених решението си.

В залата настъпи объркане.

— Какво?! — Дарла и госпожа Корона извикаха в един глас.

— Не можеш да ме зарежеш! — заяви Дарла и отметна воала от лицето си, за да вижда по-ясно. — Не можеш, защото аз те зарязвам, аз не те искам повече, разбра ли?

— Все тая — отвърна ѝ той и вдигна рамене.

— Чакай, чакай малко! Ти провали речта, която бях подготвила за този момент.

Джей просто гледаше разсеяно и се почесваше по носа. Дарла се прокашля и започна:

— Исках да кажа, че се разделям с теб... — Настьпи тишина. — И че никога нямаше да имам кураж да изкажа така публично истинските си чувства, ако не беше един човек. Става дума за Лорън Крендъл. — И тя посочи към мен. — Лорън ме посъветва да се доверя на чувствата си...

Никога не съм казвала такова нещо.

Всички се обърнаха към мен и ми трябваше известно време, за да осъзнава, че съм изрекла последното на глас.

— Дарла — започнах аз по същество. — Никога не съм казвала такова нещо. Казах ти да престанеш да бъдеш такава egoистка и зла нимфома...

— Въпросът е, че аз смяtam да изоставя Джей. Защото съм влюбена в брат му.

Веднага започнаха коментари.

— Ник? — изказа предположение някой.

— Не, Рик.

— Извинявайте, аз съм малко объркан. Кой точно е Рик? — намеси се пасторът.

Изведнък настъпи тишина.

— Дарла, приключи ли вече? — Джей се възползва от заташието, за да вземе думата.

— Ами аз...

— Добре, защото сега аз искам да ти кажа няколко думи. Аз също ти изневерявах. Не че се гордея с това, но ти си толкова себична, подла, дребнава и противна личност... Аз също съм такъв, но разликата между нас е, че аз го осъзнавам и не искам повече да бъда такъв. Искам да обърна нова страница. Нямам намерение да прекарам живота си с теб. Дори не искам и минута повече да прекарам с теб. Нека Рик да се вреди и дано и той да успее да се спаси.

С тези думи Джей напусна олтара, мина по пътеката и излезе от църквата. Дарла хвърли букета си на земята и започна да го тъпче в яда си. В този момент Рик забели очи и се свлече на пода в безсъзнание.

Тогава усетих, че някой ме стиска силно за рамото, и като се обърнах, забелязах, че до мен стои Джи.

— Лорън — каза ми тя с най-хладния глас, който можеше да съществува, без да показва каква го и да е емоция. Нито яд, нито раздразнение, просто хладно спокойствие. — Увлнена си.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Знаех, че нещо такова ще се случи. Даже бих казала, че го очаквах от доста време. И въпреки това новината ми дойде като гръм от ясно небе. Сигурна съм, че ако бях трезва, щях да съм отчаяна. Но предвид обстоятелствата не намерих нищо особено трагично в тази новина.

И ако трябва да съм честна, вината изобщо не беше моя. Джи направи грешката да ни даде (на мен, на Джей и на госпожа Тендаски) някакво много силно питие. Както разбрах впоследствие, било е водка, смесена с редбул. Доколкото съм чувала, когато някоя подобна енергийна напитка се смеси с алкохол, човек се чувства доста по-пиян, отколкото е, а като се има предвид и уискито, което другите двама изпиха преди това, не е никак чудно какво се случи с нас.

И така, до мен стоеше Джи, която хладнокръвно ми заяви, че вече нямам работа. Каза го така, сякаш правеше обикновен коментар за времето навън.

Не си спомням много от това, което съм направила после, но Марк Стюарт, който в този момент се намираше близо до нас, после ми разказа, че съм се хванала за главата и съм започнала да се смея. Джи казала, че не се шегува и че говори напълно сериозно. Аз пък от своя страна съм отвърнала, че това прави положението още по-смешно. Тогава Джи просто загубила търпение и тръгнала да види как е Дарла.

Затова пък аз съм се добрала до ресторантa. Не е било много трудно, тъй като се намираше на отсрещната страна на улицата. Там съм изпила пет чаши шампанско. Е, това вече не мога да го повярвам. Разбирам да са били две или най-много три, но пет ми се струва силно преувеличено. След това съм се нахвърлила върху сандвичите, зелената салата и хапките, като добре съм си похапнала. Но какво толкова, така или иначе повечето от гостите бяха прекалено ядосани или разстроени, че да мислят за ядене. Защо да изхвърляме храната?

След това съм заговаряла гостите, повечето от които абсолютно непознати за мен, и съм се представяла като безработен сватбен агент.

— Познавате ли някого, който смята да се жени? Ако искат церемония точно като тази, можете спокойно да им кажете да се обърнат към мен.

Такива съм ги била приказвала на гостите и с лудешки смях съм се отдалечавала от събеседника си, като съм го оставяла в пълно недоумение.

Не мога да не кажа в своя защита, че изобщо не помня да съм правила това, но тъй като не мога да го докажа, нямам избор. Съмтно си спомням някакъв разговор, който проведох с госпожа Корона. Тя ми каза, че има намерение да ме съди за нарушаване на договора и за измама. При което аз изсумтях и й заявих, че явно нещо смущава функциите на мозъка ѝ, ако предположим, че има такъв.

И всичко това беше едва началото.

Намерих Рик, който се съвземаше от припадъка си, и му казах, че първо трябва да порасне и да научи какво значи да бъдеш истински мъж, баща и брат, и че трябва ужасно да се срамува от себе си и от неприятностите, които натвори. В този момент вече бях започнала да гъгна нечленоразделно, но независимо че думите ми не бяха произнесени много ясно, посланието ми беше кристално ясно. Казах на семейство Тендаски, че е трявало хубаво да напердашат Дарла още когато е била на петнайсет, и споменах на госпожа Девънпорт, че сега съвсем ясно разбирам с какво основание смята семейството на сестра си за кръгли идиоти.

Казах го силно и в присъствието на всички споменати роднини.

Когато не съм била заета с това да отправям предложения към хората, съм съумяла да загубя едната си обувка, да задигна още малко храна и да съборя сватбената торта. По едно време Ник ме намерил, докато съм се опитвала да се кача на една маса, и бързо ме извел навън.

— Уполнена съм — съобщих му. — У-В-О-Л-Н-Е-Н-А! — казах го достатъчно високо, за да няма никакво съмнение. След това събух и другата си обувка и направих опит да се преметна. За съжаление не мога да отрека точно тази част, защото имам спомени за нея.

— Достатъчно! — Ник ме поведе към колата.

Опитах се да се изскубна от него, но той ме държеше здраво. Поляната беше толкова голяма, струваше ми се, че вървим цяла вечност. По едно време се изморих и седнах на тревата.

- Увлнена съм — казах на Ник отново.
- Хайде, Лорън! Трябва да се прибереш вкъщи.
- Не, спи ми се. — Опитах се да се излегна на тревата.
- Точно затова трябва да се прибереш.

Той се беше навел толкова близо над мен, че усетих одеколона му. Протегнах ръка към него.

— Ник, аз... — Въпреки алкохолното си умопомрачение имаше толкова много неща, които исках да му кажа, че не знаех откъде да започна. Той се загледа към мен в очакване. Но не можех да събра мислите си, когато гледах в красивите му кафяви очи. — Ник, аз искам да ти кажа, че... о, не... ще повърна.

И го направих. Върху него. Върху черния му смокинг и лъснатите му обувки.

Не може да се каже, че се сгромолясах драматично. И аз не знам как да го нарека, но при всички положения беше много по-лошо. Дори се ужасявам само като си помисля за случилото се. Няма никакъв начин, по който човек да запази чувството си за достойнство, след като направи такова нещо. Имам предвид, че какво бих могла да кажа? „Опа, извинявай много!“ Да се опитвам да се пошегувам със ситуацията би било още по-зле. „Не мога да повярвам, че съм изяла това“ е сред най-тъпите опити. Даже и да е най-красивият, умен, гениален, самоуверен и прекрасен човек на света, той не би могъл да продължи да бъде „готин“ след такава сцена. Никой не би могъл.

За щастие точно в този момент бях пияна и това ми помогна да не потъна в земята от срам. Така че вместо да се тревожа за случилото се, аз отворих уста и изрекох:

- Не точно това смятах да казвам.

Естествено, предполагах, че Ник е отвратен. В края на краишата какво би могло да бъде по-отвратително? Но той гледаше напълно хладноокръвно и като видя паниката в очите ми, реши да ме успокои.

— Не се притеснявай, костюмът е под наем. — След това поизтърси повръщеното от себе си върху тревата и отново ме подканни

да тръгваме, като ме хвана и ме издърпа да стана. Изобщо не бях в положение да протестирам.

Ник ме закара до нас въпреки опасността да повърна в джипа му. В крайна сметка мина без произшествия. Помогна ми да вляза в къщата си и въпреки всичко много ми се прииска да остане. Той обаче не го направи, защото имаше други неща, за които трябваше да се погрижи.

За съжаление не си спомням нищо повече, защото заспах в мига, в който се строполих на леглото си.

Блаженият ми сън обаче не продължи особено дълго, защото към два през нощта се събудих и забелязах, че съм изповръщала всичките си чаршафи и възглавница. Отидох в банята и там продължих със заниманията в същия дух. Вече ми беше толкова зле, че отправих молба към Създателя да ме спаси, като се заклех, че никога повече няма да близна алкохол и освен това ще започна да се занимавам с благотворителност. В замяна исках целият този ужас да престане, да мога спокойно да се върна в леглото си и да се наспя.

По някое време почувствах достатъчно сили, за да мога да се върна до леглото и да сменя чаршафите. Когато си легнах, вече беше около шест сутринта, но сънят ме обгърна мигновено.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Събуди ме силно бълскане по вратата. Трябаше ми известно време, за да осъзная къде съм и какво се случва. Явно някой очакваше да му отворя.

Почувствах се много объркана. Какво ставаше? Защо главата ме болеше така нечовешки? И какво му имаше на носа ми? Болеше ме ужасно.

И тогава спомените започнаха да се подреждат един по един. Повръщането върху Ник. Провалената сватба. Джи и нейният проклет коктейл от редбул и водка. Бях уволнена, а след това сама се направих за посмешище пред всички присъстващи.

Чу се ново бълскане по вратата, сякаш някой смяташе да я разбива с чук.

Опитах се да се изправя, но в момента, в който надигнах глава, стаята започна да се върти. Хванах се здраво за дръжката на вратата и затворих очи. Постоях така известно време, за да запазя равновесие, и тръгнах към входната врата.

Поредното бълскане по вратата беше съпроводено с писклив женски глас:

— Лорън, отвори най-после! Майка ти е.

Животът ми беше истински кошмар.

Съвсем безшумно отидох да спусна завесите, защото силната дневна светлина ми избождаше очите, и после отворих вратата.

Майка ми връхлятя с викове:

— Ето те, мила, ето те!

Зачудих се какво ѝ става и толкова ли е странно, че точно аз ѝ отварям вратата, но реших да не се напрягам с мислене. Оставил майка ми да се поуспокои от шока, че рано сутрин в неделя ме заварва в собственото ми жилище.

— Вече е девет и трийсет, как е възможно косата ти да е все още в това състояние? По това време вече трябаше да си се привела в

приличен вид. И какво е станало с носа ти? Да не би да е алергична реакция? Не трябваше да ядеш стриди!

Просто се опулих насреща ѝ, защото очите ми все още трудно се фокусираха.

— Какво искаш? — Хванах главата си с ръце, защото ми се струваше, че всеки момент ще се пръсне и очите ми ще изскочат.

— Виж! — каза ми тя ентузиазирано и ми връчи едно списание.

— Знам го това списание. И какво? — Беше „Модерна сватба“, най-популярното сватбено списание.

— Не, погледни! — Тя ми посочи снимката на корицата.

Там имаше жена, седнала на едно бюро, а под нея надписът гласеше: „Младите сватбени агенти — истинските експерти“. Все още не схващах. Да не е заради косата на жената, която беше невероятно рошава? Може би мама се опитваше да ме утеши?

Хм, я почакай малко! Погледнах по-отблизо.

Та това бях аз! Бях в кабинета на Джи и се хилех като идиотка. Грабнах списанието и започнах да разлиствам, докато намеря статията. Вътре имаше още една моя снимка, на която не изглеждах по-добре, и няколко снимки от сватби, които сме организирали. Забелязах, че сред тях беше и „парашутната“ сватба.

Заглавието на статията гласеше: „Младите сватбени агенти се справят с всичко — от заплетен воал до летящ младоженец.“

Прегледах статията набързо, направо не можех да повярвам. Поне половината беше само за мен, цитирали са ме на четири места.

Джи изобщо не беше спомената. Предполагам, че ще полудее, щом разбере.

Представих си картинаката и ми стана много смешно.

— Какво смешно има, мила? Мисля, че се е получило чудесно. Хайде, обличай се, защото искам да излезем.

Никак не е лесно да се опитваш да скриеш ужасния си махмурлук от собствената си майка, докато трябва да водиш непринуден диалог с нея. Най-трудно беше да следя непрекъснато прелитащата ѝ през различни теми мисъл, докато се стараех да не разлея кафето върху себе си. И повярвайте ми, доста усилия ми костваше.

За щастие майка ми не очакваше много често някакви отговори от мен по време на разговора, така че това закрепи положението донякъде. Но изведнъж с изненада установих, че тя говори за Ник:

— Много съм доволна, че отново излизаш с такъв приятен джентълмен. Той е точно като Брад.

Тя въздъхна с леко разочарование при споменаването на Брад.

— За кого говорим, мамо? За Ник?

— Да, разбира се, че за него. Не предполагах, че излизаш с толкова много мъже, за да се налага да уточнявам.

— Мамо!

— Това беше шега, мила.

— И това го прави още по-ужасно — измърморих, но не съм сигурна, че тя ме чу.

Когато сервитьорът ни донесе яденето, с учудване установих, че съм гладна. Много гладна. Изядох порцията си и вече не се чувствах като изпразнен куфар. И по-скоро като човешко същество.

— И така, аз разказах на Ник колко бях тъжна, когато ти се разведе с Брад. — Мама продължаваше с обясненията си. — И колко много бих се радвала да ви видя двамата пак заедно.

Сега вече едва не разлях кафето си.

— Не, не може да си направила това!

— Лорън, аз винаги казвам това, което мисля, нима не знаеш?

— Нищо чудно, че не те е разбрал правилно тогава! — промърморих отново.

— По-силно, мила, не те чувам.

— Мамо, ще кажа това само веднъж, но искам да ме слушаш!

— Мила, винаги когато двама души водят разговор, единият слуша.

Добре. Продължаваме нататък.

— Брад е ужасен, egoистичен, подъл, неверен и елементарен човек. Това, че ти е пратил някакво си благодарствено писмо, не го прави добър човек.

— Лорън, мисля, че преувеличаваш.

— Не, не преувеличавам. Той наистина ми изневеряваше. Дори Лили се опита да вкара в леглото си, и то още докато беше женен за мен.

— Не, не може да е направил това!

— Ами попитай я лично тогава. Той ми задигна всичките пари, използваше кредитната ми карта без разрешението ми, унижаваше ме непрекъснато. Наистина е много, много неприятен човек.

Майка ми ме гледаше все по-втренчено.

— Лорън, защо не си ми казала нищо досега?

— Трябваше ми време, за да съм наясно със себе си.

Тя присви очи, сякаш всеки момент щеше да заплаче. Докосна носа си с кърпичката. Явно беше някакъв жест от етикета, който трябваше да подскаже емоционалното й състояние.

— През цялото това време... аз си мислех, че... вие двамата... той... О, ужасно съжалявам. Толкова съм грешала.

Никога не бях виждала майка си толкова разкаяна.

— Не се тревожи за това, мамо.

— Но нали за това са майките, да се тревожат.

Довършихме закуската си в пълно мълчание. Завинаги ще запомня този момент като най-близкия, който съм имала с майка си.

— А какво ще кажеш тогава за този тип Ник? — попита тя след известно време. — Такъв ли е, какъвто изглежда?

— Ник е страхотен човек. Спасява човешки животи. Той е мил, грижовен и внимателен. Той е всичко, което Брад не е и никога няма да бъде. Но не мисля, че ще излезе нещо...

— Но защо?!

Ами... Защото повърнах върху него? Не отговарях на обажданията му? Обидих лично и целенасочено всеки един член на семейството му?

— Той си мисли, че отново съм с Брад — казах, като се надявах с това отговорът ми да е изчерпателен.

— Но ти не си, нали? — Мама изглеждаше ужасена. Сега вече бях сигурна, че наистина я е грижа за мен.

— Разбира се, че не. Стана голямо недоразумение, но той не иска да говори с мен и няма възможност да му обясня каква е ситуацията.

— Искаш ли аз да му се обадя? Знаеш, че ще го направя.

— Не, за бога, недей!

— Не споменавай напразно името Господне, мила! — Мама ме погледна намръщено.

Когато си тръгнахме от ресторант и мама ме докара до вкъщи, аз веднага се захванах със следпролетно почистване. Според моите представи в къщата ми цареше бъркотия (две неизмити чинии, неоправено легло и килим, на който трябва да се пусне прахосмукачка). Знаех, че трябва да започна да си търся друга работа или поне да се занимавам с нещо по-конструктивно, но чистенето до голяма степен ме откъсваше от реалността и внасяше някаква вътрешна хармония в чувствата ми. Така щеше да ми е по-лесно да не мисля за събитията от последните четирийсет и осем часа. Всъщност ми се искаше да легна в леглото си и да остана там поне три дни.

Тази вечер си легнах доста рано. Часовникът ми беше навит за седем и трийсет сутринта. Изпитах голямо удоволствие, като го изключвах. В края на краищата за къде бързах? За никъде. Все пак бях безработна. Смятах да прекарам целия ден по пижама. Да ям фъстъчено масло направо от буркана, да гледам сапунени опери цял ден. Въобще всички онези неща, които безработните правят.

Когато на сутринта се измъкнах от леглото доста късно (някъде към десет без петнайсет), с изненада установих, че съм в прекрасно настроение. Чувствах, че вече мога да си почина от това ужасно напрежение. От умората да ставам всяка сутрин, да се обличам стилно, да мразя шефката си, да водя преговори с клиенти, които не са достатъчно наясно със самите себе си. Всичко това беше в миналото. Сега чувствах прилив на позитивна енергия.

Бях забравила колко са скучни сапунените опери и колко са досадни телевизионните предавания. Но, от друга страна, открих колко е приятно да нямаш шеф, който да те тъпче и унижава непрекъснато и да не се налага да се разправяш по цял ден с психосали жени, които отделят месеци, за да организират сватбите си, а нямат и една минута време да проумеят какво в действителност е бракът. Всички правят една и съща грешка — мислят за това как да организират идеалния ден, без да се запитат какви ще бъдат следващите десет хиляди дни, които ще последват. Дали наистина искат да бъдат омъжени за този човек, или просто си мечтаят за тържество в тяхна чест? Смятам, че всяка кандидат-булка трябва да си отговаря на този въпрос.

Реших, че ако се заема със своя агенция (което е едно много голямо ако, защото бях сигурна, че Джи ще даде всичко от себе си, за да ме отстрани от бизнеса), ще питам всяка младоженка дали е готова да се омъжи за същия човек, ако се налага сватбата да бъде в нечий гараж например. Или по време на буря. Или в стриптиз бар в Лас Вегас. Защото сватбата не трябва да се прави заради тортата, шампанското и белия сатен. По-скоро заради силната любов, уважение и привързаност между двамата.

Забелязах, че от известно време разсъждавам за нещо, което няма никаква връзка с Ник. След всичко, което се случи в събота, трябаше непременно да му се обадя, но просто нямах смелост. Трябаше ми време, за да престана да потръпвам от ужас при спомена и да свикна с мисълта, че това вече е минало.

Обзе ме усещането, че всичко това някак си ще се оправи. Някак, но кой знае как?

Може би ще спечеля от лотарията и че стана неприлично богата и известна.

Е, все пак говорим за мен. Ясно е, че мога да се чувствам така спокойна и изпълнена с оптимизъм само когато предстои да се случи нещо ужасно.

Първите признания, че нещо се задава, се появиха някъде около пет следобед. Дочух жално мяукане отвън и когато отворих вратата, намерих Уискърс на прага.

Това определено не беше на добре.

Първо, защото щеше да се наложи да се срещна отново с Джи. Надявах се да отида да си взема нещата от офиса някой ден, когато нея я няма там, но сега беше ясно, че за да й върна котката, трябва да се видим. Но, от друга страна, трябва да си призная, че ми стана много приятно да видя Уискърс. Беше много трогателно, наистина. През последните седмици се бях привързала към нея.

В момента, в който отворих вратата, Уискърс се промуши покрай мен и влезе в стаята. Отърка се в краката ми и те се покриха с котешки косми. Явно това е символ на котешката любов.

Ясно ми беше, че трябва да върна Уискърс колкото се може по-бързо на Джи, защото сигурно ужасно се тревожи, но точно сега никъде не ми се ходеше. Едва си бях сложила дънки и тениска и вече

се чувствах така, сякаш съм прекарала много тежък и натоварен работен ден. Почти не ми стигнаха силите да си направя сандвич.

Седнах и се загледах в поредното глупаво предаване по телевизията, в което някаква жена се канеше да разкрие на съпруга си, че през последните десет години от брака им е работела като проститутка, а сега иска да го напусне заради сводника си. Точно в този момент се чу някакво странно прещракване, а после стъпки, сякаш някой ходеше в коридора. Уискърс беше до мен на канапето и ближеше лапичката си невъзмутимо. Зачудих се какво ли е предизвикало този шум. Кучето на съседите може би? То беше един много противен боксер, който непрекъснато се чудеше каква беля да направи.

Станах и отидох до задния двор, за да видя дали случайно не е кучето, но от него нямаше и следа, а всичко си изглеждаше нормално. Така че спокойно се върнах обратно и тогава отново чух същия звук. После стъпки по пода. По дървен под. Някой се разхождаше из къщата ми. Тези стъпки определено не бяха моите. Сърцето ми заби лудо и направо изтръпнах.

Майка ми? Не, тя винаги звъни, преди да влезе. Баща ми? И той нямаше просто така да се вмъкне. Даян? Тя бе на меден месец. Вероника? Никога не би могла да си държи устата затворена толкова дълго, че да я усетя по стъпките.

Лили. Сигурно беше Лили.

— Лили? — повиках я аз, а гласът ми издаваше тревогата ми.

Не последва отговор.

Пък и аз много добре знаех, че не е тя. Най-малкото не беше толкова тежка, а стъпките звучаха тежко.

Изведнъж настъпи тишина и аз изпаднах в паника. Какво ставаше?

Отново прещракване.

Помощ!

Трябваше ми помощ!

Грабнах телефона и веднага се обадих на 911. Сега сигурно трябваше да избягам през задната врата. Поне аз, ако бях на място и четях това, щях да побягна към задната врата.

Не мога да го обясня, но ми се струва, че бях толкова паникъосана, че просто замръзнах на място и нищо не можех да

направя.

Пръстите ми така се бяха вкочанили, че едва избрах номера.

— Деветстотин и единайсет, кажете с какво да ви помогнем?

— Има някой в...

Не успях да си довърша изречението, защото точно в този момент нещо тежко ме удари по главата. Строполих се на земята и после всичко потъна в мрак.

След това имах много странни видения. Бяха като истински. Първо, къщата ми гореше. Пламъците бяха подхванали пердетата и всичко около мен. Някъде отдалече чуха жалното мяукане на Уискърс. Помислих си колко пъти досега съм си мечтала да попадна в пламъци, а после Ник да ме спаси. Каква ирония на съдбата.

Както казах, сънят беше невероятно реален. Направо усещах миризмата на изгоряло и дима. Помня, че си помислих колко е тъпо да сънувам точно това. Много по-романтично беше да сънувам, че ме спасяват от пожар.

Точно в този момент в къщата влезе някой и ме грабна на рамо. Беше облечен с пожарникарска униформа. Така се надявах да е Ник. Да ме спаси от смъртоносна опасност, да се изложи на рисък заради мен, защото... ме обича.

Да, обича ме. Нали това си е моят сън. И след като е така, значи той ме обича и много иска да сме отново заедно. Мисълта, че може да ме загуби, го подлудява и това му помага още по-ясно да осъзнае дълбочината на чувствата си към мен.

Хмм. Това много ми хареса.

В този момент усетих силен свеж полъх и си поех дълбоко дъх. Ник ме остави на една носилка и я вкара в паркираната отпред линейка с рутината на човек, който е правил това хиляди пъти. По лицето му се четеше тревога, а цялото му тяло беше покрито с пепел.

— Ще се оправиш — каза той и стисна ръката ми.

След това ми сложиха кислородна маска и единствената ми връзка с действителността беше воят на сирените.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Не исках да се събуждам, исках Ник да ме носи отново и да ме спаси от надвисващата опасност. Исках да ми каже, че ме обича. Сигурна съм, че ако можех да продължа съня си още малко, непременно щеше и до това да се стигне. Сигурна съм.

Но нямах избор. Главата ми взе това решение вместо мен явно заради силната болка, от която усещах непрекъснато пулсиране.

Дали не съм се напила пак? Но нали се заклех да не близвам алкохол?

Чаршафите, на които лежах, бяха прекалено груbi и обикновени. Никога не бих си купила такива чаршафи. Къде съм?

— Лорън?

— Ъ? — Кой ли ме вика?

— Лорън, ти си будна!

Бавно отворих очи и забелязах всички членове на семейството ми около леглото. Те се бяха втренчили в мен с някакво странно очакване и загриженост. Изражението на лицата им много ме притесни и веднага си зададох въпроса какво, по дяволите, се беше случило и защо всички те са се скучили в спалнята ми. И също така кой е сложил тези ужасни чаршафи на леглото ми? Искаше ми се да задам всички тези въпроси, но когато се опитах да проговоря, забелязах колко е пресъхнала устата ми и как гърлото ми сякаш е сковано.

— К-какво? — успях да произнеса само това. След миг осъзнах, че това не беше моето легло.

— О, всичко стана заради мен! — извика Лили и забелязах, че е плакала, защото очите ѝ бяха зачервени.

Все още нищо не разбирах.

— Стана инцидент, скъпа — каза мама бързо.

— Нямаше никакъв инцидент — намеси се и татко.

— Беше Майкъл. Влязъл е в къщата — обясни Лили.

— Имаше огън — продължи мама.

— Ударил те е по главата. Помислил те е за мен. Можеше да те убие! — Лили отново се развълнува.

— Полицията оплеска всичко, ако питаш мен — намеси се пак татко.

— Не е вярно, Чад арестува Майкъл.

— А кой тогава подпали къщата?

— Майкъл.

— Ами защо тогава детектив Дъглас побягна?

— За да го хване, не разбиращ ли?

— По дяволите! — това беше майка ми. И тримата бяхме адски изненадани да я чуем да ругае. — Вие двамата няма ли да престанете?

— После се обърна към мен: — Малкото ми момиченце... — Тя се протегна да ме прегърне и избухна в сълзи.

Една медицинска сестра прекъсна този емоционален момент, като влезе да ми премери температурата и кръвното и изгони всички навън. Едва тогава осъзнах, че се намирам в болница. Оцеляла съм от истински пожар и съм била нападната от убиец! Дали Ник наистина ме е спасил? Или съм имала халюцинации?

— Имаш мозъчно сътресение. И задушаване с дим — осведоми ме сестрата, докато ме преглеждаше.

Когато сестрата излезе, веднага се унесох в дрямка. Естествено, отново сънувах Ник. Този път стоеше до леглото и държеше ръката ми. Беше толкова мил и грижовен, наистина ме обичаше.

Тогава се събудих.

Навън вече беше тъмно, а Лили (не Ник) стоеше до леглото ми.

— Мама и татко отидоха да вземат нещо за ядене. Ти какси?

— Страшно съм ти сърдита, направо съм бясна.

— Това показва, че явно вече се оправяш.

— Уискърс! — присетих се изведньж.

— Всичко е наред. Избяга от къщата, щом усети пламъците. Ник я хвана и я върна на шефката ти.

— Ник? — Сърцето ми заби лудо. — Той... помогна ли... за...

— Ами... само дето разби входната ти врата, влезе в горящата къща и замъкна дебелия ти задник на безопасно място. Никое от гаджетата ми не би направил такова нещо за мен. — Изчервих се чак до ушите. — Или да остане в болницата при мен цяла нощ.

— Т-той е т-тук? — Обзе ме паника. Веднага посегнах с ръка към косата си, но напипах къдрици, които покриваха цялото ми чело. Безнадеждно зле, с други думи.

— Беше. Прекара тук цялата нощ и половината от деня, но накрая мисля, че мама го убеди да се прибере.

Бях ужасно разочарована да го чуя.

— Е? — Лили ме погледна въпросително.

— Какво е?

— Е, какво става между вас? Сериозно ли е?

— Не знам.

— А искаш ли?

Замислих се.

— Ами... предполагам.

— Да, точно както си и мислех. — Тя се изправи и каза, че щяла да се прибира вкъщи, за да поспи.

На другата сутрин дойде един нисък, плещив лекар, който искаше да ме прегледа, за да прецени състоянието ми. Погледна раната на главата ми и каза, че застраства добре. Оказа се, че са обръснали част от главата ми, за да промият раната, но не беше толкова трагично, защото празното място напълно се покриваше от дългата ми коса.

Лекарят ме преслуша и каза, че вече съм достатъчно добре, за да се прибера вкъщи.

Само дето не знаех къде точно да се прибера, защото моята къща не беше много подходяща за целта. Ако изобщо нещо е останало от нея, то тя е потънала във вода и пепел, а всичко вътре е черно и мръсно.

— Ако се прибереш в къщата си, веднага ще се захванеш да чистиш, доколкото те познавам. А точно това не е много добра идея в момента. Така че най-добре ела в моя апартамент — предложи ми Лили.

За мой най-голям късмет тя ми беше задигнала всички по-хубави дрехи и това ги беше спасило от пожара. Сега ми ги донесе в болницата, за да мога сама да избера какво точно да облека.

Изненадах се да видя, че апартаментът на Лили е просторен и много хубав и се намира в новата част на града.

— Имам две спални и две бани — похвали ми се тя.
— Как успяваш да си позволиш това?
— От студентските кредити.
— А не от наркотиците?
— Ти пък! — каза ми тя, като ми хвърли красноречив поглед, с който искаше да покаже, че вече е над тези неща. — Чад ми показа колко съм грешала за някои неща.
— Значи вие двамата...
— Да, има нещо такова. — Тя ми намигна закачливо.

Лили ми показа стаята, в която щях да остана.

— Още е в процес на обзавеждане — оправда се тя. Въпреки че нямаше кой знае колко много мебели, безпорядъкът беше очебиен. Някои от разхвърлените дрехи обаче не бяха на Лили. Освен ако не носи обувки четирийсет и шести номер. Бях на Чад, разбира се. Доколкото схванах, прекарвал тук повече време, отколкото в собствената си къща.

Той се домъкна съвсем скоро, след като пристигнах.

Искаше да вземе показания от мен за случилото се, въпреки че през повечето време говореше той.

Например осъзнах, че странните стъпки, които съм чула малко преди да бъда нападната, не са били на Майкъл. Бил е Чад, който наблюдавал къщата през целия ден и забелязал Майкъл да се промъква през задната врата. И тъй като предположил, че може би ще съм в опасност, тихо се шмугнал след него. Само дето не беше особено тихо, нека да отбележа.

Предположил, че Майкъл може да се опита да направи нещо подобно, защото знал как действа. Попитах го защо никой не ме е предупредил за опасността, но той ми отговори, че не искал да ме тревожи излишно, а и неговите хора наблюдавали къщата денонощно и поради тази причина не съм била изложена на сериозен рисков.

— Не съм била в опасност, така ли? Тогава как се сдобих с тази рана на главата си? — попитах вече раздразнена.

— Ами... това стана по вина на партньора ми. Просто не успя да ми сигнализира навреме. Наистина много съжалявам за това.

— И защо никой от вас не ме измъкна от огъня? — вече бях толкова бясна, че едва изговарях думите.

— Ние всъщност не знаехме, че е имало огън. Обадихме се да дойде медицински екип. Но трябваше да хванем Майкъл, защото иначе щеше да е свободен и да се опита да направи това отново — заоправдава се Чад. — В крайна сметка го хванахме и сега затворът няма как да му се размине.

— Лорън — намеси се Лили, за да ме поуспокои, — не забравяй, че Ник пристигна с първия екип и той най-добре знаеше какво трябва да се направи.

— Да, точно така. — Бях още по-бясна. — Майкъл можеше просто да ме застреля и изобщо да не се наложи да бъда спасявана.

— Вече умирам от глад, хайде най-после да хапнем нещо — предложи сестра ми и хвана Чад за ръката.

— Искаш ли да излезеш с нас? — попита ме той. Зад него Лили ми правеше знаци да кажа „не“.

— Не. — Обаче изобщо не се нуждаех да бъда убеждавана за това си решение. И без това мислех, че е много по-добре да стоя по-далече от Чад, за да не се стигне до физическа саморазправа.

— Добре — хладно изрече Лили. По-късно разбрах, че всичко това бе част от много тънко замислен и осъществен план.

Точно в този момент се позвъни на вратата.

— Кой ли може да е? — престори се на учудена тя.

Отвори вратата и на прага застана Ник.

— Ние тъкмо излизахме — каза тя и дръпна Чад за ръката.

С Ник внезапно останахме сами и настъпи кратко неловко мълчание.

Той изглеждаше никак неспокоен, сякаш не би искал да е тук. Защо тогава беше дошъл? Естествено, имаше всички основания да ми е ядосан, аз се отнесох ужасно с цялото му семейство, повърнах върху него, избягвах го, когато той ме търсеше. Да не забравяме и факта, че според него отново се срещах с бившия си съпруг.

Но в края на краищата той беше спасил живота ми.

Дължах му голямо извинение.

— Какси? — попита ме той, като стоеше на голямо разстояние от мен.

— Добре. Благодарение на теб.

Той вдигна рамене.

— Просто си върша работата.

— О! — Само това ли беше? Просто работа, а? Сърцето ми направо изтръпна. — Виж, дължа ти извинение, ужасно съжалявам за всичко, което се случи.

— За всичко? — усещах, че отново се задава някакво недоразумение. А той ме гледаше въпросително с тези свои очи. О, тези големи очи. Изобщо не можех да задържа мисълта си, когато беше в същата стая. Беше толкова висок, толкова едър и... силен, и... мускулест.

— Ъ... имам предвид всичко, което се случи на сватбата и как се отнесох с гостите... И това, че повърнах върху теб, а накрая се забърках в такава каша, че се наложи да идваш и да ме спасяваш...

Вече бях започнала да говоря, без да мисля. Ник просто ме изслушваше търпеливо и с безизразно лице. Предполагам, че беше бесен заради всичко това. Сигурно ужасно ме мразеше, направо ме ненавиждаше. Но защо бе дошъл тогава?

— И не съм спала с Брад — изтърсих най-накрая. — Е, не че по принцип не съм, когато бяхме женени... но това беше доста отдавна и всъщност... никак не беше хубаво...

Получи се така, че изобщо не можех да контролирам устата си. Всички мисли, които объркано се гонеха из главата ми, излизаха навън. Чувах се да казвам дори неща, които не помнех да съм си помисляла преди това. Направо не вярвах на ушите си. Какви ги дрънках?

Стоп. Стоп!

— Когато бяхме заедно в леглото, той винаги се опитваше да се гледа в огледалото. А според менексът между двама души не трябва да се прави заради това. Имах чувството, че той просто прави секс сам със себе си и изобщо не го интересува, че и аз съм там... и...

Ник набързо направи няколко крачки и се приближи към мен, грабна ме и ми запуши устата по най-прекрасния и страстен начин — с една продължителна целувка. В промеждутьците ми прошепна:

— Престани... да говориш... за... Брад.

Цялата треперех и коленете ми бяха подкосени.

— Брад ли? Кой Брад?

В отговор той ме грабна и ме понесе към спалнята, като по пътя му се наложи да отвори няколко врати, но той се справи. Остави ме на

леглото и затвори вратата зад нас.

Осъзнах, че Ник изобщо не ме мрази. Даже би могло да се каже, че ме харесва. Прекарахме няколко часа в това да ми показва точно колко ме харесва. Някои от начините наистина силно ме впечатлиха.

Оказа се, че Ник направо се е изяждал от ревност заради Брад. Каза как майка ми го е оставила с впечатлението, че събирането ни е вече факт и той е бил страшно разочарован от това.

След като разбрал, че нещата изобщо не стоят така (чак в болницата, когато говорил с Лили и майка ми), съжалел, че се е отнесъл така ужасно с мен.

Относно сватбата каза, че няма никакви лоши спомени. Дори много се забавлявал от физиономиите, които семейство Тендаски са направили, когато съм казала, че е трябвало да напердашат Дарла още на петнайсет години.

От Ник разбрах, че след като съм си тръгнала, са се случили и други интересни неща. Например Рик казал на Дарла, че не иска повече да има нищо общо с нея, и тя е била страхотно унижена от това повторно отхвърляне. Бременността ѝ също се оказала плод на собственото ѝ въображение.

— Още не мога да повярвам, че си си помислила това! Аз и Дарла! Това никога не би могло да се случи — каза Ник, след като му разказах и моята история. — Особено ако съм с теб.

— О, така ли?

— Ти си сто пъти по-добра от нея.

— Хм, продължавай, продължавай.

— Ти си милиони пъти по-умна, по-забавна, остроумна... и секси. Да не забравяме и секси.

За какво повече може да мечтае едно момиче?

— И чаровна, красива...

О, да. Именно.

На другия ден Ник ме помоли да се преместя в неговия апартамент. И без това там щях да съм в по-голяма безопасност. Той също не се доверяваше особено на способностите на Чад.

Освен това не искаше повече да ме изпуска от очи. Не толкова, защото можеше да му се наложи отново да ме спасява от някоя горяща

сграда, а по-скоро защото не искаше нови глупави недоразумения да застанат между нас.

Това, че отидох да живея при него, ме лиши от необходимостта да правя спешен ремонт в къщата си, а Ник се оказа превъзходен готвач и закуските не бяха единственото, което правеше по изумителен начин.

Тъкмо приготвяше поредната закуска, когато телефонът иззвъння.

— За теб е — каза той и се наведе над мен, за да забърше капка сос от устните ми. Беше невероятно внимателен.

— Ало? — Да си призная, очаквах да е Лили.

— Лорън, слава богу, че те намерих най-после. — Беше Джи. — Трябва да се върнеш.

Преди да мога да кажа каквото и да било, тя продължи със същия енергичен тон:

— Телефонът се побърка от звънене. Всички са прочели статията и вече имаш десетки клиенти, които те очакват.

Ник, който беше приключил с готовното, се приближи до мен и ме хвана през кръста. Придърпа ме към себе си и започна нежно да ме целува по врата.

— Не знам, Джи... — Доста ми беше трудно да се занимавам с тези две неща едновременно. Не съм ли чакала с години момента, когато Джи ще ме моли за помощ? Но сега изобщо не можех да мисля за това. Не и докато усещах устните на Ник върху кожата си. Хммм!

— Ще ти платя. Ще ти платя колкото поискаш. Ти определяш цената. И ще имаш лични помощници.

Лични помощници?

Ник, който беше готов да ми асистира в едни по-различни занимания, разкопчаваше блузата ми.

— Ще имаш пет седмици отпуска за една година — продължаваше Джи. — Твой собствен кабинет. Сама ще определяш работното си време. Каквото пожелаеш.

Точно в този момент силно пожелах Ник да ме целуне. И той го направи.

— Лорън! Лорън, там ли си?

— Джи... ще ти се... обадя по-късно. — Ник вече издърпваше слушалката от ръцете ми.

— Лорън, Лорън — чуваше се все още гласът на Джи, преди той да затвори.

В следващия момент той вече ме носеше на ръце и почти бяхме стигнали до спалнята.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Белите рози в букета бяха леко килнати насторани и не можех да спра да се взирям в тях. Навик.

— Престани — каза ми Лили. — Няма нужда да се грижиш за всяка подробност на собствената си сватба.

Усмихнах се. Предполагам, че беше права. Наистина трябваше да престана.

— Изглеждаш чудесно — каза ми тя, загледана в отражението ни в отсрещното огледало.

Носех права, sempла бяла рокля с дължина до глезната. Нямах нито воал, нито диадема, нито огромна рокля с кринолин. Дори косата си бях пусната свободно, без да правя опити да сътворя някоя странна прическа. И без това Ник ме харесваше най-много с пусната коса.

Този път не се притеснявах нито за храната, нито за цветната украса, нито дали гостите ще харесат тържеството.

Този път нямах нито триста гости, нито огромна сватбена торта, нито дванайсет шаферки.

Мисля, че този път не събърках.

— О, ще се разплача — каза майка ми развълнувано. Усещах, че гласът ѝ става на фалцет.

— Ето — подадох ѝ една кърпичка, която извадих от ръкава си. Старите навици не умирят лесно.

— Благодаря — отвърна тя и внимателно избърса очите си. Сега вече си беше сложила водоустойчива спирала.

— Мамо, отново изпадаш в сантименталности — упрекна я Лили на шега.

— Просто помагам на Лорън да придобие малко практика. Сега, след като е отворила сватбена агенция, ще ѝ се налага непрекъснато да се занимава с развлечения майки.

Трите се прегърнахме силно.

Музиката засвири и баща ми се появи на вратата.

— Не съм голям експерт, момичета — каза той, — но според мен трябва да започваме.

Мама ме пусна от прегръдката си и ми направи път. Лили ме целуна по бузата и се усмихна.

— Готова ли си?

— Готова, както винаги.

Гостите (само трийсет този път) вече бяха заели местата си. Забелязах Джи, застанала точно до мама и Лили. Тя ми намигна и аз ѝ се усмихнах в отговор. Марк Стюарт също беше там и беше донесъл от най-красивите си орхидеи.

Вероника и Даян също бяха заели местата си.

Тогава арфистът засвири първите акорди на сватбения марш и татко ме поведе към олтара. Не можех да откъсна очи от Ник, който стоеше в другия край на пътеката, облечен в ленен костюм без вратовръзка, и изглеждаше възхитителен както винаги.

Той погледна към мен и ми се усмихна. Стомахът ми се сви от вълнение. Но нито за миг не се запитах как ли изглежда косата ми, докато вървях към олтара.

Зашото истинската любов няма нищо общо с изтънчената музика, красивите покани или бялата дантела. Няма нищо общо с това колко голямо сватбено тържество ще направиш или пък колко скъпа храна ще купиш. Истинската любов е да поемеш риска, че това може да не е история с щастлив край, но ти искаш на всяка цена да я изживееш. Истинската любов е да хванеш за ръка человека, когото обичаш, и да му кажеш в очите: „Не се страхувам да ти вярвам.“

Такава любов дава криле. Тя може да преодолее всичко.

Дори и една не чак дотам съвършена сватба.

Издание:

Автор: Кара Локуд

Заглавие: И да, и не

Преводач: Емилия Колибарова

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Ера“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експреспринт ООД

Излязла от печат: 17.07.2005

Редактор: Лили Атанасова

ISBN: 954-9395-19-7; 978-954-9395-19-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10835>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.